Regd. No. 2975 ஶ்ரீ:

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் - 296-297

ஆசிரியர்: P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

SRI RAMANUJAN

Editor:—P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHEEPURAM-3.

வருஷச் சந்தா ரூ. 10. ஜீவியச் சந்தா ரூ. 100.

பேருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

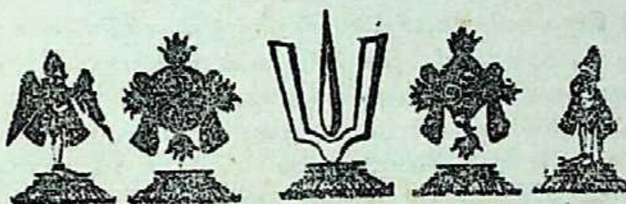

எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி
தாழ்வாது மில்குரவர் தாம்வாழி—ஏழ்பாரு
முய்ய வவர்க ளுரைத்தவைகள் தாம்வாழி
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

1973 மே – ஜூன் ீ வெளியீடு

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 296-297

சென்னை ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபா மூலமாக மாதந்தோறும்
வெளிவரும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீகாஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்

ஸம்புடம் 25	ப்ரமாதீச ஸ்ரீ வைகாசிஆனிமீ 1973 மே மீ வெளியிடப்பட்டது	ஸஞ்சிகை 8, 9

வையங்களிடை வைகாசித் திருநாள்

நிகழும் வைகாசி மாதத்தில் இரண்டாந்தேதி (15—5—73ல்) தேவப்பெருமா ளுடைய வைசாக ப்ரஹ்மோத்ஸவம் தொடக்கமாகிறது. ஏழாந்திருநாளன்று நடைபெறவேண்டிய திருத்தேருத்ஸவம் இவ்வாண்டில் திருவீதிகளில் நடைபெறு மல் ரதாரோஹண அவரோஹணங்களோடு நிற்கும். இதற்குக் காரணம் ரதம் செல்லவேண்டிய வீதிகளில் செப்பனிடும் பணி நடந்துவருவதேயாகும். ஆகவே 23—5—73 திருவோண நக்ஷத்திரத்தன்றே அவபிரதம் ஆகும். வருணபகவான் இரங்கவேணுமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீ ஜகத்குரு காதி ஸ்வாமியின் சதாப்தீ மஹோத்ஸவம்

வைகுண்டவாஸியான ஜகத்குரு ஸ்ரீ காதி ஸ்வாமியின் சதாப்தீ மஹோத்ஸ
வத்தைப் பற்றிச் சென்ற ஸ்ரீராமாநுஜனிதழில் ப்ரசுரம் செய்திருந்ததை நினைவூட்டு
கிறோம். இந்த மஹோத்ஸவத்தின் சார்பாக தினப்படியாய் வித்வத் ஸபை நடக்க
வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றிய (ஸ்ரீஸ்வாமியின் திருக்குமாரரான) ஸ்ரீமதுபயவே
ஜகத்குரு காதி க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி ஸந்நிதி வீதியிலுள்ள ஸ்ரீ அண்ணு
ஸந்நிதியில் தினந்தோறும் மாலை 5 மணிமுதலாக வித்வத்ஸபை நடைபெற்று
வரும்படி ஏற்பாடு செய்து 5—5—73 வெள்ளிக்கிழமை முதலாக தினந்தோறும்
வித்வான்களின் உபந்யாஸங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. பேரருளாளன் திரு
வருளால் இது திருமாசி-ஸ்வாதிவரையில் இடையூறின்றி நடைபெற்று வரவேணும்.

அத்யந்த சோசநீயம்

ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அனந்தாசார்ய சிரோமணியென்பவர் (64 ப்ராயமுள்ளவர்) திருவல்லிக்கேணியில் ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதியின் ப்ரஹ்மோத்ஸவம் ஸேவிக்க அவ்விடமெழுந்தருளி, திருத்தேரினன்று அத்யந்த சோசநீயமான வகையில் திருநாடலங்கரித்தார். இவர் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் கலாசாலையில் ந்யாய சிரோமணி கக்ஷையில் உத்தீர்ணராகி, திருக்கடிகையில் (சோளஸிம்ஹபுரத்தில்) தம் திருத்தகப்பனாரான ப்ர. க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமி ஆரம்பித்து நடத்திவந்த ஸம்ஸ்க்ருத காலேஜை சிலபல வருஷங்கள் நடத்தி வந்தவர். ஸமீபத்தில் சில வருஷங்களாக ஸ்ரீகாஞ்சியில் ஸ்திரவாஸியாயிருந்து தேவப்பெருமாளுக்குத் தொண்டுபூண்டமுதமுண்டு வந்தவர். எம்பெருமான் எது செய்தாலும் அவனைப் பரம காருணிகனென்றே போற்றும் குடியில் பிறந்திருக்கிறோம்.

கூடிநாங்கள்

தலைநகரில் தனிப்பெருவேள்வி

ஸ்ரீ ஜயதேவகவி கீதகோவிந்த மஹாகாவ்யத்தில் மத்ஸ்யாவதாரத்தை அநுபவிக்கும்போது "ப்ரளயபயோதி ஜலே த்ருதவாநஸி வேதம் விஹித வஹித்ர சரித்ரமகேதம், கேசவத்ருத மீநசரீர! ஜய ஜகதீச ஹரே!" என்று பாடுகிறார். பகவான் மீனுருவெடுத்துக் கடலிற்புக்கு வேதங்களை மீட்டது தன்னை "வேதாநுத்தரதே". என்று மேலும் புகழ்வர். இன்று, பன்னெடுங்காலத்திற்குப் பின்பு, வேதங்கள் ஒடுங்கிக் கிடக்கும்போது அவற்றை உத்தரிப்பிக்கவே போன்று பல அதிமாநுஷ க்ருத்யங்களைச் செய்தருள்பவரான ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீமந்நாராயண ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமிகள் ஸமீபத்தில் டில்லியில் நிகழ்த்திய "அகிலபாரத வேத வித்வத் ஸம்மேளனம்" மத்ஸ்யாவதாரவைபவத்தை நினைப்பூட்டிற்று. ஏழெட்டு மாதங்கட்கு முன்பு நிறைவேங்கடப் பொற்குன்றத்தில் ஜீயர் ஸ்வாமி "லக்ஷ்மீ நாராயண ஸஹஸ்ர ஹோமகுண்ட க்ரது" என்னும் பெரியதோர் வேள்வியை நிகழ்த்தியருளினர். பரிதாவி ஆண்டின் இறுதியில் "ஸம்மேளனம்" என்ற பெயரில் நடைபெற்றதும் ஒரு வேள்வியே எனலாம். என்னே? "யஜ தேவபூஜாயாம்" என்பதால் எம்பெருமானை வழிபடுவதே யஜ்ஞம் என்பது பெறப்படும். அவன்றனே அன்னமாய் வெளிப்படுத்த அருமறையினை ஓதுவதிற்காட்டில் அவனுக்கும் வழிபாடு மற்றொன்றும் உளது கொல்! ஆதலின் ஆயிரக்கணக்கில் மறைவலார் குழாங்களாய் வடமொழி வேதத்தையும் தமிழ் மறையினையும் ஓதியதைச் செவிகளாலாரப் பருகிக் கண்டு களித்தோர் இது தனிப்பெரு வேள்வியே என்று இசைவர். 4—4—73 தொடங்கி 12—4—73 வரை நடைபெற்ற இவ்வேள்வியின் வைபவாதிசயத்தை இயன்றவரை இக்கட்டுரையின்கண் எழுதுகின்றேன்.

(3—4—73) செவ்வாய்க்கிழமை இரவு. வெங்கதிரோன் குலவிளக்கு எனப் போற்றப்பட்ட சக்ரவர்த்தி திருமகன் மிதிலைச்செல்வியும் இளையபெருமாளும் திருவடியும் அருகிருப்ப தில்லி மாநகரின் ஏராரும் வீதியார வருகின்றான். அர்ச்சையின் ஸௌலப்யம் திருவடிகள் நிலம்தோய நடந்து வருவதாகவே தோன்றுகின்றது. "நன்னுபாலிம்ப நடசிவச்சிதிவோ?" என்று ஸ்ரீத்யாகராஜ ஸ்வாமிகள் வினவியது

நம் நினைவுக்கு வருகின்றது. எம்பெருமான் புறப்பாடெனின் யானை முன் செல்ல வேண்டாவோ? எம்பெருமானுக்கு முன்னே நோக்குகின்றோம். "பண்டருமாறன் பசுந்தமிழ் ஆனந்தம் பாய்மதமாய்விண்டிட இராமானுசமுனி வேழம்" எழுந்தருள்வது கண்டு மெய்சிலிர்க்கிறோம். பல்லாண்டிசைப்பார் தமிழ் மறையின் மணம் பரப்ப வேள்வியாய், வேள்வியின் பயனாய் விளங்குமவன் வேள்விச்சாலைக்கு எழுந்தருள்கிறான். (Gajadhar Somani Nagar, Ramlila grounds, New Delhi)

வேள்விச்சாலை விசுவகர்மாவினால் நிருமிக்கப்பட்டது போற் பொலிகின்றது. இன்னொளி நல்கும் மின்விளக்குகள், (ஹோம குண்டங்களோடு கூடிய) பெருமாள் வீற்றிருக்கும் மண்டபம், வேதபாராயண திவ்யப்ரபந்தாநுஸந்தான மண்டபங்கள் (பந்தல்கள்) மற்றும் ஸ்ரீராமாயண ஸ்ரீபாகவத ராமசரிதமாநஸ பாராயண மண்டபங்கள் இவற்றுடன் கூடிய வேள்விச்சாலை வைதிகோத்தமர்களாலும் பக்தர்களாலும் நிறைந்து விளங்குகின்றது. அங்குரார்ப்பணம் நிகழ்கிறது. இவ்வேள்வியில் அன்வயிக்கத் தமிழகத்தினின்றும் போந்தவர் பலர். கன்னட, ஆந்த்ர, கேரள மாநிலங்களினின்றும் வந்தவர் பலர். உத்தராதிகள் பலர். மறைவலார் குறைவிலாராய் இங்குமங்கு மெங்குமாய் நிறைந்த இந்த ஸந்நிவேசத்தைக் காணப்பெற்ற இநநிலத்தார்க்கிமையவர் நேரொவ்வார் தாமே என்று கூறத் தோன்றுகிறது. இந்தத் தனிப்பெருவேள்வியை நிகழ்த்த தில்லியைத் தேர்ந்தெடுத்ததன் பொருத்தமும் நமக்குப் புலனாகின்றது.

ஆயிரம் ஆண்டுகட்கும் முன்பு இராமாநுசவள்ளலுடைய (துருக்கநாச்சியாரிடமிருந்து செல்வப் பிள்ளையை திருநாராயணபுரத்திற்கு மீண்டும் எழுந்தருளப் பண்ணிச்செல்ல வேண்டி வந்த போது) சரணாரவிந்த ஸ்பர்சத்தால் புனிதமடைந்த பூமி. "க்ருஷ்ணாச்ரயா:" என்று புகழ்பெற்ற பாண்டவர்களுள் மூத்தவராம் தருமபுத்திரர் வேள்வியியற்றிய புண்யபூமி. அருகே மாயன் அன்று ஐவர் தெய்வத் தேரினில் மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தையாம் கீதையைச் செப்பிய குருக்ஷேத்ரம். மற்றொரு பக்கம் வருபுனல் காவிரித் தென்னரங்கன் தூயபெருநீர் யமுனைத் துறைவனாய்ப் பலதேவற்கோர் கீழ்க்கன்றாய்ப் பண்டு கிரீடை செய்த விருந்தாவனம். இவ்வளவு சிறப்புக்களுடன் பாரதத்தின் தலைநகராய் விளங்கும் ஏற்றம். வேள்விச்சாலையில் இவ்வளவு எண்ணங்களும் நமது நினைவில் தோன்றுகின்றது.

வஸந்த நவராத்திரியின் முதல்தினம். (4—4—73) காலை 7 மணி. பெருமாள் புறப்பாடு கண்டருளப்போகிறார். "வேதபண்டிதர்கள் அனைவரும் விரைவில் வந்து சேரவேண்டும்" என்று பல மொழிகளிலும் அறிவிப்பு ஒலிபெருக்கியின்மூலம் நம் செவியை எட்டுகின்றது. நீராடி, அனுஷ்டானங்களை முடித்துக் கொண்டு யாவரும் விரைகின்றனர். "வையம் தகளியா வார்கடலே நெய்யாக வெய்ய கதிரோன் விளக்காக செய்ய சுடராழியானடிக்கே சூட்டினேன் சொல்மாலை இடராழி நீங்குகவே என்று." பொய்கைப்பிரான் தன் திருவந்தாதியை அடியார் குழாங்களாய்க் கூடி இசைத்து முன்னே எழுந்தருள "பண்ணினைப் பண்ணுள் நின்றதோர் பான்மையை" எனப்பட்ட பெருமாள் அருளிச் செயலின் சுவையிலே கவரப்பட்டவனாய்ப் பின்செல்வதைக் கண்ணால் பருகும்போது, கண்ணனாய்க் குழலூதுகையில் வானவரும் வானின்ம்

படியரும் பறவையும் கறவையும் மரங்களும் பட்ட பாட்டைத் தாவடைந்தனனே! என்ற சங்கையுண்டாகிறது. கோஷ்டிக்கு முன்பு ஸ்ரீ ஜீயர் ஸ்வாமி எழுந்தருள்கிறார். பல வரிசைகளாய் ஸ்ரீ வைஷ்ணவாக்ரேஸரர்கள் பலர் எழுந்தருள்கிறார்கள். அலையாரும் கடல்போல் முழங்கி நான்மறைவாணர் பெருமாளைத் தொடர்ந்து பின்னே வருகின்றனர். வடநாட்டவரும் அங்கு வாழும் தென்னாட்டவரும் பகவத் பாகவதவைபவாதிசயத்தில் ஆழங்காற்படுகின்றனர்.

பெருமாள் யாகசாலையை அடைந்த பின்பு எம்பெருமானைச் சுற்றிலுமுள்ள ஐந்து யாக குண்டங்களில் ஹோமம் நடைபெறுகின்றது. "மல்லைச் செல்வ வட மொழி மறைவாணர் வேள்வியுள் நெய்யழல் வான்புகைபோய்த் திடவிசும்பிலமரர் நாட்டை மறைக்கும் தண்திருப்புலியூர்" என்னும் ஆழ்வார் பாசுரம் நினைவுக்கு வருகிறது. வேள்விச்சாலைக்கு எதிரேயமைந்த திவ்யப்ரபந்த மண்டபத்தில் தமிழ் மறையினைத் தெளிந்த அத்யாபகர்கள் இருநூற்றுவர் பெரியாழ்வார் திருமொழியினை உள்ளமுருக ஸேவிக்கின்றனர். வேதமண்டபத்தில் நான்மறை நின்றதிர்கின்றது. சுக்ல யஜுர் வேதம், க்ருஷ்ணயஜுர் வேதம் போன்ற பல உட்பிரிவுகளிலும் வல்லவர் பலர் அமர்ந்து பாராயணம் செய்கின்றனர். சிறுவர் சிலர் பாராயணம் செய்வதைக் காண்கையில் "பாலகனென்று பரிபவம் செய்யேல்." என்று பந்தலில் ஒலிக்கிறது. "தன்முகத்துச்சுட்டி" யினை ஸேவிக்கும் அத்யாபகர்களின் பாடலின் ஒலியே அது. ஸஹஸ்ரநாமார்ச்சனை நிகழ்கிறது. தேனும் பாலும் அமுதுமாவ திருமால் திருநாமங்களை ஸ்ரீ ஜீயர் ஸ்வாமிகள் உச்சரிப்பப் பலர் சக்ரவர்த்திதிருமகன் திருவுருவப்படத்தின் முன்னேயமர்ந்து அர்ச்சிக்கின்றனர். பதினொரு மணியளவில் சாற்றுமுறையாகிறது. உடனே வயிற்றுக்குமீயவேண்டியது நினைவுக்குவர ததீயாராதனம் நடக்கும் இடத்திற்குச் செல்கின்றோம்.

* * * * * * *

உண்டமயக்கம் தீரச் சிறிது ஓய்வு பெற கூடாரத்துள் உட்காருகிறோம். வெப்பமிகுதியால் உடனே யாகசாலையின் அருகே வந்து அமர்கிறோம். வெப்பம் நீங்கி அகமகிழ்கிறோம். குளிர்ந்துறைகின்ற கோவிந்தனும் ஸம்ச்ரிதஸிந்து சீதபாநுவாகிற எம்பெருமானும் (அடியார்களாகிற கடலுக்கு சந்திரன் போன்றவன்) அருகிருந்தால் உள்ளமும் உடலும் குளிர்ந்திருப்பதில் வியப்பு யாது?

இரவு 7 மணியளவில் விளக்குளின் ஒளியில் புறப்பாடு நடக்கிறது. புறப்பாடு முடிந்தபின் திவ்யப்ரபந்தபண்டபத்து திருவாய்மொழியை (முதற்பத்து) தொண்டர்க்கமுதென்ன தேவாந்நமாக்கி மஹாகோஷ நல்வேத ஒலிபோலே மஹாத்யயனமென்னப்பாடுகின்றனர். லக்ஷ்மி அஷ்டோத்தரசதநாமத்துடன் பக்தர்களால் அர்ச்சனை நடக்கிறது. சாற்றுமுறையானதும் ததீயாராதனைக்குப் பின்பு தங்கியிருக்கும் கூடாரத்தை நோக்கி நடக்கும் நம் செவிகளில் "ஸ்ரீராம சந்த்ர க்ருபாலு பஜுமன ஹரண பவபயதாருணம் நவகஞ்ஜலோசன கஞ்ஜமுக கரகஞ்ஜபத கஞ்ஜாருணம்" என்ற துளஸீதாஸரின் பாடல் இன்னிசையோடு வந்து பதிகின்றது. கலையரங்கில் "ராம லீலா" (இராமாயண நாடகம்) நடப்பதை உணர்ந்து அதனைச் சிறிது கண்டுகளிக்கிறோம்.

* * * * * * *

இரண்டு தினங்கள் கழிகின்றன. 6—4—73. காலை திவ்யப்ரபந்தகோஷ்டி தனிப்பொலிவுடன் இருப்பதன் காரணம் யாது? எனக் கேட்டுக்கொள்ளும் நாம் கோஷ்டிக்கு நாயகமணிபோன்று காஞ்சியினின்றும் நம் P. B. A. ஸ்வாமி (ககன கமனமாக) எழுந்தருளியிருப்பதை உணர்கிறோம். ஸ்வாமியின் உபந்யாஸங்களைக் காலையிலும் இரவிலும் திவ்யப்ரபந்த கோஷ்டியிலும் பிற்பகல் வித்வத்ஸபையிலும், மற்ற வேத விற்பன்னர்களின் உரைகளையும் கேட்டு சில தினங்களை நற்பொழுதாகக் கழிக்கின்றோம்.

(11—4—73) ஸ்ரீராமநவமியானதால் இன்று கோஷ்டிக்குப்பின் பெருமாள் திருமஞ்சனம் கண்டருள்கிறார். பாலொடு தயிரும் தேனும் தம் சுவை அவன்றன் சுவையிலும் தாழ்ந்தமையின் தோற்றமையால் அடிபணிவதுபோன்று அவன் அடிக் கீழ்ப் புகுகின்றன. தயரதன் பெற்ற மரதகமணித்தடம் நீராடியருள்வது ஸேவிக்க பெருந்திரளாக பக்தர்கள் பந்தலெங்கும் நிறைந்து நிற்கின்றனர். பிற்பகலில் ஸ்ரீராமநவமியையொட்டி "ஸ்ரீராம குணாநுபவம்" நிகழ்கிறது. வடமொழியிற் சிலரும், இந்தியிற் சிலரும் உபந்யஸிக்கின்றனர். இதற்கிடையே வேதப்ரசாரத்தின் பொருட்டு ஜீயர் ஸ்வாமிகள் தமது திட்டமொன்றை அறிவிக்கின்றார். ஹைதராபாத்தில் தாம் ஒரு பீடம் அமைத்திருப்பதாகவும் ரூ 16 செலுத்தி அதில் அங்கத்தினர்களாகலாம் என்றும், அவ்வாறு பதினாறு லக்ஷ ரூபாய் திரட்டி அதை வேதமோதுபவர்கட்கும் வேதம் ஓதுவிப்பவர்கட்கும் உதவித் தொகையளிப்பதற்குப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்றும் ஜீயர் ஸ்வாமி அருளிச் செய்கையில் பலர் அப்போதே பதினாறு ரூபாய்கள் அந்நற்பணிக்கு அளிக்கின்றனர். மஹாராஷ்ட்ராவில் உயர்பதவி வகிக்கும் வஸந்தராவ் என்பவர் ஜீயர் ஸ்வாமியின் ஆஜ்ஞைபெற்றுப் பேசும்போது மஹாராஷ்ட்ர அர்சாங்கம் வேதமோதியவர்களுக்குச் சில உதவிகள் செய்ய முன் வந்திருப்பதாகத் தெரிவிக்கிறார். இதைக் கேட்கும் நாம் மற்ற அரசுகளும் இதைப் பின்பற்ற வேணுமென்று விரும்புகிறோம். மறுபடியும் ஸ்ரீராமகுணாநுபவம் நிகழ்கிறது. (ப்ர. அ) ஸ்வாமியின் கம்பீரமான கண்டத்தினின்றும் உண்டான சொற்பெருக்கில் யாவரும் மூழ்கிக் களிக்கின்றனர். "அதஸீஸுமஸுக்குமாராத் அவயவ் ஸௌந்தர்யலேச ஜிதமாராத், கோஸலஸுதா குமாராத் கோந்யோ தேவ: கரோதி ஸுகமாராத்" என்ற ச்லோகாநுஸந்தானத்தோடு வடமொழியில் அமைந்த உபந்யாஸம் பகவான் நால்வராய் அவதரித்துக் காட்டிய நன்னெறியைப்பற்றியதாய் நம் உளத்து ஆழப்பதிகின்றது. ஸ்ரீராமபிரான் பெரியோர் சொல் பேணுவதாகிற தர்மத்தையும், இளையபெருமாள் பகவச் சேஷத்வத்தையும், பரதாழ்வான் பகவத் பாரதந்த்ரியத்தையும் சத்ருக்நாழ்வான் பாகவத சேஷத்வத்தையும் காட்டி நிற்பர்கள் என்னும் ஸ்ரீராமாயண ஸாரார்த்த உபந்யாஸத்தோடு அன்றைய ஸபை நிறைவு பெறுகிறது.

(12—4—73) காலை வழக்கம்போல் புறப்பாடு நடைபெறுகின்றது. பூர்ணாஹுதிக்குப்பின் திருமொழி திருவாய்மொழி சாற்றுமுறை நிகழ்கின்றது. மாலை கோஷ்டியுடன் பெருமாள் நகரின் பல பகுதிகளுக்கு எழுந்தருள்கிறார். ஸ்ரீராமசந்த்ரோதயத்தால் பக்த ஜனஸமுத்ரம் பொங்குகின்றது. ஸ்ரீ ஜீயர்

ஸ்வாமிகட்கு "தக்ஷிணோபாஹ:" என்னும்படி விளங்கி இவ்வேள்வியை நிறை வேற்றுவதில் பங்குபெற்ற ஸ்ரீமான். உ.வே. தே. கம். கோபாலாசார்ய ஸ்வாமியும், ஸ்ரீமான் உ.வே. சநாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமியும், இவ்வேள்விக்குப் பல வகையிலும் துணைபுரிந்த பம்பாயில் வாழும் ஸோமானி குடும்பத்தினரும் நமது பாராட்டுக்குரியராகின்றனர்.

மறுநாள் வேதவித்துக்களும் அத்யாபகர்களும் ஸன்மானிக்கப்படுகின்றனர். உடனே நகராட்சித் தலைவர் (Mayor) அவர்கள் வேத விற்பன்னர்களுக்கு உபசார விழா நடத்துவதாக அறிந்து Town Hall க்குச் செல்கிறோம். வேதத்தின் சிறப்பைப்பற்றிப் பலர் சொற்பொழிவாற்றி இப்பெரிய பேற்றினைத் தில்லிவாழ் மக்கட்கு அளித்த ஸ்ரீ ஜீயர் ஸ்வாமிகளை ஏத்துவதைக் காணும்போது "தம்பியைக் காணீரென்பார் தவமுடைத்துலகமென்பார் இம்பரிந் நகரிற்றந்த முனிவனை யுறைந்சு மென்பார்" என்ற கம்பர் பாசுரம் நினைவுக்கு வருகிறது.

ஸ்ரீ கங்கேச்வரானந்தா, பூரி சங்கராசாரிய ஸ்வாமி, ஸ்ரீ ஓங்காரநாத் ஸ்வாமி போன்ற மதத்தலைவர்களும், கரன்சிங், இந்திராகாந்தி போன்ற அரசியல் பெருந்தலைவர்களும் விஜயம் செய்த இவ்வரும்பெரு வேள்வியில் கலந்து கொண்டு கண்படைத்த பயனையும் செவிபடைத்த பயனையும் எய்தி ஊர் திரும்பியபின் நண்பர்களிடம் கூறுகிறோம்.

"இந்த ஸம்மேளனம் ஒன்பதுநாட்கள் நடைபெற்றது. காலையிலும் இரவிலும் அருளிச்செயல் கோஷ்டியும் பிற்பகலில் த்ரிமதஸ்தர்களும் குழுமிய வித்வத்ஸதஸ்ஸும் நடைபெற்றன. இம்மூன்றுவேளைகளிலும் பெரும்பாலும் ஸ்ரீ காஞ்சீ P. B. A ஸ்வாமியின் உபந்யாஸங்கள் ஒருமணி அவகாசத்திற்குக் குறையாமல் நடைபெற்று வந்தன. காலைவேளைகளில் ஸேவிக்கும் திவ்யப்ரபந்தங்களையடியொற்றின உபந்யாஸங்கள் பெரும்பாலும் திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செயல்களைப் பற்றியவை. இராவேளையுபந்யாஸங்கள் நியமேந திருவாய்மொழியைப் பற்றியவை. பிற்பகலில் நடைபெற்ற ஸம்மேளனத்தில் நடந்த உபந்யாஸங்கள் வேத விசாரத்தில் ப்ராதிசாக்கியம் வேதபாஷ்யம் முதலானவற்றைச் சார்ந்தவை".

"நைந மாங்கிலேஹூம் ஸதகரதுஸோம் ஜாஸோ தரஸந கரௌம் அகாய் அகாய்
ரஸநா மாங்கி லேஹூம் ஸஹஸபந ஸோம் ஜாஸோ கோவிந்த குந காயோ ஜாய்
லங்காபதி ஸோம் ஸீஸ மாங்கி லேஹூம் ஜோ பந்தந கரும் பநாய் பநாய்
ஸஹஸபாஹு ஸோம் புஜ மாங்கி லேஹூம் தாநஸேன் கே ப்ரபு தரஸன கோ பாய்"

எனருற் போன்று இவ்வேள்வியைக் காணக் கண் ஆயிரம் இந்திரனிடமிருந்து பெறவேண்டும். இதன் சிறப்பைக்கூற அரவரசப் பெருஞ்சோதியிடமிருந்து வாயோரீரைஞ்நூறு பெறவேண்டும் என்பது மிகையாகாது.

இங்ஙனம்
நேரிலனுபவித்த
(அக்காரக்கனி) தி. அ. அனந்தாழ்வான்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸுதர்சநபத்திராதிபரான ஸ்ரீமதுபயவே S கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார் (புத்தூர் அட்வகேட்) ஸ்வாமியும் டில்லி நிகழ்ச்சிகளைப் பரிபூர்த்தியாக

அநுபவித்தவராதலால் அவருடைய பத்திரிகையின் மூலமாக வெளிவரும் விசேஷங்களையும் உலகம் காணப்பெறுமாக.

6—5—73 கல்கியில் இந்த ஸம்மேளனத்தைப் பற்றி எழுதியிருப்பதை அன்பர்கள் வாசித்து மகிழும் பொருட்டுக் கீழே வெளியிடுகிறோம்.

மறைகளுக்கு மகோற்சவம்

பரப் பிரம்மத்தின் அருளைப் பெற சப்தப் பிரம்ம உபாஸனம் முக்கியம். ருக், யஜுர், ஸாமம், அதர்வணம் ஆகிய வேதங்களை வடிவமாகக் கொண்டதே சப்தப் பிரம்மம். சப்தப் பிரம்மத்தின் அருளை உலக மக்களுக்குக் கிடைக்கச் செய்வதற்கென்றே சமீபத்தில் வஸந்த நவராத்திரி தினங்களில் (ஏப்ரல் 4 முதல் 12ம் தேதி வரை) பாரதத்தின் தலைநகராகிய தில்லி மாநகரில் அகில இந்திய வேத வித்வத் சம்மேளனம் நடைபெற்றது. இதுவே ஸ்ரீராம நவமி உற்சவ சமயமாகும்.

ராம்லீலா மைதானத்தில் கூடாரங்களாலும் பந்தல்களாலும் நிர்மாணிக்கப்பட்ட ஸ்ரீஉஜாதர் ஸோமானி நகரில் நடைபெற்ற இந்த சம்மேளனத்தில் பங்கெடுத்துக் கொள்வதற்கென பாரதத்தின் பல மாநிலங்களிலிருந்தும் நான்கு வேதங்களையும் கற்றுணர்ந்த ஆயிரத்து ஐந்நூறுக்கு மேற்பட்ட வேதியர்கள் வந்தார்கள். இத்தகைய மாபெரும் வித்வத் சபைக் கூட்டத்தை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பை ஏற்று வெற்றிகரமாக நடத்திய தன் பெருமை ஸ்ரீதிரிதண்டி ஸ்ரீமந்நாராயண ராமானுஜ ஜீயர் சுவாமிகளைச் சாரும்.

தினமும் காலையிலும் மாலையிலும் ஸ்ரீஜீயர் சுவாமிகள் தலைமையில் நாலாயிர பிரபந்த கோஷ்டியினரும், வேதபாராயண கோஷ்டியினரும் பின்வர நகரைச் சுற்றிலும் வேத தர்மத்தின் வடிவான ஸ்ரீராமபிரானின் ஊர்வலம் நடைபெற்றது. அதையடுத்து நான்கு வேதங்களைக் கோஷிக்கும் ஆயிரக்கணக்கான வேதியர்களின் பாராயணம் தில்லி நகரில் எதிரொலித்தது. மற்றொரு புறம் இருநூறுபேர்கள் கொண்ட வைஷ்ணவ கோஷ்டி ஒன்று நாலாயிரபிரபந்தத்தைப் பாடியது. அருகில் அமைக்கப்பட்ட பந்தல்களில் பாரதத்தின் பதினான்கு பெருமொழிகளில் இராமாயணக்காவிய பாராயணம் நடைபெற்றது. அதேசமயம் நகரின் கிழக்குக் கோடியில் கூரைவேய்ந்து அமைக்கப்பட்ட யாகசாலையில் கொலுவிருந்த ஸ்ரீராமபிரானைச் சுற்றிலும் ஒவ்வொரு வேதத்திற்கு ஒன்றாக (யஜுர் வேதத்திற்கு மட்டும் கிருஷ்ண யஜுர், சுக்லயஜுர் என்று இரண்டு பிரிவுகள் உண்டு) ஐந்து யாக குண்டங்களில் யாகம் நடைபெற்றது. ஸ்ரீராமபிரான் சந்நிதிமுன் ஸ்ரீநாராயண ராமானுஜ ஜீயர் சுவாமிகளின் தலைமையில் நூற்றுக்கணக்கான பக்தர்கள் பகலில் விஷ்ணு சகஸ்ரநாம அர்ச்சனையும் இரவில் லட்சுமி பூஜையும் நடத்தினர். மற்றொருபுறம் ஸ்ரீபாகவத உபந்நியாஸம் நடந்து கொண்டிருந்தது. தினமும் பிற்பகலில் காஞ்சீபுரத்திலிருந்து வந்திருந்த பிரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீஅண்ணங்கராச்சாரிய ஸ்வாமி சமஸ்கிருத மொழியில் நடத்திய வேத சர்ச்சை குறிப்பிடத்தக்கது. இரவில் நகரின் மத்தியில் அமைக்கப்பட்டிருந்த கலையரங்க மேடையில் மதுராவைச்சேர்ந்த திரு ஞானானந்த சதுர்வேதியின் ராம்லீலா மண்டலி குழுவினர் இராமாயண காவியத்தைத் தொடர் நாடகமாக நடத்தினர்.

தமிழ்நாட்டிலிருந்து சுமார் எண்ணூறு வேதவிற்பன்னர்களும் கேரளத்திலிருந்து சுமார் இருநூறு வைதிகர்களும் வந்திருந்தனர். அதாவது தேசம் முழுவதிலுமிருந்து வந்தோரில் பாதிக்குமேல் இவ்விரு மாநிலங்களைச் சேர்ந்தவர்கள். 'வேதம் நிறைந்த தமிழ்நாடு' என்ற பெருமை மெய்யாயிற்று.

சுஜாதர் நகரில் தங்கியிருந்த நூற்றுக்கணக்கான வேத சிரோமணிகளுக்குத் தங்கும் இடவசதியும் அவரவர்களுக்குத் தேவையான தென்னக அல்லது வடக்கத்திய பாணி உணவு வகைகளும் சிறப்பாக அளிக்கப்பட்டன. பலமொழிகள் பேசும் மாநிலத்தார் இங்கு ஒன்று கூடிய போதிலும் அவர்கள் பரஸ்பரம் உரையாட முடியாமல் தவிக்கவில்லை. காரணம் அவர்களனைவரும் சமஸ்கிருத மொழியில் வெகு லாகவமாக சம்பாஷித்துக் கொண்டதுதான். கேட்பதற்கே கம்பீரமாகவும் மதுரமாகவும் இருந்தது.

தில்லியில் சரித்திரம் கண்டிராதபடி நடந்த வேத வித்வத் சிரோமணிகளின் மகாநாட்டைப் பெருமை செய்ய மேற்கு வங்காளத்தின் பிரசித்தி பெற்ற ஸ்ரீசிதாராம் ஓங்கார் நாத்சுவாமிகளும், பூரிமடத்து ஸ்ரீசங்கராசாரிய சுவாமிகளும், காஞ்சீபுரத்து அண்ணங்கராச்சாரிய சுவாமிகளும் வந்திருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. பிரதமர் இந்திராகாந்தியும், மத்திய அமைச்சர் கரண்சிங்கும் சம்மேளனத்துக்கு விஜயம் செய்து வேதத்தின் மகிமையை உணர்ந்து போற்றிப் பேசினர். சம்மேளனத்தில் கலந்து கொண்டவர்களில் நூற்றெட்டு பேர்களுக்குப் பாரதராஷ்டிரபதி சால்வை போர்த்திப் பெருமை அளித்தார்.

ஆயிரக்கணக்கான வேத பண்டிதர்கள் பங்கு கொண்ட சம்மேளனத்திற்குத் தில்லி வாழ்மக்கள் வடக்கத்தியர், தெற்கத்தியர் என்ற பேதமின்றித் திரளாக வந்திருந்து பாரதத்தின் புராதன ஆன்மிக கலாசாரத்தைப் பருகிப் பயனடைந்தனர்.

—இங்ஙனம் கல்கியில் வெளிவந்த கட்டுரை.

கடிதம்—2

ஸ்ரீ ராமாநுஜ பத்ராதிப ஸ்வாமிக்கு விஜ்ஞாபனம்

புனர்வஸு பத்ரிகையைப்பற்றி.

ஸ்ரீமதுபயவே மஹாமஹோபாத்யாய ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் அடியோங்களின் ஸப்ரணாம விஜ்ஞாபனம்.

சில சில மாதங்களுக்கொருமுறை சென்னையிலிருந்து காட்சி தரும் புனர்வஸு பத்ரிகையை (ஏப்ரல் மாதத்து இதழ்) இன்று காணப்பெற்றோம். இதில் திருப்பாவை உரைகள்-ஒரு விமர்சனம் என்னும் கட்டுரை ப்ரஹ்மஸ்ரீ அக்னிஹோத்ரம் ராமாநுஜ தாத்தாச்சாரியார் என்பவரால் எழுதப்பட்டு வெளிவந்துள்ளது. இதிலுள்ள எழுத்துப்பிழைகளை எண்ணிமுடியாதென்பது தனிப்பட்ட விஷயம். காலஞ்சென்ற D.T. தாதாசார்யரென்பவர் இதே புனர்வஸு பத்ரிகையில் 'சூடிக்கொடுத்த சுடர்கொடி' என்னும் தலைப்பில் திருப்பாவையினுடையவும் அதன் வ்யாக்யான கர்த்

தாக்களான ஆசார்யர்களுடையவும் தூஷணங்கள் மலிந்த கட்டுரைகளை எழுதி வெளியிட்டு வந்தார். அவர் மறைந்தாலும் அவருடைய ஸ்தானத்தைப் பூர்த்தி செய்ய நானிருக்கிறேனென்று காட்டுகிறார் போலும் இவ்வக்னிஹோத்ரி! இவர் அருளிச்செயலில் நெடுநாளாகவே பகைகொண்டவரென்பது ஜகத் ப்ரஸித்தம். இவரை நோக்கியே ஸ்வாமியினுடைய த்ரமிடோபநிஷத் ப்ரபாவஸர்வஸ்வம் என்கிற நூல் பலவாண்டுகட்கு முன்பு அவதரித்துள்ளது. உத்தரராமசரித நாடகத்தில் "வைதேஹ்யா: பரக்ருஹ வாஸ தூஷணம் யத் ஏதத் தத் புநரபி தைவதுர் விபாகாத் அலர்க்கம் விஷமிவ ஸர்வத ப்ரஸ்ருப்தம்" என்கிற ச்லோகத்தை நினைவூட்டும்படியான நீண்ட கட்டுரையை அக்னிஹோத்ரி வெளியிட்டுள்ளார். புனர்வஸு பத்ராதிபர்க்கு இத்தகைய வ்யாஸங்களே எளிதாகக் கிடைக்கின்றன போலும்! இக்கட்டுரை தேவரீருடைய கடாக்ஷ விக்ஷணலக்ஷ்யமாகவில்லையா? இது உபேக்ஷிக்கத் தக்கதன்றென்று ஸ்ரீதேசிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களான பல வித்வான்களும் கூடப் பேசி வருகிறார்கள். விரைவில் கடாக்ஷித்தருளி இருளையும் மருளையும் நீக்கியருள வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

இப்படிக்கு,

வித்வான் எம்பார் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியார்,

,, திருவேங்கடாசாரியார்,

(திருநகரி.) 13—5—73

பத்ராதிபரின் குறிப்பு: ஸ்ரீராமாநுஜன் பத்ரிகை 296—297 வெளியிட ஸந்நாஹம் செய்யும் ஸமயத்தில் இக்கடிதம் நமக்குக் கிடைத்தது. இதிற் குறிப்பிட்ட புனர்வஸு பத்ரிகை இப்போதுதான் (14—5—73) நமது பார்வைக்கு வந்தது. அடுத்த இதழில் கவனிப்போம். "செய்வன திருந்தச் செய்" என்றபடி திருந்தச் செய்வோம்.

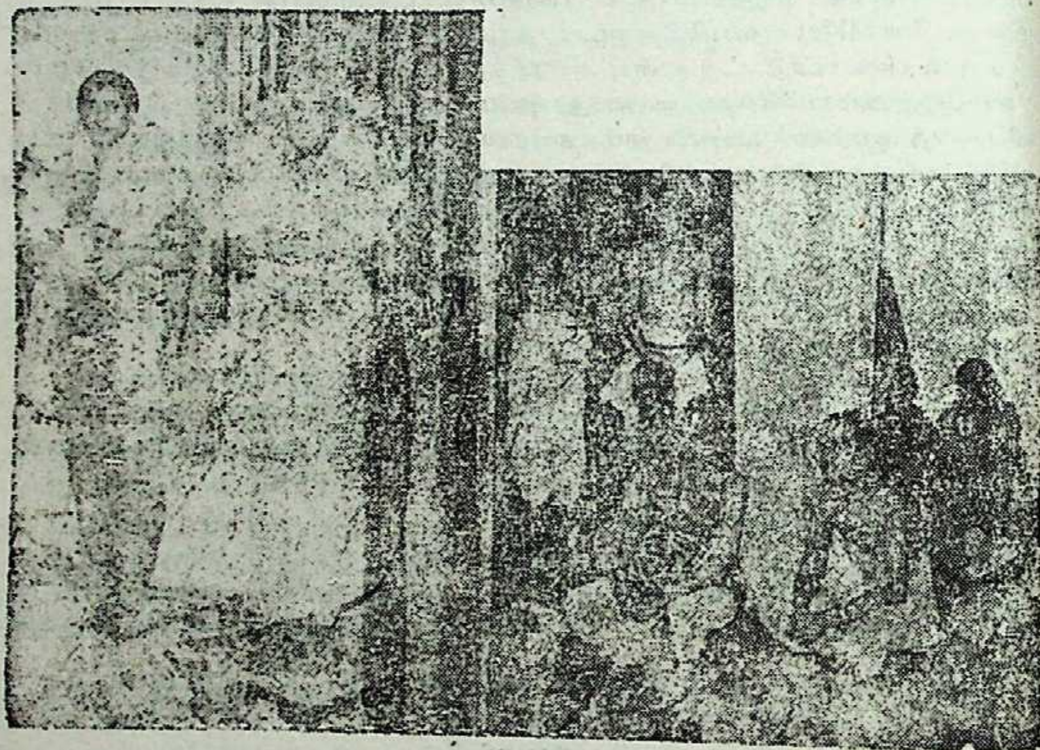
பத்ராதிபர், **P. B. A.**

கடிதம்-3

ஷஷ்ட்யப்தபூர்த்தி விசேஷம்

தில்லியில் உயர்பதவி வகித்து ஓய்வு பெற்றவரான ஸ்ரீமான் உ. வே. அகரம் ராமாநுஜாசாரியரின் அறுபதாண்டு நிறைவு விழா 24—3—73 தொடங்கி 28—3—73 வரை ஐந்து நாட்கள் சென்னையில் சைதாப்பேட்டையில் அவரது இல்லத்தில் நடைபெற்றது. தினமும் காலையிலும் மாலையிலும் உபயவேத வித்வான்களால் திவ்யப்ரபந்தஸேவையும் வேதபாராயணமும் நடைபெற்றது. இவருடைய ஆசார்யரான ஸ்ரீமதுபயவே. குமார ஸ்ரீசைலாசார்யஸ்வாமி (புகைப்படத்தில் வலப் பக்கம் ஸேவை ஸாதிப்பவர்) எழுந்தருளியிருந்து தம்பதிகளை ஆசீர்வதித்தருளினர். ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸேத்யாதிகளான ஸ்ரீமன் நாராயணராமாநுஜ ஜீயர்ஸ்வாமி, ஸ்ரீபெரும்பூதூர் எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமி, போன்ற பல பெரியோர்களுடைய மங்களாசாஸனம் இந்த விசேஷ ஸந்தர்ப்பத்தில் இவர்க்குக் கிடைத்தது. திவ்யதேச மாலை மரியாதைகளும் கிடைத்தன. மஹாமஹிமோபாத்யாய ஸ்ரீ காஞ்சீ ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி தவிர்க்க முடியாத சில காரணங்களால் நேரில் எழுந்தருளமுடியவில்லை. ஆகையால் தில்லியில் இப்பெரியார் ஸ்ரீவைஷ்ண

வத்திற்குச் செய்திருக்கும் [illegible] பாராட்டி வடமொழியில் பஞ்சரத்ன மாலிகா என்ற பெயரில் [illegible] ரத்னங்களை இயற்றியருளியதோடு சால்வை (யான்றும் சமஅ ப்ரதிநிதி [illegible] அனுப்பியருளினார்.

இவர் திருமலையில் ஸ்ரீமன் நாராயண ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமிகள் லக்ஷ்மீ நாராயண ஸஹஸ்ர ஹோமகுண்டக்ரதுவை நன்முறையில் நடத்த அவருடைய காரியதரிசியாக இருந்து துணைபுரிந்தார். தில்லியில் மணவாள மாமுனிகள் ஆறுவது நூற்றாண்டு விழாக்குழுவின் செயலாளராகவும் ஸ்ரீமன் நாராயணராமாநுஜ ஜீயர்ஸ்வாமியை President ஆக உடைய ஸ்ரீராமமந்திரின் Founder Secretary ஆகவும் இருந்து அரும்பணிகள் செய்தார். இதைப்பாராட்டி தில்லியிலிருந்து நண்பர்கள் பலர் இவர்க்கு வாழ்த்துக்களனுப்பினர். ஸ்ரீபெரும்புதூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானாரின் திருவுருவொக்கும் வண்ணம் டெல்லியில் உடையவரை ப்ரதிஷ்டை செய்வித்த பெருமை இவரையே சேரும்.

இங்ஙனம்
D. KRISHNAMURTHY.

பத்ராதிபர் குறிப்பு:— இந்த ஸ்ரீராமாநுஜாசாரியர் நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு ரத்னதீபமாக விளங்குபவர். மேன்மேலும் சதாபிஷேகம் முதலியவற்றையும் அடைவே அநுபவித்து நீடூழிவாழ வேணுமென்று மனமார்ந்த மங்களாசாஸனம் செய்கிறேன்.

அபூர்வார்த்த ரத்னநிதி

(முன் தொடர்ச்சி)

44. உன்னுமவர்க்குள்ளமுருகும்

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியில் இன்னுயிர்ச்சேவலும் என்ற திருவாய் மொழிப் பதிகத்திற்கு ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹமாக இட்டருளின "இன்னுயிர் மால் தோற்றினது" என்கிற பாசுரத்தின் ஈற்றடி உன்னுமவர்க்குள்ளமுருகும் என்றது. வெண்பாவின் ஈற்றடியெல்லாம் முற்றுயிர் கொண்டது என்பது உலக மறிந்தது. இவ்வீற்றடியைச் சீர் பிரிக்கும்போது உன்னுமவர்க் குள்ள-முருகும் என்று முற்றீருகப் பிரிப்பர் பலர். இங்ஙனே பிரிப்பதில் வெண்டளை பிறழாமலிருந்தாலும் ஈற்றுச்சீர் இலக்கண விதிக்கு ஒவ்வாது. ஏனெனில், ஈற்றுச்சீரின் வாய்பாடு நாள், மலர், காசு, பிறப்பு என்பதாம். ஈற்றுச்சீரை ஈரசைச் சீராகக் கொண்டால் உகர வீற்றதாகவே இருக்க வேண்டும். 'உருகும்' என்றிருக்கத் தகாது. உருகு என்றிருக்கலாம். அது பொருட்குப் பொருந்தாது. ஆகவே இடைச்சீரை உள்ளமுரு என்று கூவிளங்காய்ச் சீராகப் பிரித்துக்கொண்டு (கும்) என்னுமெழுத்தை 'நாள்' என்னும் வாய்பாட்டுக்குறுப்பாகக் கடைச்சீராகப் பிரித்துக்கொள்ள வேண்டும். இப்படியே அந்த நூற்றந்தாதி தன்னிலேயே எங்காதலுக்கடி என்கிற பாசுரத்தின் ஈற்றடி "உள்ளினர்க்குத் தீங்கை யறுக்கும்" என்பதாம். அதிலும் 'அறுக்கும்' என்பதைக் கடைச் சீராகப் பிரிக்கலாகாது. (கும்) என்பதையே கடைச்சீராகக் கொள்ளவேண்டும். இதுதான் இலக்கணவழிக்குப் பொருந்தும். "குன்றிவிடுமே பவக்கங் குல்" "பாடணைவார்க் குண்டாமின் பம்" "துன்புற்றான் மாறனந் தோ" "வன்மையடைந்தான் கேச வன்" என்றிவை முதலான அடிகளில் (குல்) (பம்) (தோ) (வன்) என்னுமிவை கடைச்சீராக வருதல் காண்க.

45. ஊற்றின் கண் நுண்மணல்போல் உருகாநிற்பர் நீராயே

திருவாய்மொழியில் *பொன்னுலகாளீரோ* என்கிற பதிகத்திற்குப் பயனுரைக்கும் பாசுரமான *மாற்றங்களாய்ந்து கொண்டு* என்கிற பாசுரத்தின் ஈற்றடியிது. இப்பதிகம் கற்றார்க்குப் பயனுரைப்பதாமிது. ஒவ்வொரு பதிகத்திற்கும் முடிவில் பயனுரைத்தருளா நின்ற ஆழ்வார் 'பெறலாகும் வானேங்கு பெருவளமே' என்றும் 'ஏதமிலாயிரத்திப்பத்து ஓதவல்லார் பிறவாரே' என்றும் 'கற்பரேல் கல்வி வாயுமே' என்றும் பெறக்கூடிய அபூர்வமானதொரு பலத்தை அருளிச்செய்து வருவதைக் காணா நின்றோம். இங்கு அப்படியன்றிக்கே, இவையுமொரு பத்தும் வல்லார் நீராயுருகா நிற்பர் என்பது பலனாகுமோ? அபூர்வ வஸ்து லாபமேயன்றோ பலனாகச் சொல்லக் கூடியது? இங்கு அபூர்வ வஸ்து லாபம் ஒன்றுமில்லையே. இது எப்படிப் பலனாகும் என்று சிலர் சங்கிப்பதுண்டு. கேண்மின். இதுதான் அபூர்வமான பலன் என்று உணர வேண்டும். அருளிச் செயலை ஓதுமவர்கள் சுஷ்கஹ்ருதயரன்றிக்கே இளகின நெஞ்சையுடையராய் நீராய் உருகி நிற்பரென்பது பலன்கள் எல்லாவற்றிலும் மேம்பட்ட பலனாகும். இப்பேறு வரப்ரஸாதமடியாகக் கிடைக்கக் கூடியதென்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளமென்க.

46. எற்றைக்குமேழேழ் பிறவிக்கும்

ஆழ்வார்களெல்லாரும் பெரும்பாலும் பகவான் பக்கலிலே வேண்டினது பிறப்பறுக்கவேணுமென்று. "இனிப்பிறவியான் வேண்டேன்" என்றும் "ஆதலால் பிறவி வேண்டேன்" என்று மிப்புடைகளிலே யன்றோ ஆழ்வார்களின் பாசுரம். அப்படியிருக்க ஆண்டாள் ஒருத்தி மட்டும் பிறவியை வெறுக்காததோடு மேன் மேலும் பிறந்து கொண்டேயிருக்கவேணுமென்கிற ஆசையை வெளியிடுவதாக காட்டுமிந்தப் பாசுரத்தின் கருத்து ஆராயப்படவேண்டும். ஆராயுமளவில் ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் எம்பெருமானுடைய அவதாரம் தோறும் பிராட்டியும் அவதரித்தே வருகின்றுளென்பதைக் காட்டும் சுலோகங்கள் நினைவுக்கு வரும். (அதாவது) "தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ, விஷ்ணோர்தேஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேஷா ஆத்மநஸ்தநும். ராகவத்வே அபவத் ஸீதா ருக்மிணீ க்ருஷ்ண ஜந்மநி, அந்யேஷு சாவதாரேஷு........" இத்யாதி சுலோகங்களினுல் எம்பெருமானுடைய அவதாரங்கள் தோறும் பிராட்டியும் கூடவே அவதரிப்பது தெரிவிக்கப் படுகிறது. அவ்வண்ணமாகவே ஆண்டாள்தானும் தேவதேவ திவ்யமஹிஷியாய்க் கொண்டு அவதரிப்பவள் என்பது ஸூசிப்பிக்கப் படுகிறது. இங்கு "எற்றைக்குமென்றது தோன்றப் பிறந்து" இத்யாதியான ஆசார்யஹ்ருதய சூர்ணையை வ்யாக்கியானத்தோடு அநுஸந்திப்பது.

47. எட்டினுய பேதமோடிறைஞ்சிநின்று

எட்டினுயபேதமோடிறைஞ்சுகையாவது—"மநோபுத்த்யபிமாநேந ஸஹ ந்யஸ்ய தராதலே, கூர்மவச்சதுர; பாதாந் சிரஸ்தத்ரைவ பஞ்சமம்". என்றபடி ஸாஷ்டாங்கப்ரணாமம் பண்ணுகை. மேலெடுத்துக் காட்டிய சுலோகத்தில் எட்டு அங்கங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன. அவையாவன, இரண்டு கைகள், இரண்டு கால்கள், சிரஸ்ஸு, மனம், புத்தி, அபிமானம் என்பன. இவற்றுள் ஐந்து அங்கங்கள் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியுமவை. மனம் புத்தி அபிமானம் என்பவை மூன்றும் அந்த:கரண வ்ருத்தியைத் தெரிவித்தபடி. அன்றியே பாஞ்சராத்ரங்களில் அஷ்டவித பக்தி சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதாவது, "மத்பக்தஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாஞ் சாநுமோதநம், ஸ்வயமப்யர்ச்சநஞ் சைவ மதர்த்தே டம்பவர்ஜனம், மத்கதா ச்ரவணே ஸக்தி: ஸ்வரநேத்ராங்கவிக்ரியா, மமாநுஸ்மரணம் நித்யம் யச்ச மாம் நோபஜீவதி, பக்திரஷ்டவிதா ஹ்யேஷா யஸ்மின் ம்லேச்சேபி வர்த்ததே தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம் ஸ ச பூஜ்யோ யதா ஹ்யஹம்." (1) பகவத் பக்தர்களிடத்தில் அன்பு பூண்டிருத்தல், (2) அர்ச்சாவதாரத்தில் ஆதரம் கொண்டிருத்தல், (3) ஆளிட்டந்திதொழ வொண்ணுதென்றுப்போலே தானே பகவதாராதனம் செய்கை, (4) பகவத் கார்யங்களில் டம்பமற்றிருக்கை, (5) பகவத் கதைகளைக் கேட்பதில் ஆசைகொண்டிருக்கை, (6) "உள்ளெலாமுருகிக் குரல் தழுத்தொழிந்தேன்......கண்ணநீர் சோர" என்கிறபடியே அங்கவிகார முற்றிருக்கை, (7) எம்பெருமானை இடைவீடின்றிச் சிந்திக்கை, (8) எம்பெருமானிடத்து ஒரு பலனைக்கொள்ள விரும்பாமை. ஆகியவிவை அஷ்டவித பக்திகளாகச் சொல்லப்பட்டன. இங்கு "எட்டினுய பேதமோடிறைஞ்சி நின்று" என்பதனுல் அதுவும்

விவக்ஷிதமாகலாம். திருமாலையில் "பழுதிலாவொழுகலாற்று" என்கிற பாசுரத்தில் "நின்னோடொக்க வழிபடவருளினாய்" என்றவிடத்தில் இந்த ப்ரமாண வசனங்கள் உட்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. இதில் "ஸ ச பூஜ்யோ யதா ஹ்யஹம்" என்றதையே, 'நின்னோடொக்க வழிபடவருளினாய்' என்று ஆழ்வார் மொழிபெயர்த்தார்.

48. எட்டினோடிரண்டெனும் கயிற்றினால் மனந்தனை

இது திருச்சந்த விருத்தத்தில் 83-ம் பாசுரத்தின் மூன்றாமடி. இதில் எட்டு பிரண்டுமாகிற கயிற்றினால் மனத்தைக் கட்டவேணுமென்று சொல்லப்படுகிறது. உலகத்தில் ஒன்றைக் கட்டவேணுமானால் கயிற்றைக்கொண்டுதானே கட்டுகிறோம். கயிற்றுக்குப் பாசமென்பது ஒரு பெயராக வடமொழியில் வழங்கப்படும். பகவத் கீதையில் "ஆசாபாச சதைர் பத்தா:" என்று கூறியது இங்கு நினைக்கத்தக்கது. மனத்தைக் கட்டுவதற்குரிய கயிற்றைத் திருமழிசைப்பிரான் தெரிவிப்பது "எட்டினோடிரண்டு" என்பதாக. இதை மேலெழப்பார்ப்பவர்கள் எட்டு என்பது அஷ்டாக்ஷரம், இரண்டு என்பது த்வயமந்த்ரம் இவைகொண்டு மனத்தைக்கட்டவேணுமென்று சொல்லுவதாக நினைப்பர்கள். ஆசாரியர்கள் திருவுள்ளம் பற்றும் பொருளாவது எட்டோடிரண்டு சேர்ந்தால் பத்து. இவ்விடத்தில் பத்து என்கிற எண் விவக்ஷிதமல்ல. "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்" என்றபடி பக்திக்கும் பத்து என்று பேருண்டாதலால் அப்பொருளே இங்கு விவக்ஷிதம். இதை வடநூலார் "லக்ஷிதலக்ஷணை" என்பர்கள்.

49. எல்லீரும் வீடுபெற்றால் உலகில்லையென்றே

திருவாய்மொழியில் (4—10—6)ல் "போற்றி மற்றோர் தெய்வம் பேணப் புறத்திட்டு உம்மையின்னே தேற்றி வைத்தது எல்லீரும் வீடுபெற்றால் உலகில்லையென்றே" என்பன முன் இரண்டடிகள். தேவதாந்தர பஜனம் பண்ணி அதோகதியை அடைந்தொழியவேண்டாமென்று உபதேசித்தருளின ஆழ்வாரை நோக்கி தேவதாந்தர பக்தர்களான சிலர் நாங்களும் நாராயண பஜனம் பண்ணி வாழ்ந்து போகலாமாயிருக்க எங்களையெம்பெருமான் அதோகதிக்கீடான வழியில் சேர்ப்பித்தது எதனாலென்று கேட்க, அதற்கு விடையளிப்பதிது. இங்கு "எல்லீரும் வீடுபெற்றாலுலகில்லையென்றே" என்பதுதான் மருமமாகவுள்ளது. மேலெழப்பார்க்குமளவில் இதற்கு என்னபொருள்தோன்றுமென்றால் எல்லாரும் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே தொழப்பெற்றால், எல்லாருமே வீடு பெற்று விட்டால், லீலா விபூதி அடியற்றுப்போய்விடும். அங்ஙனம் போகாமைக்காகவே எம்பெருமான் உங்களை இதர தேவதா பஜனம் பண்ணி ஸம்ஸாரிகளாய்த் தொலைந்து போம்படி செய்து வைத்தான்—என்பதாகப் பொருள் தோன்றும். இப்படிப்பட்ட பொருள் எம்பெருமானுக்கு மிக்க அவத்யத்தை விளைவிக்குமதாகையாலே ஆழ்வார் இப்பொருள்பட அருளிச்செய்ய ப்ரஸக்தியில்லை; ஆறாயிரப்படி முதலான வியாக்கியானங்களில் இப்பொருள் நெஞ்சாலும் நினைக்கப்படவில்லை. திருவாய்மொழிக்கு ஸம்ஸ்க்ருதப் பதவுரையிட்டு ஒன்பதினாயிரப்படி இயற்றிய தசோபநிஷத் பாஷ்யகாரரான ஸ்ரீரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமி மட்டும் இப்பொருளையே பணித்து வைத்தார்.

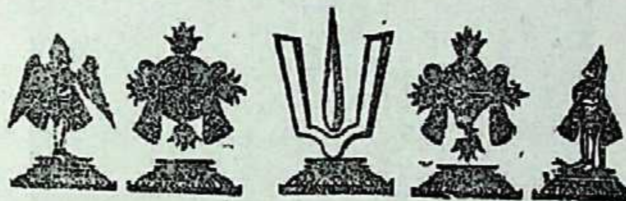
பிள்ளான் முதலிய ஸகல பூருவாசாரியர்களும் திருவுள்ளம் பற்றின பொருள்: உலகில்லை யென்றே என்றவிடத்தில் உலகு என்பதற்கு சாஸ்த்ர மர்யாதை என்று பொருள். அவரவர்கள் பண்ணின புண்யபாபரூப கர்மங்களுக்குத்தக்கபடியே பலன் கொடுப்பதென்று ஒரு சாஸ்த்ர மர்யாதை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. நீங்கள் முற்பிறவிகளில் பிரபலமான தீவினைகளைச் செய்தபடியால் அவற்றின் பலனுகை இப்பிறப்பில் உங்களை க்ஷுத்ர தேவதா பஜனம் பண்ணும் படியாக உபேக்ஷித்திடலாயிற்று; கொடிய பாவங்கள் செய்த உங்களை புண்யாத்மாக்களைப்போலே ஸ்ரீமந் நாராயண ஸமாச்ரயணமே செய்யும்படி பண்ணி விடுவதானுல் அப்போது முன்சொன்ன சாஸ்த்ர மர்யாதை அழிந்துவிடுமன்றே? அங்ஙனம் அழியாமைக்காகவே உங்களை இங்ஙனே நிறுத்திவைத்தது என்கை. வேதாந்த தேசிகனும் "தந்தத்கர்மாநுரூபம் பல விதரணத:" என்று இவ்வர்த்தத்தையே தாத்பர்ய ரத்நாவளியில் வெளியிட்டருளினுர்.

50. எத்திறமுரலினேடிணைந்திருந்தேங்கியவெளிவே

பட்டர் நம்மாழ்வாருக்கு 'க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணுதத்வம்" என்று திருநாமம் சாற்றினர். க்ருஷ்ணுவதாரத்தில் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டவர் இவ்வாழ்வார். அதிலும் வெண்ணெயுண்டப்ரஸ்தாவத்தில் மிக மிக ஈடுபடுபவர். திருவிருத்தத்தில் "நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெயூணென்னும் ஈனச்சொல்லே"—என்று அது கொண்டே தலைக்கட்டினுர். அச்சரிதையை மீண்டும் நினையாமலே இருக்கவேண்டுமிவர். திருவாய்மொழியில் முதற்பதிகத்தில் தத்வபரமாகச் சிலவிஷயங்களை அருளிச்செய்து இரண்டாம் பதிகத்தில் ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசம் செய்தருளி மூன்றும் பதிகத்தில் கண்ணபிரானுடைய ஸௌலப்ய குணத்தை [எளிமைக் குணத்தை] அனுபவிக்க விழிந்து கண்ணனுடைய நவநீத சௌர்யத்தை பேசப்புகுந்து "மத்துறு கடைவெண்ணெய் களவினில் உரவிடையாப் புண்டு எத்திறமுரலினேடிணைந்திருந்து ஏங்கிய வெளிவே" என்று சொல்லுகையில் இடையிலே எத்திறம்! என்று தளர்ந்தார். [மத்துறுகடை வெண்ணெய்]—அதாவது யசோதைப் பிராட்டி மத்தையுறுத்தித்தயிர் கடையும்போது அவளது நிழலிலே யொதுங்கியிருந்து களவு வழியிலே வெண்ணெயை அள்ளி அமுது செய்ய கையோடே பிடியுண்டு உரலோடே மார்வை நெருக்கிக்கட்டியிட்டு வைக்கப்பெற்று அழுது ஏங்கி நின்ற நிலைமை என்னே! என்று கரைகின்றுராழ்வார். இங்கு ஆறுமாதம் மோஹித்திருந்ததாக இதிஹாஸம். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் "மூவாறுமாஸம் மோஹித்து" என்றருளிச்செய்த மூவாறு மாஸங்களில் இது முதலாறு மாஸம். கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் "த்வாமந்யகோபக்ருஹ" என்னும் சுலோகத்தில் இந்த கட்டுண்ட கதையை அநுஸந்தித்து "தாத்ருங் நதே சரிதம் ஆர்யஜநா:ஸஹந்தே"—என்றுர். இங்கு ஆர்யஜநா: என்றது நம்மாழ்வாரை. "நஸஹந்தே" என்றதனுல் மோஹித்திருந்தபடியை ஸூசிப்பித்தபடி.

ஸ்ரீ:

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்:

ஸ்ரீ காஞ்சீ ப்ரதிவாதி பயங்கரம் மஹாமஹிமோபாத்யாய
அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி
தொகுத்தெழுதிய

திவ்ய ப்ரபந்த ஸகலத் கதாம்ருதம்

ஆழ்வார் அருளிச்செயல்களில் அனுஸந்திக்கப்பட்டுள்ள
பலநூற்றுக்கணக்கான இதிஹாஸபுராண
கதைகளுக்கு விவரணம்.

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் பதிப்பு.
1975.

இதன் விலை
இரண்டு ரூபாய் மட்டும்

கிடைக்குமிடம்
க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்-3.

புதிய பதிப்புக்கள்

(1) அண்ணஸ்வாமியின் அமுதமொழியாயிரம் (முதல் ஐந்நூறு) விலை ரூ 5—00

(2) ஸ்ரீ தேசிகஸ்தோத்ரமாலை (12 ஸ்தோத்ரங்களுக்கு P. B. A. ஸ்வாமி ஸாதித்த எளிய இனிய தமிழுரை) விலை ரூ 5—00

(3) ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் (ஸம்ஸ்க்ருதம்) (ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தீயம் என்னும் வடமொழி வ்யாக்யானத்துடன் தேவநாகரிலிபி) விலை ரூ 12—00

(4) பகவத்கீதா ஸாரஸங்க்ரஹம் (தமிழ்) விலை ரூ 1—00

மற்றும் பல நூற்றுக்கணக்கான நூல்களுக்கு கியாட்லாக்கு தருவித்துக் காண்க.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

திவ்யப்ரபந்த பகவத் கதாம்ருதம்

நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தங்களில் எடுத்தாளப்பட்ட பகவத் கதைகளின் விவரணம்

—......—

(ஸ்ரீகாஞ்சி. அண்ணங்கராசாரியர் எழுதியது)

எம்பெருமானுக்குள்ள திருநாமங்கள் பலவற்றினுள் 'பிறப்பிலி' என்பதும் ஒரு திருநாமம். பிறவாதவன் என்பது அதன் பொருள். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை "உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய் இமையோர் தலைவா!" என விளிக்கின்றார்கள் ஆழ்வார்கள். "பலபிறப்பாய் ஒளிவரு முழுநலம்" என்கிறார்கள். "பிறந்தவாறும்! வளர்ந்தவாறும்!" என்று மோஹிக்கிறார்கள். பிறப்பிலியான பெருமான் பல அவதாரங்களெடுக்கிறானென்றால் இஃது ஒன்றோடொன்று முரண்படுமன்றோ என்ன வேண்டா; நம்மைப்போல கருமமடியாகப் பிறவாதவன்; (ஆயினும்) அநுக்ரஹமடியாகப் பல அவதாரங்கள் செய்தருள்பவன் என்பவாதலால் பொருந்தும். "பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம், தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே" [சிஷ்டர்களை வாழ்விக்கும் பொருட்டும், துஷ்டர்களை ஒழிக்கும் பொருட்டும், தருமநெறிகளை நிலை நிறுத்தும் பொருட்டும் அவ்வக் காலங்களில் நான் அவதரிக்கிறேன்] என்று கீதையில் எம்பெருமான் தானே சோதிவாய் திறந்து அருளிச்செய்துள்ளான்.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய திருவவதாரங்களையும் அவ்வவதார சேஷ்டிதங்களையும் உள்ளபடி அநுஸந்திக்குமவர்கள் பிறப்பிலிகளாகப் பெறுவர்களென்பதை எம்பெருமான் தானே (பகவத்கீதையில்) அருளிச்செய்து வைத்தான்; "ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்வத:, த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந!" என்றது காண்க.

எம்பெருமானுடைய அவதாரங்களுக்கும் அவதார சேஷ்டிதங்களுக்கும் எல்லையில்லை; அவை ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதாதிகளான இதிஹாஸங்களிலும் அஷ்டாதச புராணங்களிலும் மற்றும் பலவற்றிலும் மிகவிரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் முக்கியமாகவும் ஸாரமாகவுமுள்ள சில அவதார சேஷ்டிதங்களை நம் ஆழ்வார்கள் உகந்தருளித் தமது திவ்வியப்பிரபந்தங்களில் வாய்வெருவியிருக்கின்றார்கள். அந்த பகவத் கதைகளை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு நாடோறும் ஸ்மரித்துவருவது ஒவ்வொருவர்க்கும் அவசியமாதலால், வடமொழி யிதிஹாஸ புராண வுதவி கொண்டு அவ்வரலாறுகளை விரித்துரைப்போமிங்கு.

1. மத்ஸ்யாவதார வரலாறு

ஒரு பிரமகல்பமுடிவில் பிரமசம்பந்தமான நைமித்திக ப்ரளயம் உண்டாயிற்று; அப்பொழுது பூமி முதலிய உலகங்கள் கடலாற் சூழப்பட்டு மூழ்கும் ஸமயத்தில் நித்திரை தெளிந்தெழுந்து அந்த ஜலத்தில் படுக்க யத்தனித்த பிரமனது முகத்திநின்றும் வெளிக்கிளம்பின நான்கு வேதங்களையும் ஹயக்ரீவனென்னுமோர்

தானவன் அபஹரித்துக் கொண்டுபோய் விட்டான்; அப்போது வேதங்கள் தொலேந்தது கண்டு திருமால் ஓர் சிறிய மீன்வடிவு கொண்டார். அக்காலத்தில் தவத்தின் பெருமையினுல் ஜீவித்து, கிருதமாலா நதியின் கரையில் திருமாலே நோக்கித் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த ஸத்யவ்ரதனென்னு மோர் ராஜரிஷி ஜல பானம் பண்ணிக்கொண்டு பிழைத்திருந்தார்; அவர் ஜலதர்ப்பணஞ் செய்கையில் அவரது இரண்டு கைகளுக்குள் ஒரு சிறிய மீன் அகப்பட்டுக்கொண்டது; அதனே அவர் ஜலத்தில் விட்டார்; அப்போது அந்த மீன் 'ஓ தயாளுவான ராஜரிஷியே! என்னே இப்படி ஜலத்தில் விட்டீரே, என் இனத்தார் என்னே விழுங்கி விடு வார்களே; என்னே நீர் காப்பாற்றியருளவேணும்' என்ன; அவர் அதனேத் தன் கமண்டல தீர்த்தத்தில் எடுத்துவிட்டார்; அதனுட் புகுந்த அந்த மீன் ஓரிர வுக்குள் கமண்டலத்துக்குள் நிரம்பி மறுநாள் காலேயில் 'ஓ தயாளுவே! நான் எப்படி உம்முடைய கலசத்துக்குள் கஷ்டப்பட்டு வஸிப்பது? என்மீது சிறிது அருள் புரியலாகாதா?' என்றது; உடனே அவர் அதைக் கமண்டலத்தினின்றும் எடுத்துத் தன்னிடத்திலுள்ள சந்தன ஜலத்தில் புகவிட்டார்; உடனே மூன்றடிப் பிரமாணம் வளர்ந்த அந்த மீன் 'என்னே இப்படி கஷ்டப்படுமாறு விட்டுவைப்பது உமக்குத் தருமமா?' என்றது; அன்புகூர்ந்த அவர் உடனே அதையெடுத்து ஓர் குளத்தினுள் விட்டார்; அங்கும் மிகவளர்ந்த அந்த மீன் 'நான் சுகமாக வஸிக்க இடம் பெருமல் வருந்துவது உமது திருவுள்ளத்திற்கு உகப்போ?' என்றது; உடனே அவர் அதை யெடுத்து ஏரியில் விட்டார்; அக்கணமே அந்த ஏரி நிரம்ப வளர்ந்த அந்த மீன் 'ஸ்வா மிந்! என்னேயிப்படி அலேயவிடுவது நியாயமா?' என்றது; அதைக்கேட்டுக் கருணே கூர்ந்த அவர் அதனேயெடுத்துக் கடலில் விட்டார்; அப்பால் அந்த ஸத்ய விரதர் அம்மீனிடத்துப் பெருமையல்கொண்டு அதனே நோக்கி 'ஓ மத்ஸ்யராஜனே! உன்னு டைய வரலாற்றைத் தெரிந்துகொள்ள மிக்க ஆவலுள்ளவனுயிருக்கிறேன்; நூறு யோஜனே நீளமும் அதற்குத் தக்க பருமனும் வாய்ந்துள்ள நீ யார்? உனது தத்து வத்தை வெளியிடவேணும்' என்று கைகூப்பி பிரார்த்திக்க, அந்த மத்ஸ்ய ராஜன் 'ஓ மஹாநுபாவரே! இன்று முதல் ஏழு நாட்களுக்குள் இந்த மூன்று உலகங்களும் மூழ்கிவிடப்போகின்றன; அந்தப் பெருநீரில் ஒரு விசாலமான ஓடம் வரப்போகிறது; அந்தப் படகில் ஸப்தரிஷிகளும் நீரும் எல்லா ஓஷதிகளும் ஸமஸ்த பிராணிகளும் ஏறி மனதிற்கு வருத்தமொன்றுமின்றி உலாவக்கடவீர்கள்; இப்படி ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்குமளவில் ஓர் பெருங்காற்று அடிக்கப் போகிறது; அதனுல் அந்த ஓட மானது பெருநீரில் அலேயப்போகின்றது; அப்பொழுது எனது சிரஸ்ஸில் முளேத் துள்ள பெரியதொரு கொம்பில் பெரியதொரு ஸர்ப்பத்தினுல் அந்த ஓடத்தைக் கட்டிவிடும்; பிறகு நான் அந்தப் படகுடன் உம்மையும் எல்லாப் பிராணிகளேயும் ரிஷிகளேயுஞ் சுமந்துகொண்டு அந்தப் பேரிருள் நீங்கும் வரையில் நான் கடலில் ஸஞ்சரிக்கப்போகிறேன்; அப்போது எனது பெருமையை நீர் உணர்வீர், என்று உரைத்துவிட்டு மறைந்திடவே, ஆச்சரியமடைந்த அந்த ஸத்யவிரதர் பகவானுலே குறிக்கபட்ட அக்காலத்தை எதிர்பார்த்திருக்கையில், ஸப்த மேகங்களினுடைய ஆரவாரத்தால் கடல் கிளரத் தொடங்கிற்று; பகவான் குறித்த தினத்தில் ஒரு பெரிய ஓடம் அந்தக் கடலில் வரக்கண்டு மகிழ்ந்து எல்லாக் கொடி செடி பீஜங்களே யும் அந்தப் படகிலேற்றித் தாமும் ஏறினர்; ஏறி ஸப்த ரிஷிகளுந் தாமுமாய்

பகவானைச் சிந்தனை செய்து கொண்டிருக்கையில், பெரிய கொம்புள்ள மத்ஸ்யரூபங் கொண்ட பகவான் காணப்பட்டார்; லக்ஷம் யோஜனை நீளமும் பதினாயிரம் யோஜனை பருமனும் ஒற்றைக்கொம்பும் ஸுவர்ண வர்ணமும் ஸகலலோக மனோஹர ரூபமும் வாய்ந்தவராகக் காணப்பட்டனர்; உடனே அந்த ஸத்யவிரதர் ஒரு பெரிய நாகத்தைக்கொண்டு அந்த மத்ஸ்ய பகவானது கொம்பிலே அப்படகைக் கட்டிவிட, அப்பெருமான் அதனை வஹித்துக் கொண்டு அண்டகடாஹத்தளவும் செல்லத் துள்ளி விளையாடி, முன்பு அசுரர் கவர்ந்து சென்ற வேதங்களையும் மீட்டுக் கொணர்ந்தருளி, ஆக இவ்வண்ணம் பிரளயாபத்தில் நின்றும் பிரஜைகளைக் காத்தருளியதும் வேதங்களை உபகரித் தருளினதும் மத்ஸ்யாவதார வரலாறும்.

இவ்வரலாறு பெரிய திருமொழியில் (6—6—2) "கொழுங்கயலாய் நெடு வெள்ளங் கொண்ட காலம் குலவரையின்மீதோடி அண்டத்தப்பால், எழுந்தினிது விளையாடுமீசனெந்தை" என்றும், (8–8–1) "வானோரளவும் முது முந்நீர் வளர்ந்த காலம் வலியுருவின் மீனாய் வந்து வியந்துய்யக்கொண்ட தண்டாமரைக் கண்ணன்" என்றுமுள்ள பாசுரங்களில் சிறிது விரிவாக அநுஸந்திக்கப்பட்டுள்ளது.

முன் ஒரு கல்பத்தின் அந்தத்தில் பிரமதேவன் துயிலுகையில் அவன் முகங்களினின்று வெளிப்பட்டுப் புருஷரூபத்துடன் உலாவிக்கொண்டிருந்த நான்கு வேதங்களையும் மஹாபலசாலியாய் நெடுங்காலந் தவஞ்செய்து பெருவரங்கள் பெற்றவனான சோமகனென்னும் அசுரன் கவர்ந்துகொண்டு பிரளய வெள்ளத்தினுள் மறைந்துசெல்ல, அதனையுணர்ந்து திருமால் ஒரு பெருமீனாய்த் திருவவதரித்து அப்பெருங்கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனைத் தேடிப்பிடித்துக்கொன்று அவன் கவர்ந்து சென்ற வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து அவற்றைப் பிரமனுக்குக் கொடுத்தருளினன் என்ற வரலாறும் உண்டு. இவ்வசுரன் பெயர் சோமகனென்றலும் ஹயக்ரீவனென்றலும் உண்டு. ... ... (1)

2. ஹம்ஸாவதார வரலாறு

முன்னொரு காலத்தில் மதுகைடபரென்ற அசுரர்கள் பிரமதேவனிடத்திலிருந்து வேதங்களை அபஹரித்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கி மறைந்துவிட ஞானவொளியைத்தரும் பெருவிளக்கான வேதங்கள் ஒழிந்தமைபற்றி உலகமெங்கும் பேரிருள் மூடி நலியாநிற்க, பிரமன் முதலியோரனைவரும் கண் கெட்டவர்போல யாதொன்றும் செய்யவறியாமல் திகைத்து வருந்துவது கண்டு திருவுள்ளமிரங்கித் திருமால் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரர்களைத் தேடிக் கண்டுபிடித்துக் கொன்று வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து ஹம்ஸரூபியாய்ப் பிரமனுக்கு உபதேசித்தருளினன். இவ்வரலாற்றைச் சிறிது வேறுபடக் கூறுதலுமுண்டு. ... ... (2)

3. கூர்மாவதார வரலாறு

முன்னொரு காலத்தில், இவ்வண்டகோளத்திற்கு அப்புறத்திலுள்ள விஷ்ணுலோகத்துக்குச் சென்று திருமகளைப் புகழ்ந்துபாடி அவளால் ஒரு பூமாலை ப்ரஸாதிக்கப்பெற்ற ஒரு வித்யாதரமகள், மகிழ்ச்சியோடு அம்மாலையைத் தன் கை வீணையில் தரித்துக்கொண்டு பிரமலோகவழியாய் மீண்டுவருகையில் தூர்வாஸமஹாமுநி

எதிர்ப்பட்டு அவளை வணங்கித் துதிக்க, அவ் விஞ்சைமங்கை அம்மாலையை அம்முனிவனுக்கு அளித்திட்டாள்; அதன் பெருமையையுணர்ந்து அதனைச் சிரமேற்கொண்ட அம்முனிவன் ஆனந்தத்தோடு தேவலோகத்திற்கு வந்து, அப்பொழுது அங்கு வெகு உல்லாஸமாக ஐராவத யானையின்மேற் பவனிவந்துகொண்டிருந்த இந்திரனைக் கண்டு அவனுக்கு அம்மாலையைக் . கை நீட்டிக் கொடுக்க, அவன் அதனை மாவட்டியினுல் வாங்கி அந்த யானையின் பிடரியின்மேல் வைத்த வளவில் அம்மதயானை அதனைத் துதிக்கையாற் பிடித்திழுத்துக் கீழெறிந்து காலால் மிதித்துத் துவைத்தது; அதுகண்டு முனிவன் கடுங்கோபங் கொண்டு இந்திரனை நோக்கி "இவ்வாறு செல்வச் செருக்குற்ற உன்னுடைய ஐச்வரியங்களெல்லாம் கடலில் ஒளிந்துவிடக் கடவன" என்று சபிக்க, உடனே தேவர்களின் செல்வம் யாவும் ஒழிந்தன. ஒழியவே அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றனர். பிறகு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமாலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி அசுரர்களையும் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாக நாட்டி வாஸுகியென்னும் மஹாநாகத்தைக் கடைகயிறாகப் பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடையலாயினர். அப்பொழுது மத்தாகிய மந்தரகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்களின் வேண்டுகோளினுல் திருமால் பெரியதோர் ஆமைவடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழே சென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமல் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தனன். இப்படி ஸ்ரீமந் நாராயணன் அக்கடலினிடையே மஹாகூர்மமாய் மந்தரபர்வதத்திற்கு ஆதாரமாய் எழுந்தருளியிருக்க, வாஸுகியின் வாலைப் பிடித்துக்கொண்ட தேவர்களும் தலையைப் பிடித்துக்கொண்ட அசுரர்களும் ஆகிய இரு திறத்தாரும் அதனை வலியப் பிடித்து இழுத்துக் கடைய வலிமையில்லாதவராய் நிற்க, அது நோக்கி அந்திருமால் தான் ஒரு திருமேனியைத் தரித்துத் தேவர்கள்பக்கத்திலேயும், வேறொரு திருமேனியைத் தரித்து அசுரர்கள் பக்கத்திலேயும் நின்று வாஸுகியின் வாலையும் தலையையும் பிடித்து வலமும் இடமுமாக இழுத்துக் கடைந்தனன். அப்பால் அந்த ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு தந்வந்தரி யென்னும் தேவரூபத்தைத் தரித்து அம்ருதபூர்ணமான கமண்டலத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு அந்த க்ஷீரஸமுத்ரத்திலிருந்து தோன்றினன். அப்பொழுது அசுரர்கள் தந்வந்தரியின் கையிலிருந்த அம்ருதகலசத்தை பலாத்காரமாகப் பிடுங்கிக்கொள்ள, அந்த எம்பெருமான் ஜகந்மோகனமான ஒரு பெண்வடிவத்தைத் தரித்து அசுரர்களை மயக்கி வஞ்சித்து அமுதத்தைக் கைக்கொண்டு அமரர்களுடைய கோஷ்டிக்கு மாத்திரம் ப்ரஸாதித்தனன். ... (3)

4. வராஹாவதார வரலாறு

ஹிரண்யகசிபுவின் உடன் பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனென்னுங்கொடிய அசுரன் தன் வலிமையாற் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்றபோது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினுல் திருமால் மஹாவராஹரூபியாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக் கண்டு பொருது கோட்டினுற் குத்திக்கொன்று பாதாளலோகத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியைக் கோட்டினுற் குத்தி அங்கு நின்று எடுத்துக்கொண்டு வந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்பதாம். இப்பொழுது நடக்கிற ச்வேத வராஹ

கல்பத்துக்கு முந்தின பாத்மகல்பத்தைப் பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஏகார்ணவமான பிரளய ஜலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை மேலே யெடுக்க நினைத்து மஹாவராஹரூபியாகிக் கோட்டு நுனியாற் பூமியை எடுத்து வந்தனனென்ற வரலாறும் உண்டு. ... ... (4)

5. நரஸிம்ஹாவதார வரலாறு

ஹிரண்யகசிபு என்பவன் தேவர் மனிதர் முதலிய எவ்வுயிர்களாலும் பகலிலும் இரவிலும் வானத்திலும் பூமியிலும் வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் தனக்கு மரணமுண்டாகாதபடி வரம்பெற்றான். இவன் தேவர் முதலிய யாவருக்கும் பலபல கொடுமைகளைப் புரிந்து அனைவரும் தன்னையே கடவுளாக வணங்கும்படி செய்து வருகையில், அவன்மகனான ப்ரஹ்லாதாழ்வான் இளமை தொடங்கி மஹாவிஷ்ணுபக்தனாய்த் தந்தையின் கட்டளைப்படி முதலில் அவன் பெயரைச் சொல்லிக் கல்விகற்காமல் நாராயணநாமம் சொல்லிவரவே கடுங்கோபங்கொண்ட இரணியன் ப்ரஹ்லாதனைத் தன் வழிப்படுத்துவதற்குப் பலவாறு முயன்றபின் அங்ஙனம் வழிப்படாத அவனைக்கொல்வதற்கு என்னவுபாயஞ்செய்தும் அவன் பகவானுடைய அநுக்ரஹபலத்தினால் ஒரு கேடுமின்றியிருக்க ஒரு நாள் ஸாயங்காலத்திலே அந்த ஹிரண்யன் தன் புத்திரனை நோக்கி 'நீ சொல்லும் நாராயணனென்பான் எங்கேயுளன்? காட்டு' என்ன, 'தூணிலுமுளன் துரும்பிலுமுளன் எங்குமுளன்' என்று உறுதியாய்ச் சொல்ல, உடனே இரணியன் "இங்கு உளனோ?" என்று சொல்லி எதிரில் நின்ற தூணைப்புடைக்க உடனே அதிலிருந்து திருமால் மநுஷ்ய ரூபமும் சிங்கவடிவுங் கலந்த நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தோன்றி இரணியனைப் பிடித்து வாசற்படியில் தன் மடிமீது வைத்துக்கொண்டு தன் திருக்கையில் நகங்களால் அவன் மார்பைப் பிளந்து அழித்திட்டு ப்ரஹ்லாதனுக்கு அருள் செய்தானென்பது பிரஸித்தம். "அளந்திட்ட தூணை அவன் தட்ட ஆங்கே, வளர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச் சிங்கவுருவாய், உளந்தொட்டிரணிய னொண்மார்வகலம் பிளந்திட்டகைகள்" என்றும், "எங்குமுளன் கண்ணனென்ற மகனைக்காய்ந்து, இங்கில்லையாலென் றிரணியன் தூண்புடைப்ப, அங்கப்பொழுதே அவன் வீயத் தோன்றிய, என் சிங்கப்பிரான் பெருமை ஆராயுஞ் சீர்மைத்தே" என்றும் ஆழ்வார்கள் ஈடுபடுவர்கள்.

(நரஸிம்ஹாவதார விசேஷங்கள்)

வேறேயொரு தூணிலிருந்து நரசிங்கமூர்த்தி தோன்றினால் முன்னமே ஒரு நரசிங்கத்தை உள்ளே வைத்து நாட்டிய தூண் அது என்று சொல்லிவிடக்கூடுமாகையாலே அந்த வார்த்தைக்கு இடமில்லாதபடி அந்த இரணியன் தானேதனது உயரம் பருமனுக்குப் பொருந்தப்பார்த்து அளந்து நாட்டிய அவன்வாசல் தூணிலிருந்தே திருமால் நரசிங்கமாய்த் தோன்றினனென்பதும், வேறுயாரேனும் கையால் தட்ட அத்தட்டியவிடத்திலிருந்து தோன்றினால், 'அவர்தம் கையில் நரசிங்கத்தை அடக்கிக்கொண்டுவந்து தூணிலே பாய்ச்சினார்' என்று சொல்லிவிடக்கூடுமாகையாலே அவ்வார்த்தைக்கு அவகாசமில்லாதபடி அவ்விரணியன் தானே தன்கையால் தட்டினவளவில் திருமால் தோன்றினனென்பதும்'—அவன் ஓரிடத்தில் தட்ட மற்றோரிடத்திலிருந்து நரசிங்கம் தோன்றினால் 'எங்குமுளன்' என்று ப்ரஹ்லாதன் செய்த

2

பிரதிஜ்ஞை தவறி' நீ சொல்லுகிறவன் இங்கில்லை' என்று இரணியன் செய்த பிரதிஜ்ஞை நிலைநிற்குமாகையாலே அதற்கு இடமில்லாதபடி அவன் தட்டின இடத்திலிருந்தே திருமால் தோன்றினனென்பதும்,—அவன் தட்டின பிறகு சிறிதுபோது கழித்து நரசிங்கம் தோன்றினுல் 'நான் தட்டினபொழுது திருமால் அங்கில்லை' என்று அவன் சொல்லி திருமால் எங்கும் எப்பொழுதும் எல்லாப் பொருள்களிலும் உள்ளும் புறமும் வியாபித்திருக்கிற உண்மை நிலையை மறுக்கக்கூடுமாகையாலே அதற்கு இடமறும்படி கர்ப்பம் கருமுதிர்தல் ப்ரஸவித்தல் முதலியனவும் குழந்தையாய் ஜனித்தல் பிறகு நாளடைவில் வளர்தல் என்பனவுமில்லாமல் அவ்வெதிரியினும் பருத்து வளர்ந்த வடிவையுடையவனுய் அப்பொழுதே தோன்றினனென்பதும்,—அங்ஙன் தோன்றியவிடத்தும் ஹிரண்யன் ஜயசீலனுகவும் நரஸிம்மன் பராஜிதனுகவும் நேர்ந்தால் 'எங்குமுளன்' என்ற உண்மை நிலைத்தாலும் பரத்வம் ஸித்தியாமற்போய்விடுதல் பற்றி அதைவிடத் தோன்றுமலிருப்பதே நலமென்னும்படியிருக்குமாதலால் அங்ஙனமாகாதபடி அக்கொடியவனைத் தவறாது அழித்தனனென்பதும்,—தேவர் மனிதர் விலங்குகள் தாவரம் என்னும் நால்வகைப் பிறப்புக்களிலுள்ளவற்றில் ஒவ்வொன்றினுலும் தனித்தனி சாகாதபடியும், ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டிக்கு உட்பட்ட எந்த பிராணியினுலும் சாகாதபடியும், ப்ரஹ்மருத்ராதிகளிடத்திற் பெற்றவரம் பழுதுபடாமைக்காக நரங்கலந்த சிங்கமாய் ப்ரஹ்மஸ்ருஷ்டியினுட்படாமல் தன்னைத்தானே தோற்றுவித்துக்கொண்டு தோன்றினனென்பதும்,-அஸ்த்ரசஸ்த்ரங்களொன்றினுலும் சாகாதபடியும் ஈரமுள்ளதனுலும் ஈரமில்லாததனுலும் இறவாதபடியும் பெற்ற வரம் வீண்போகாமே நகங்களினுல் கீண்டுகொன்றனனென்பதும், பகலிலு மிரவிலுஞ் சாகாதபடி பெற்றவரம் பொய்படாதபடி அப்பகலிரவுகளின் ஸந்தியாகிய மாலைப்பொழுதிலே கொன்றனனென்பதும், பூமியிலும் வானத்திலும் சாகாதபடி பெற்றவரம் மெய்யாம்படி தன் மடிமீது வைத்துக் கொன்றுனென்பதும்,—வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் இறவாதிருக்கும்படி பெற்ற வரத்திற்கு விரோதமின்றி வாசற்படிமீது வைத்துக்கொண்டு கொன்றனனென்பதும் இவைபோல்வன பல விசேஷங்கள் இவ்வவதாரத்திலே அருமையாக நோக்கத்தக்க விஷயங்களாம். "சுரரசுரர் முனிவர் நரர்கையில் பாரில் சுடர் வானில் பகலிரவில் உள்புறம்பில், பெருபடையில் தான் சாகா விரண்யன்றன்னைப் பிரகலாதன் தர்க்கித்துண்டென்ற தூணில், நரஹரியாய்ப் பொழுதுபுகு நேரந்தனில் நாடியுதித்துயர் வாசற்படிமீதேறி, இரணியனைத் தொடைமிசைவைத்துகிரினுலே இருபிளவாக்கினையரியே எம்பிரானே" என்றுர் பின்னேரும். ... (5)

6, 7. வாமந, த்ரிவிக்ரமாவதார வரலாறு

ப்ரஹ்லாதன் தனக்கு வயது சென்றபிறகு தன்னுடைய பகவத்தியானத்திற்கு இடையூருயிருக்கிற ராஜ்யபரிபாலனத்தைத் தனது பௌத்திரனுகிய பலியினிடத்தில் ஒப்புவித்துத் தான் தவஞ்செய்யப் போவதாகக் கருதி அந்த மாவலியை ஒருநாள் ஏகாந்தத்தில் அழைத்து 'நான் வெகுகாலம் அரசாண்டு வந்தேன்; என் காலத்தில் ஒருவரும் அதர்மம் செய்யாதபடி நோக்கி வந்தேன்; ஸ்ரீ விஷ்ணுவே முழுமுதற் கடவுள் என்கிற ஸித்தாந்தத்தை நான் உலகிற் பரவச் செய்து அனைவர்களையும் விஷ்ணுபக்தர்களாக்கி வந்தேன். இப்போது நான் கிழவனுய் விட்டபடியால் விதிப்

படி தவஞ்செய்யப் போகின்றேன்; விஷ்ணுத்வேஷியாய் மாண்டுபோன உன் தந்தையை [விரோசனனை]ப் போலல்லாமல் நீ பரமவிஷ்ணு பக்தனாயிருந்து ராஜ்ய மாளக்கடவை' என்று நன்மதிகூறிப் பட்டங் கட்டித் தான் இமயமலையேறித் தவஞ் செய்யச்சென்றான்.

பிறகு மாவலி அப்படியே சிலநாள் அரசாண்டுவந்து ஒருநாள் மந்திரிகளை அழைத்து 'நான் சில நன்மைகளை யடையத் தவஞ்செய்யச் செல்ல விரும்புகிறேன்; நான் மீண்டும் வருமளவும் இந்த ராஜ்ஜியத்தில் விஷ்ணுபக்தி வழுவாதபடி நோக்கி வாருங்கள்' என்று கட்டளையிட்டுத் தான் இமயமலையருகில்போய் நான்முகக் கடவுளை நோக்கித் தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கையில், பிரமன் பிரஸந்நனாய் வந்து காட்சி தந்து 'வரம் வேண்டிக்கொள்' என்ன, 'ஸ்வாமிந்! எனக்கு என் பாட்டனாருப தேசித்த விஷ்ணு பக்தியும் தரும சிந்தையும் எப்போதும் வழுவாதிருக்க வேணும்' என்றும் 'மூவுலகத்தையும் நான் வென்று வாழவேணும்' என்றும் இவை முதலான சில வரங்களை வேண்டிப் பெற்றுக்கொண்ட மாவலி தனது ராஜதானியாகிய சோணிதபுரத்திற்கு வந்து சுக்கிராசாரியர் முதலிய ஆப்தர்களிடம் தான் பெற்ற வரங்களைச் சொல்லி அவர்களுடன்கூட மகிழ்ச்சியடைந்து ராஜ்யத்தைச் செங்கோல் செலுத்திக்கொண்டுவந்து பல பல யாகங்களையும் மற்றும் பலவிதமான தான தருமங்களையும் செய்துகொண்டு சுக்கிராசாரியரையும் ப்ரஸந்நராக்கி, தான் ஸகல லோகங்களையும் வெல்லத்தக்க வீறுடையனாம்படி அவரிடத்திலும் ஆசீர்வாதம் பெற்று அதனால் செருக்குற்று ஒருவரையும் மதியாமல் திரிந்து கொண்டிருந்தான்.

சிலநாள் கழிந்தபின் ஸ்வர்க்கலோகத்தையும் வென்று ஆளவேண்டுமெனக் கருதி சுக்கிராசாரியரை யழைத்து 'நீர் ப்ருஹஸ்பதியிடஞ்சென்று நான் சொன்னதாகச் சொல்லும்; அதாவது—ஓ ப்ருஹஸ்பதீ! உமக்கு இந்திரனைப்போல் நானுமொருசிஷ்யனே; எங்கள் குலத்தில் ஹிரண்யகசிபு ஆண்டுவந்த ஸ்வர்க்கலோகத்தைப் பின்பு ஒருவரும் ஆளத்தக்க பலசாலிகளாகப் பிறவாமையால் இந்திரன் பிடித்துக்கொண்டான்; இப்போது அதனை ஆளுகைக்கு எனக்கு வல்லமையுண்டு; ஆகையால் இப்போது அதை எனக்கு விட்டுவிட வேண்டியது; இல்லையாகில் போர் செய்யவேண்டியது; இதற்கு இந்திரன் என்ன சொல்லுகிறானோ அதை உணர்ந்து சொல்லும்'—என்று சொல்லியனுப்பினான். சுக்கிரனால் இதுகேட்ட ப்ருஹஸ்பதியும் இந்திரனோடு ஆலோசித்து ஒரு மாதத்திற்குள் விடையளிப்பதாகச் சொல்லி சுக்கிரனை அனுப்பிவிட்டார். பிறகு இந்திரன் ஒன்றுந்தோன்றாமல் ப்ருஹஸ்பதியையுங் கூட்டிக்கொண்டு பிரமனிடஞ் சென்று செய்தியைச் சொல்ல, அதுகேட்ட நான்முகன் 'வரங்கொடுப்பதற்கு மாத்திரமே எனக்கு அதிகாரமுளது; கொடுத்த வரத்தினால் கெடுதி நேரிடுங்காலத்தில் வேறொரு உபாயத்தினால் அதை மாற்ற எனக்கு வல்லமை இல்லை' என்ன, பிறகு சிவனிடஞ் சென்று முறையிட, அச்சிவபிரானும் 'பிரமன் தந்த வரத்தை நான் அழிக்க வல்லேனல்லேன்; விஷ்ணுவிடஞ் சென்று முறையிடுதல் நன்று' என்று சொல்லிவிட, அவர்கள் விஷ்ணு பக்கலில் வந்து சொல்லிக்கொள்ள, அதற்கு விஷ்ணு 'ஓ ப்ருஹஸ்பதே! மாவலி எனக்குச் சிறந்த பக்தன், மிக்க தருமசிந்தை யுள்ளவன், திடீரென்று அவனை நான் ஒன்றுஞ் செய்ய

லாகாது; தக்க உபாயத்தை நீங்களே ஆராய்ந்து சிறிது காலங்கழியுங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்தார்.

முன்பு சுக்கிரனிடம் ப்ருஹஸ்பதி சொல்லியிருந்த ஒரு மாத அவதிகடந்து விட, ஸ்வர்க்கலோகத்தினின்றும் ஒரு ஸமாசாரமும் வரக்காணாமையால் மாவலி தன் படைகளை யெடுத்துவிட்டு ஜயபேரி முழங்கப் புறப்பட்டு இந்திரனோடு போர் புரிவதென்று ஸ்வர்க்கஞ் சென்று அங்கு ஒருவரையுங் காணாமல் அங்குள்ள சிங்காசனத்தின்மீது தான் ஏறி வீற்றிருந்து இந்திரனைப்போல் மூன்று உலகங்களையும் ஆண்டுவந்தான். அப்போது மூன்று உலகங்களிலுமுள்ள ஸகல பிராணிகளும் விஷ்ணுபக்தராயினர். தருமம் குறையற நடைபெற்று வந்தது. ஒருநாள் ப்ருஹஸ்பதி மாவலியிடம் வந்து 'அரசனே! நீர் சுக்கிரனை வைத்துக் கொண்டு அரசுபுரியும்; நான் தவஞ்செய்யப் போகிறேன்' என்ன, அதற்கு மாவலி 'இந்திரனாக வருபவர்கட்கெல்லாம் உம்மைப் புரோகிதராக ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு நியமித்திருக்கிறாராகையாலிவ்விடம் விட்டு நீர் போகலாகாது' என்ன, அதற்கு அவர் 'நூறு அச்வமேதயாகஞ் செய்து எவனொருவன் இந்திர பட்டத்திற்கு வருகிறானோ அவனுக்கு நான் புரோஹிதனாம்படி விஷ்ணுநியமனமேயன்றி, கிரமமாக இருந்த இந்திரனை அச்சமுறுத்தித் துரத்திவிட்டு இந்த ஸ்தானத்திற்கு அநீதியாக வந்திருக்கிற உமக்கு நான் புரோஹிதனாகமாட்டேன்' என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டுக் கச்யபருடைய ஆச்ரமத்திற்கு வந்து அவருடைய தரும பத்நியாகிய அதிதி தேவியிடத்தில் இந்திரனுடைய துக்கச் செய்திகளை யுரைக்க, அவள் கேட்டு மனம் பொறாமல் அழுதுகொண்டு தன் புத்திரனாகிய இந்திரனுக்கு நன்மைகள் உண்டாகும்படி விஷ்ணுவிடம் பிரார்த்திக்க விரும்பி பகவானைத் துதித்துக்கொண்டிருக்கையில் ப்ரஸந்நரான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு அதிதியின் முன்னே வந்து ஸேவைஸாதித்து அவளுடைய கோரிக்கையை அறிந்து கொண்டு 'அம்மா! நான் உனக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்து இந்திரனுடைய துயரத்தைப் போக்குகிறேன்' என்று சோதிவாய் திறந்து அருளிச்செய்து மறைந்துவிட்டார்.

பிறகு சிறிது காலங்கழிந்தபின் அதிதி கர்ப்பந்தரித்து வாமனனைப்பெற்றனள். கச்யபர் அப்புதல்வனுக்கு ப்ராஹ்மண ஸம்ஸ்காரங்களை யெல்லாம் கிரமமாகச் செய்வித்தார். வாமனனும் தபஸ்வியாக இருந்து வந்தான். அக்காலத்தில் மாவலி நர்மதாநதியின் கரையில் வைஷ்ணவயாகஞ் செய்யமுயன்று யாகத்தை நடத்திக்கொண்டிருக்கையில், இவ்வாமனன் 'இந்திரனுக்கு நாம் உதவி செய்ய இதுவே தக்க சமயம்' என்றெண்ணி அங்கிருந்து புறப்பட்டு மாவலியின் யாகசாலைக்குச் சென்றார். பரமவிலக்ஷணமான திருக்கோலத்தைக்கண்ட மாவலி பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு வாமனனை உபசாரபூர்வமாக ஆஸனத்தில் இருத்தி, வந்த காரியத்தை விநயத்துடன் விசாரிக்க, வாமனன் 'ஓ மன்னவனே! நான் தவஞ்செய்ய விரும்புகிறேன்; பிறருடைய நிலத்திலிருந்து தவஞ்செய்தால் பயனில்லை யாகையால் எனக்கு அறுதியாக என் காலால் மூவடிமண் தரவேண்டும்' என்ன, அது கொடுப்பதற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை அளாவி வளர்ந்து ஓரடியால் பூலோகத்தையும் மற்றோரடியால் மேலுலகத்தையும் அளந்து மூன்றாமடிக்காக அவன் இசைவின்படியே அவன் முடியிற் காலை வைத்து அவனைப் பாதாளத்திலழுத்தி அடக்கினன். ... ... (7)

8. சுக்கிரன் கண்ணைத் துரும்பால் கீளறியது

வாமநமூர்த்தியின் வடிவழகாலும் மழலைச் சொல்லாலும் மனமகிழ்ந்த மஹாபலி மூவடிமண்ணைக் கொடுக்க யத்திநித்தவளவிலே, சுக்ராசார்யன் எம்பெருமானது வடிவையும் வந்த வகையையும் பேச்சையும் ஊன்றிப் பார்த்து 'இவன் ஸர்வேச்வரன், தேவகாரியம் செய்யும்பொருட்டு உன் செல்வத்தை யெல்லாம் பறித்துப்போக வந்தான்; ஆகையால் நீ இவனுக்கொன்றும் தரத்தகாது' என்று தாநத்தைத் தடுக்க, அவன் அதை ஆதரியாமல் தாரைவார்த்து தத்தம் செய்யப்புக, ஜலபாத்ரத்தின் [திருக்காவிரி] த்வாரத்திலே அந்த சுக்ரன் புகுந்துகொண்டு நீர் விழவொட்டாமல் தடுக்க, ஸ்ரீவிஷ்ணு த்வாரம் சோதிப்பவன்போல, தன்னுடைய திருக்கையிலணிந்த தர்ப்ப பவித்திரத்தின் நுனியால் அவன் கண்ணைக் குத்திக் கலக்க, அவனும் கண்கெட்டு அங்குநின்றும் வெளிப்பட, பின்பு மாவலியினிடத்தில் நீரேற்றுப் பெற்றனன். ... ... (8)

9. நமுசியை வாவிற் சுழற்றியது

வாமநமூர்த்தி மஹாபலியினிடத்தினின்றும் தானம் வாங்கினவுடனே திரிவிக்கிரமனாய் மூன்றடி மண்ணையளக்கப்புக, அதைக்கண்ட மஹாபலிபுத்திரனான நமுசி யென்பவன் ஓடிவந்து 'இது என்ன அநியாயம்!' என்று சொல்லி வளருகின்ற திருவடியைத் தகைய, ஸ்ரீவிஷ்ணு 'நீ ஏன் தகைக்கிறாய்? நான் தானம் பெற்றதை அளந்து கொள்ள வேண்டாவோ' என்ன; நமுசி 'நீ செய்கிறது கபடமன்றோ?' என்ன; ஸ்ரீ விஷ்ணு 'உன்னுடைய தகப்பன் எனக்கு தாரைவார்த்து தத்தம் பண்ணினது பொய்யோ?' என்ன; நமுசி 'என்னுடைய பிதா உன்னுடைய மோசவகை தெரியாமல் உன் வஞ்சனத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டான்' என்ன; ஸ்ரீவிஷ்ணு 'நான் செய்வதை வஞ்சகமென்று எதனால் சொல்லுகிறாய்?' என்ன; நமுசி 'நீசெய்வது வஞ்சனமன்றாகில் நீ முன்பு யாசித்தபோதிருந்த வடிவத்தைக் கொண்டு அளந்து கொண்டுபோ' என்ன, ஸ்ரீவிஷ்ணு 'சரீரமென்பது எப்போதும் ஒரே தன்மையாக இருக்கமாட்டாதே; விகாரப்படுந் தன்மையுடையது காண்; முன்னைய வடிவத்தைக் கொண்டு எப்படி அளக்கமுடியும்?' என்ன; இப்படி ஸமாதானஞ் சொல்லவுங் கேளாமல் தான் பிடித்த திருவடியின் பிடியை விடாமல் உறுதியாயிருந்த நமுசியை வளர்ந்த திருவடியினால் ஆகாயத்திலே கொண்டுபோய்ச் சுழன்று விழும்படி செய்தருளினான்.

10. உலகளந்த திருவடியில் கங்கை பெருகியது

திருமால் உலகமளந்த காலத்தில் மேலே சத்தியலோகத்திற்சென்ற அப்பிரானது திருவடியைப் பிரமன் தன் கைக்கமண்டல தீர்த்தத்தால் கழுவி விளக்க, அந்த ஸ்ரீபாததீர்த்தமாகப் பெருகித் தேவலோகத்திலிருந்த ஆகாய கங்கா நதியை, ஸூர்யகுலத்துப் பகீரத சக்ரவர்த்தி கபிலமுனிவனது கண்ணின் கோபத்தீக்கு இலக்காகி உடலெரிந்து சாம்பலாய் நற்கதியிழந்த தனது மூதாதையரான ஸகர புத்திரர் அறுபதினாயிரவரை நற்கதி பெறுவிக்கும் பொருட்டு நெடுங்காலந் தவஞ்செய்து மேலுலகத்திலிருந்து கீழுலகந்துக்குக் கொணர்கையில், அவனது வேண்டுகோளாற் சிவபிரான் அந்நதியை முடியின்மேல் ஏற்றுச் சிறிது சிறிதாகப் பூமியில் விட்டனன். ... ... (10)

11. பரசுராமவதார வரலாறு

உலகத்தில் எவரும் அழிப்பவரில்லாமையால் கொழுத்துத்திரிந்து கொடுமை இயற்றி வந்த க்ஷத்திரிய வம்சங்கள் பலவற்றை நாசஞ் செய்தற்பொருட்டு நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்நிமுனிவரது மனைவியான ரேணுகையிடம் இராமனாய்த் திருவவதரித்துப் பரசு என்னும் கோடாலிப்படையை ஆயுதமாகக் கொண்டு அதனாற் பரசுராமனென வழங்கப்பெற்று வருகையில் ஒருநாள் கார்த்தவீர்யார்ஜுநனும் அவனது குமாரர்களும் ஜமதக்நியின் ஆச்ரமத்தில் இளைப்பாறப் புகுந்த காலத்து, அங்கே அம்முனிவனது ஹோமதேநுவானது வேண்டின வஸ்துக்களையெல்லாம் யதேஷ்டமாக அளித்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்ட இவர்கள் அப்பசுவைக் கொள்ளைக்கொள்ள விரும்பி அதனைக் கவர்ந்து அம்முனிவனையுங் கொன்றிட்டது காரணமாக (பரசுராமன்) அக்கார்த்தவீர்யார்ஜுநனையும் அவனது குமாரர்களையுங் கொன்று அதனாலேயே க்ஷத்திரியவம்சம் முழுவதன்மேலும் கோபாவேசங்கொண்டு உலகத்திலுள்ள அரசர்கள் பலரையும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டான். இப்பரசுராமன் ஏழு சிரஞ்ஜீவிகளில் ஒருவன். இவனது வலிமையும் வெற்றியும் அற்புதமானது. சிவபிரானது கைலாசகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்த இராவணன் மிக வலியவனென்றும் அவனிலும் கார்த்தவீரியன் வலியவனென்றும் அவனிலும் பரசுராமன் வலியவனென்றும் இதிஹாஸங்களால் விளங்கும். சிவனே விஷத்தையுண்டு கங்கையைத் தரித்து மேரு வில் வளைத்துத் திரிபுரமெரித்து மன்மதனை நீறு படுத்தி யமனை யுதைத்து ஸம்ஹாரத் தொழில் நடத்தும் பேராற்றலையுடைய உக்ரமூர்த்தியாவான்; அக்கடவுள் வீற்றிருக்கின்ற கைலாசகிரியை இராவணன் ஒருகால் வேரோடு பெயர்த்தனன்; அங்ஙனம் மிகவலியவனாய் திக்விஜயஞ் செய்து திக்கஜங்களையும் வென்ற இராவணனைக் கார்த்தவீர்யார்ஜுநன் கட்டிச் சிறையிலிட்டனன்; அன்னவனைப் பரசுராமபிரான் தோள் துணித்துத் தொலைதிட்டனனென்றால் இவனது ஆற்றல் பேச்சுக்கு நிலமன்றே. எம்பெருமானது தசாவதாரங்களுள் ஆறும் அவதாரமாயிருப்பவனான பரசுராமன் ஏழாமவதாரமான தசரத ராமன்மீது கோபித்தலும், இவ்விருவரும் ஒருவரோடொருவர் போர்செய்தலும், ஒருவர் மற்றொருவரை வெல்லுதலும் பொருந்துமோவெனின்; துஷ்டர்களாய்க் கொழுத்துத் திரிந்த அரசர்களைக் கொல்லும் பொருட்டுப் பரசுராமனிடத்தில் ஆவேசித்திருந்த விஷ்ணுசக்திவிசேஷமானது அக்காரியம் முடிந்தபின்பு அவ்விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரமான தசரதராமனாற் கவர்ந்துகொள்ளப்பட்டதாகையால் பொருந்துமென்க. இதனால் ஆவேசாவதாரத்திற்காட்டிலும் அம்சாவதாரத்திற்கு உள்ள ஏற்றம் விளங்கும்.

ஸ்ரீமந்நாராயணனது விபவாவதாரங்கள் அளவற்றவை; அவை முக்கியம் அமுக்கியம் என இருவகைப்படும். இவற்றில் முந்தியது சிறந்தது. பிந்தியது அதனிலும் தாழ்ந்தது. முக்கியமாவது ஸாக்ஷாதவதாரம். அமுக்கியமாவது ஆவேசாவதாரம். ஆவேசம் ஸ்வரூபாவேசமென்றும் சக்தியாவேசமென்றும் இருவகையதாம். ஸ்வரூபாவேசமாவது—சேதநருடைய சரீரங்களில் எம்பெருமான் தன்னுடைய ரூபத்துடன் ஆவேசித்து நிற்பது. பரசுராமன், பலராமன் போல்வார் இத்திறத்தார்கள். சக்தியாவேசமாவது—சேதநர்பக்கல் காரிய காலத்திலே எம்பெருமான்

சக்திமாத்திரத்தால் தோன்றி விளங்குதல். கார்த்தவீர்யார்ஜுநன், அர்ஜுனன், வியாஸர் போல்வார் இத்திறத்தார். இவற்றில், சக்தியாவேசத்தைவிட ஸ்வரூபாவேசம் பிரபலம். இவற்றின் உண்மை நிலையை விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதை முதலிய ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதைகளிலும் தத்வத்ரயத்திலும் அதன் வியாக்கியானத்திலும் பரக்கக் காணலாம். பரசுராமவதாரம் ஸ்வரூபாவேசாவதாரம்.

முமுக்ஷுக்களுக்குப் பரசுராமாவதாரம் உபாஸநைக்கு உரியதன்றாகிலும் விரோதிகளைக் களைந்தொழித்த உபகாரத்துக்குத் தோற்றுத் துதிப்பது மாத்திரமுண்டு. "வென்றிமா மழுவேந்தி முன் மண்மிசை மன்னரை மூவெழுகால் கொன்ற தேவா" என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்வதும், "மன்னடங்க மழுவலங்கைக் கொண்ட விராமநம்பி" என்று பெரியாழ்வா ரருளிச்செய்வதும், "கோக்குல மன்னரை மூவெழுகால் ஒரு கூர்மழுவால், போக்கிய தேவனைப் போற்றும் புனிதன்...இராமாநுசன்" என்று அமுதனார் (இராமாநுச நூற்றந்தாதியில்) அருளிச்செய்வதும் விரோதிநிரஸந ஸ்வபாவத்துக்குத் தோற்றுத் துதித்தமாத்திரமே யென்க. ... (11)

ஸ்ரீராமாவதார வைபவ ஸங்க்ரஹம்

12. ஸ்ரீராமாதிகளின் திருவவதாரம்

தசரத சக்ரவர்த்தி புத்ரகாமேஷ்டி செய்ய, அந்த யஜ்ஞஸமாப்தி ஸமயத்தில் அக்நி புருஷன் நான்முகனுடைய நியமநம் பெற்று ஸ்வர்ணபாத்திரத்தில் பாயஸத்தைப் பூரித்துக்கொண்டு வந்து யஜ்ஞகுண்டத்தில் கிளம்பித் தசரதனுக்கு அப்பாயஸத்தைக் கொடுத்தான். தசரதனும் அதை மிக்க மனமகிழ்ச்சியுடன் வாங்கி இரண்டு பாகமாக்கி ஒரு பங்கைத் தன் ப்ரதாநமஹிஷியான கௌஸல்யைக்குக் கொடுத்து, இரண்டாவது பாகத்தை இரண்டாக்கி ஒன்றை ஸுமித்ரைக்குக் கொடுத்து மற்றொரு பாகத்தையும் இரண்டாக்கி அதில் ஒன்றைக் கைகேயிக்கு கொடுத்து மிகுந்ததை மீண்டும் ஸுமித்திரைக்குக் கொடுத்துவிட்டு யஜ்ஞத்தை ஸாங்கமாகச் செய்து முடித்து அவப்ருத ஸ்நாநஞ்செய்து, ருத்விக்கு முதலியவர்களைக் கிரமப்படி ஸம்மானித்து விடை கொடுத்தான். அதுமுதல் கௌஸல்யை முதலானோர் மூவரும் கர்ப்பலக்ஷணங்களைத் தரித்து மிக்க புகரையுடையவர்களாய் விளங்கிவந்தனர். அக்காலத்தில் பகவான் தான் தேவர்களுக்குக் கொடுத்திருந்த வரத்தைத் தலைக்கட்டுகைக்காகத் தான் கௌஸல்யையின் கர்ப்பத்தில் ப்ரவேசித்தான். "சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம்" என்றபடி பகவானுக்கு அவ்வக்காலங்களுக்கு உரிய கைங்கரியங்களை நடத்திக்கொண்டு எப்பொழுதும் இணைபிரியாதிருக்கிற ஆதிசேஷன் ஸுமித்திரையின் கர்ப்பத்தில் பிரவேசித்தான். எப்போதும் பகைவரை வென்றுகொண்டு பகவானது திருக்கைமீது பொலிந்து வாழ்கின்ற ஸுதர்சந பாஞ்சஜந்யாழ்வார்கள் இருவரும் கைகேயியின் கர்ப்பத்தில் பிரவேசித்தனர்.

இப்படி பதினொரு திங்கள் கழிந்தபின்னர் பன்னிரண்டாவது திங்களாகிய சித்திரை மாதத்தில் சுக்லபக்ஷ நவமி கூடிய புநர்வஸு நக்ஷத்திரத்தில் கர்க்கடலக்நத்தில் பராத்பரனாகிய எம்பெருமான் (ஸ்ரீராமனாகி) ஸ்ரீகௌஸலையாருக்குக்

குமாரனாகத் திருவவதரித்தான். புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் கைகேயிதேவியினிடத்தில் பரதனும், ஆயிலியத்தில் ஸுமித்ரா தேவியிடத்தில் லக்ஷ்மணனும், மகத்தில் அந்த ஸுமித்ரா தேவியிடத்தில் சத்ருக்நனும் அவதரித்தனர். இப்புத்ர ஜந்மோத்ஸவத்தை மேலுலகத்தவர்களும் நிலவுலகத்தவர்களும் மிக்க சிறப்பாகக் கொண்டாடினர். பிறகு தசரதமகாராஜன் அப்புதல்வர்கட்குக் குலகுருவாகிய வஸிஷ்டரைக் கொண்டு விதிபூர்வமாக அவ்வக்காலங்களில் ஜாதகர்ம நாமகரணம் முதலிய வைதிகச் சடங்குகளை நடத்திவந்தனன், அந்த ராஜ குமாரர்களும் சுக்லபக்ஷத்துச் சந்திரன்போல நாள்தோறும் கலைகளினால் நன்கு விளங்கினர். தாய்தந்தையரும் மற்றுமுள்ள ப்ரஜைகளும் ஆநந்தத்தின் எல்லையிலே நின்றனர். இக்குமாரர்கள் வேதங்களை ஸாங்கோபாங்கமாகக் கற்று தநுர் வித்தையில் ஒப்புயர்வற்ற தேர்ச்சியைப் பெற்றனர். ... ... (12)

13. விச்வாமித்ர யாகஸம்ரக்ஷணம்

தாசரதிகள் இங்ஙனே வளர்ந்து வருங் காலத்தில், ஒருநாள் விச்வாமித்ர மஹர்ஷி தசரதனிடம் வந்து, தான் ஸங்கல்பித்திருக்கும் யாகத்தை இடையூறின்றி நிறைவேற்றுதற்பொருட்டு இராமபிரானை இலக்குமணனோடு கூட்டித் தன்னுடன் அனுப்புமாறு கேட்டுக்கொண்டார்; அச்சொல்லைக்கேட்ட தசரதன் நஞ்சுதீற்றிய நாராசத்தினால் அடியுண்டவன்போல மிக வருந்தி மறுமொழி கூறமாட்டாது மனமழிந்து நெடும்போது கழித்துத் தெளிந்து 'ஓ! மஹர்ஷியே! நான் அறுபதினாயிரம் வருஷம் மலடிருந்து இப்பொழுதுதான் இவ்வருமந்த பிள்ளைகளைப் பெற்றேன்; இவர்களை ஒரு க்ஷணகாலமாகிலும் காணேனாகில் நான் உயிர் துறந்திடுவேனே: அதுவுமன்றி இவர்கள் சிறு குழந்தைகள்; யுத்தத்திற்கு உரிய பருவம் இல்லை; வருத்தம் பொருக்கவில்லாத ஸுகுமாரர்கள்; இவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போவதனால் உமக்கு யாதொரு பயனும் விளையாது. அந்தமுரட்டு அசுரர்களோடு போர்செய்யவல்ல நான் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு வந்து அவர்களை வென்று வேள்வியை நிறைவேற்றுவிக்கிறேன். என்னிடம் அருள்கூர்ந்து இச்சிறுவர்களை மறந்துவிடும்'' என்று வெகு நயப்புடனே கேட்டுக்கொண்டான். பிறகு விச்வாமித்திரன் 'ஓ அரசனே! இவர்களுடைய வல்லமையை நான் அறிவேன்; என்னைப்போன்ற மற்றவர்களும் அறிவார்கள்; உனக்கு இவர்களுடைய மஹிமை தெரியாது. தெரிந்துகொள்ள வேணுமாகில் உன்னுடைய நன்மையையே நாடிநிற்கும் இந்த வஸிஷ்டபகவானைக் கேள்' என்றார். இப்படி இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் வஸிஷ்டபகவான் 'ஓ வேந்தனே! விச்வாமித்திரர் சொல்வது உண்மையே; அவர் உன் பிள்ளைகளுக்கு நன்மையே விளைவிக்க நினைத்து உன்னிடம் வந்து இவர்களை யாசிக்கிறார்; ஒரு குறையும் நேரிடாது; நன்மைகள் நன்கு மிகும்; ஆகையால் இவருடன் பிள்ளைகளை அனுப்பிவிடு' என்று போதித்தனர். அதைக்கேட்டு அரசன் மனக்கவலை தீர்ந்து ராமலக்ஷ்மணர்களை அழைத்து விச்வாமித்ர மஹர்ஷியிடம் அர்ப்பணம் செய்துவிட, அம்மஹர்ஷி இருவரையும் கூட்டிக்கொண்டு போகையில் இவர்களுக்கு இளைப்பு உண்டாகாமைக்காக 'பலை அதிபலை' என்கிற இரண்டு வித்யைகளை உபதேசித்துக்கொண்டு போகும் வழியில் தாடகையென்ற ஓர் அரக்கி பெருங்கூச்சலிட்டுக்கொண்டு ஓடிவந்து வழியைத் தகைந்து வெருட்டிக்கொண்டு எதிரே பயங்கரமான உருவங்

கொண்டு மலைபோல் நின்று இவர்களைக் கொல்லக்கருதினள். மாமுனிவர் ஒரு ஹுங்காரத்தினால் அவளைத் தகைந்து ஸ்ரீராமனை ஏவ, இராகவன் மஹர்ஷியின் நியமனத்தினால் ஸ்த்ரீ என்று பாராமல் அந்நொடியிலே வில்லை வளைத்து நாணேற்றி அம்புதொடுத்து அவ்வரக்கியின்மீது எய்து அவளை உயிர் தொலைத்திட்டான். பின்பு விச்வாமித்திரர் இராமபிரானுக்குச் சில அஸ்த்ரங்களை உபதேசித்துத் தனது ஸித்தாச்ரமம் சேர்ந்து யாகஞ்செய்யத் தொடங்குகையில், அதனையறிந்த தாடகையின் பிள்ளைகளாகிய ஸுபாஹு, மாரீசன் என்ற இருவரும் சில துஷ்டர்களுடன் வந்து யாகபூமியில் மாம்ஸம் முதலிய அசுத்தவஸ்துக்களை இறைக்கத் தொடங்கினர். அப்போது ராமலக்ஷ்மணரிருவரும் ஆடையை இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு மிக்க பரபரப்புடன் ஆகாயத்தை நோக்கி வில்லை வளைத்து அம்புகளைப் பொழிந்து ஸுபாஹுவைக்கொன்று மாரீசனை ஓரம்பினால் கடலின் நடுவே தள்ளியழுத்தி மற்றவர்களைச் சிந்நபிந்நமாக அடித்து விழவிட்டு நிர்விக்நமாக யாகத்தை நிறைவேற்றுவித்தனர். பிறகு விச்வாமித்திரர் அவபிரதம் நீராடிப் பூரணகாமராயினர். யாகத்திற்காக வந்திருந்த ரிஷிகளும் தத்தம் இருப்பிடம் போய்ச்சேர்ந்தனர். ... (13)

14. ஸீதா விவாஹம்

இராமபிரானுடைய அவதார ரஹஸ்யமறிந்த மஹாநுபாவராகிய விச்வாமித்திரர், எம்பெருமானை எக்காலும் இணைபிரியாத பூமகளார் ஜநகமஹாராஜனுடைய யஜ்ஞவாடத்தில் அயோநிஜையாய் அவதரித்து வளர்ந்து வருவதை அறிந்து அந்த ஸீதாபிராட்டியை இராமனுக்கு விவாஹஞ் செய்துவைத்து க்ருதார்த்தராகக்கருதி ராஜகுமாரர்கள் இருவரையுங் கூட்டிக்கொண்டு மிதிலா நகரத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய் ஜநகனை நோக்கி 'நீர் கந்யாசுல்கமாக வைத்திருக்கிற வில்லை இராமனுக்குக் காட்டும்' என்ன, ஜநகன் சென்று ருத்ரனுடையதாகிய அவ்வில்லைப் பூஜித்து எடுத்துக்கொண்டுவந்து இராமன் முன்னே நிறுத்தி 'நான் யாகஞ்செய்கைக்காகப் பூமியை உழுங்காலத்தில் அந்தப்பூமியில் மிக்க அழகு வாய்ந்தவளாய் ஸகல லக்ஷணஸம்பந்நையாய்த் திருமகள் போன்றவளான ஒருமகள் கிடைத்தாள்; அவளை நான் வெகு ஆதரத்துடன் எடுத்துக்கொண்டு வந்து உயிரோடொப்ப வளர்த்து வருகிறேன். அவள் இப்போது விவாஹத்துக்கு உரிய வயது உடையவளாயினள். இவளுக்குத் தக்க வரனைக் காணாமல், இவ்வில்லை நாணேற்றும் மஹா புருஷனுக்குத் தாரைவார்த்துக் கொடுப்பதாக நிச்சயித்தேன். இதைப் பலர் வந்து பார்த்து அசைக்கவும் முடியாமல் மீண்டு போயினர்' என்றுரைத்தான்.

அதைக்கேட்டு ஸ்ரீராகவன் எழுந்து முனிவருடைய ஆஜ்ஞையைப் பெற்றுக்கொண்டு அந்த வில்லையெடுத்து அவலீலையாக நாணேற்றும்போது அந்தவில் இராமனுடைய பலத்தைப் பொறுமல் முறிந்து வீழ்ந்தது. அதனால் ஸ்ரீராகவனுடைய மஹிமையை ஒப்புயர்வற்றதாக ஜநகமஹாராஜன் அறிந்து இவரை மஹாபுருஷனென்று அறுதியிட்டு ஸீதாதேவியை இவருக்குக் கொடுத்து விவாஹம் செய்விப்பதாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, தனது கர்ப்பத்தில் உதித்த ஊர்மிளையை லக்ஷ்மணனுக்குக் கொடுப்பதாகவும் நிச்சயித்து, தசரதமஹாராஜனுக்கு மணவோலை எழுதிவிட்டு மிதிலாபுரியில் விவாஹ கோலங் கோடித்தான். தசரத சக்ரவர்த்தி திரு

மணப் பத்திரிகையைக்கண்டு மிக மகிழ்ந்து பரத சத்ருக்ந ரிருவரையுங் கூட்டிக் கொண்டு புரோஹிதர் மந்திரிகள் முதலிய பரிவாரங்களுடன் பத்நீஸமேதனுய்ப் புறப்பட்டு மிதிலை சேர்ந்து ஜநகனுல் பூஜிக்கப் பெற்று, மஹாராஜன் நேரில் மொழிந்த இராமனது வைபவத்தையும் ஸீதாதேவியின் மஹிமையையும் இவ் விருவர்கட்கும் விவாஹம் செய்விக்க முயன்றதையும் ஆனந்தமாகக் கேட்டு ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களைத் தழுவிக்கொண்டு உச்சிமோந்து ஜநகனை மிகவுங் கொண்டாடி, அவன் தம்பி குசத்வஜருடைய பெண்களாகிய மாண்டவி, ச்ருதகீர்த்தி என்பவர் களை பரதசத்ருக்நர்களுக்குக் கொடுப்பதாக நிச்சயித்தபடியுங்கேட்டுப் பிள்ளைகள் நால்வர்க்கும் கோதாநவ்ரதத்தை ஸாங்கமாக நடத்தினபின் விவாஹமஹோத்ஸ வம் இனிது நடைபெற்றது. ... ... (14)

15. பரசுராம பங்கம்

பின்பு தசரதசக்ரவர்த்தி புத்திரர்கள் நால்வரையும் மணுட்டுப் பெண்களு டன்கூட அழைத்துக்கொண்டு ஸபரிவாரமாகப் புறப்பட்டு அயோத்திக்கு மீண்டு வருங்கால் இச்செய்திகளையெல்லாம் அறிந்த பரசுராமன் வெகு கோபத்துடன் எதிர் வந்து ஸ்ரீராமனை நோக்கி 'ஓ பாலகனே! நீ ஒரு சொத்தை வில்லை முறித்து உன் னைப் பலவானுக நினைத்துச் செருக்கியிருக்கிருய்; அஃது ஒரு பொருளல்ல; நீ ஆண் பிள்ளையாகில் இவ்வில்லை முறி; பார்ப்போம்' என்று தன் கையிலுள்ளதொரு வில் லைத் தந்தார்; அதை இராமன் அவலீலையாக வாங்கி நாணேற்றி அம்பு தொடுத்துக் கோபத்துடன் 'ஓ பரசுராமா! உம்மை அந்தணனென்று பொறுத்தேன்; ஆகையால் உம்மைக் கொல்லவில்லை; இந்த அம்பு தொடுப்பு வீணுகப்போகாது; இவ்வம்பு கொண்டு, நீர் தபோபலத்தினுல் ஸம்பாதித்திருக்கும் லோகங்களையாவது அழித்து விடுகிறேன்; அல்லது உம்முடைய அந்தரிக்ஷத்தில் வாயுவேகமாய்ப் போகிற வழியை யாவது அழித்துவிடுகிறேன்; இவ்விரண்டில் உமக்கு எது இஷ்டம்?' என்று கேட்க, பரசுராமன் 'நீர் ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுவே; மற்றெருவனுல் இது நாணேற்ற முடியாது; நான் இப்பூமியைக் காச்யபருக்குக் கொடுக்கும்போது அவர் என்னை இப்பூமியிலிருக் கக் கூடாதென்று சபதம்பண்ணி வாங்கிக் கொண்டாராகையால் நான் இந்நிலத்தில் அடிவையாமலே மஹேந்திரத்திற்குப் போய் விடுகிறேன்; இனி இவ்வம்பை என்னுடைய லோகங்களில் விட்டுவிடும்' என்று. வெகு தீநஸ்வரமாய்ச் சொல்ல, இராகவனும் அப்பாணத்தினுல் அவருடைய லோகங்களை அழித்துவிட்டார். பின்பு பரசுராமன் ஒளிமழுங்கி மஹேந்திரத்திற்குப் போய்விட்டார். முன் மூவெழுகால் மன்னரைக் கொன்ற மழுவேந்திய பரசுராமனைக் கண்டு 'நம் பிள்ளைகளுக்கு என்ன தீங்கு வருகிறதோ!' என்று திகிலடைந்து மூர்ச்சித்திருந்த தசரதன் பயந்தீர்ந்து மகிழ்ந்து யதாக்ரமமாக அயோத்தி எய்தி நெறி வழுவாது ராஜ்யநிர்வாஹம் செய்துகொண்டுவந்தான். திருக்குமாரர்கள் நால்வரும் தங்கள் தங்கள் மனைவி களுடன் கூடி உல்லாஸமடைந்து இனிமையாக வாழ்ந்து வந்தனர். ... (15)

16, 17. இராமனுக்கு முடிசூட்ட முயற்சியும் கைகேயி வரம் வேண்டலும்

தசரதாத்மஜர்களுக்கு விவாஹமான பின்பு கேகயராஜனுடைய மகனுகிய 'யுதாஜித்' என்பவன் தன்னுடைய மருமகனுகிய பரதனைத் தன் தேசத்துக்கு

அழைத்துக்கொண்டு போனுன். அந்தப் பரதனிடத்தில் மிக்க அன்புற்ற சத்ருக்நன் பரதனைவிட்டு நொடியளவும் பிரியமாட்டாத தன்மையனுகையாலே தானும் அவருடன் கூடவே பரிசர்யை பண்ணிக்கொண்டு கேகயதேசம் சென்றுன். தசரதசக்ரவர்த்தி வயது முதிர்ந்தவனுகையால் ராஜ்ய பாரத்தை ஸ்ரீராமபிரானிடம் ஒப்புவித்துத் தான் ஸுகமாகக் காலக்ஷேபம் பண்ணிவரக் கருதி மந்திரிகளையும் புரோஹிதர்களையும் ப்ரஜைகளையும் திரட்டித் தன் மனக்கருத்தை வெளியிட்டான். அதைக்கேட்டு அனைவரும் அளவற்ற ஆனந்தமடைந்து 'ஓ அரசரே! நீர் எங்களை இதுவரை வெகு ஒழுங்காகவே ஆண்டுவந்தபோதிலும் எங்கள் மனம் உம்முடைய பிள்ளைபக்கலிலேயே ஊன்றியழுந்திக் கிடக்கிறது. அவருடைய குணங்கள் எண்ணிறந்தவை; எங்களுடைய பாக்கியத்தினுல்தான் அவரை முடிசூட்ட உமக்குக் கருத்து உண்டாயிற்று. ஆநந்தம்! பரமாநந்தம்!! விரைவில் தானே இக்கருத்தை நீர் நிறைவேற்றவேண்டும்' என்று தங்கள் ஆசையை அறிவித்தனர். அரசன் அதைக் கேட்டுக் களித்து அடுத்த புஷ்ய நக்ஷத்திரத்தில் இராமபிரானுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய நிர்ணயித்தான். கோஸலநாடு முழுதும் ஒரே ஆநந்தமயமாகக்கிடக்கிறது. விசித்திரமான நகராலங்காரங்கள் நடைபெறுகின்றன.

பிறகு கைகேயி மந்தரையின் கலஹச் சொற்களைக் கேட்டு மனங்கலங்கி இராமனுடைய திருவபிஷேக மஹோத்ஸவத்தைக் கலைத்துவிடக்கருதி, 'அரசனே! நீர் முன்பு ஒரு காலத்தில் சம்பராஸுரனேடு போர்புரியப்போனீர்; அப்போது உம்முடைய தேரை நடத்தவல்ல பாகனில்லாமையால் நான் இருந்து உமக்கு வெற்றியுண்டாகும்படி தேரை நடத்தினேன். அதனுல் நீர் அந்த சம்பராஸுரனை வென்று என்மீது மகிழ்ச்சியுற்று 'உனக்கு இரண்டு வரம் தருகிறேன்; உனக்கு இஷ்டமானதை வேண்டிக்கொள்' என்று எனக்குச் சொன்னீர்; அதற்கு நான் அவ்வரங்களை வேண்டும்போது மற்றொரு ஸமயம் பெற்றுக்கொள்வதாகச் சொல்லியிருக்கிறேனன்றே? அவ்விரண்டு வரங்களையும் இப்போது எனக்குத்தரவேணும்; இராமனுக்கு இவ்வபிஷேகத்தைத் தவிர்த்துத் தபஸ்வி வேஷத்துடன் அவனைக் காட்டுக்கு அனுப்பவேணுமென்பது முதல் வரம்; என் பிள்ளையாகிய பரதனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்விக்க வேணுமென்பது இரண்டாவது வரம். ஸத்யம் தவருத நீர் இதைத் தவறவொண்ணுது. தவறினுல் நான் உயிரை விட்டிடுகிறேன்' என்றுள். சக்கரவர்த்தி இக்கொடுஞ்சொல்லைக் கேட்டு இடிவிழுந்தவன்போல் மூர்ச்சித்துக்கிடந்து சிறிதுநேரங் கழித்து ப்ரஜ்ஞையடைந்து கண்கள் சுழன்று கண்ணீர் வழிந்து உடலம் விதிர்விதிர்த்து நாத்தழதழத்து தீனஸ்வரத்துடன் பலவும் பேசி, முடிவாக இராமபிரானைக் காட்டுக்குப் போக்க நேர்ந்தது. ... ... (17)

18. வனவாஸப் புறப்பாடும் குகனுக்கு அருள் செய்தலும்

பிராட்டியையும் இளையோனையுங் கூட்டிக்கொண்டு ஸ்ரீராமன் சக்கரவர்த்தியிடஞ் சென்று 'நாங்கள் மூவரும் வநவாஸம் போகிறேம்; விடைகொடுக்கவேணும்' என்று பாதங்களிற் பணிந்து கைகூப்பிப் பிரார்த்திக்க, கைகேயி இவர்களுக்குக் காய்கிழங்குகள் வெட்டி வைத்துக்கொள்ளக் களைக்கொட்டும் சிறிய கூடையும் உடுக்க மரவுரியும் கொண்டுவந்து வைத்தாள். அம்மரவுரியை அவர்கள் மூவரும் அணிந்துகொண்டு ஆபரணங்களையும் பீதாம்பரங்களையும் விட்டுவிட்டு நிற்கக்கண்டு

அந்தப்புரத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம் கண்ணீர் விட்டுக் கூக்குரலோடு புலம்பினர். பின்பு சக்ரவர்த்தியினது கட்டளையின்படி ஸுமந்திரன் கொண்டு நிறுத்தின தேரின்மேலேறி இம்மூவரும் அயோத்தியை விட்டுத் தென்திசை நோக்கி நடந்தார்கள். தசரதன் பரிஜநங்களுடன் சிறிது தூரம் வந்து அத்தேரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து தேர் கண்ணுக்கு மறைந்தவுடனே புலம்பிக்கொண்டு திரும்பிவந்து அரண்மனையை அடைந்தான். நகரத்து ஜனங்களெல்லாம் ஸ்ரீராகவனுடன் கூடவே காடுசெல்ல நிர்ணயித்து அத்தேரைப் பின்தொடர்ந்து சென்று, அன்றிரவு தேரை ஓரிடத்தில் நிறுத்த, அதைச்சுற்றி அனைவரும் படுத்துக்கொண்டு உறங்குகிற ஸமயத்தில் இராகவன் ஸுமந்திரனை ஏவித் தேரைப் புல்மூடிக்கிடந்த வழியல்லா வழியே நடத்திக்கொண்டு வெகுதூரஞ் சென்று சிருங்கிபேரமென்ற ஊரை அடைந்தனர். கூட வந்திருந்து வழியிடையே உறங்கிப்போன ஜனங்கள் காலையில் விழித்துக்கொண்டு தேரைக் காணுமல் சிறிதுதூரஞ் சென்று தேடித் தேர்போன வழியையும் அறியாதே 'இராமபிரான் நம்மை வஞ்சனை செய்து விட்டுப்போனுர்' என்று சொல்லி வருந்திக்கொண்டு தத்தம் வீடேற வந்து சேர்ந்தனர். பின்பு இராமனும் இளையவனும் மரப்பாலை விட்டுத் தலைமயிரைச் சடையாகக் கட்டிக் கொண்டு அந்த சிருங்கிபேரபுரத்தில் நின்றும் புறப்பட்டுக் கங்கைக் கரையில் வந்து தேரை விட்டிழிந்து ஸுமந்திரனுக்கு விடைகொடுத்துவிட்டு, அங்கிருந்த வேடர் தலைவனுகிய குஹனென்பவனுடன் நேசித்து அவன் கட்டின தெப்பத்திலேறிக் கங்கா நதியைத் தாண்டி, மறுநாள் பரத்வாஜ மஹாமுனிவருடைய ஆச்ரமத்துக்குச் சென்று அவரைப் பணிந்து, அம் மஹாமுனிவர் மிக ஆதரத்துடன் செய்த ஸத்காரங்களை ஏற்று அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு அம்முனிவர் காட்டிக்கொடுத்த வழியே சென்று, அதிவிசித்திரமாய் அதிரமணீயமாயிருந்துள்ள சித்ரகூட பர்வதத்தை உடைந்து அம்மலைச்சாரலில் மூவரும் இனிமையாக வஸித்துக்கொண்டிருந்தனர்.(18)

19. பரதன் இராமனை அழைத்துவரச் சென்று பாதுகைபெற்று மீளுதல்

ஸுமந்த்ரன் முதலிய மந்த்ரிகளும் வஸிஷ்டர் முதலிய ரிஷிகளும் சேர்ந்து பரதனை ஸபையில் வருவித்து, 'ஓ ராஜகுமாரனே! சக்ரவர்த்தி பரலோகமடைந்தார்; ஸ்ரீராமன் கானகமே மிக விரும்பிப் போந்தான்; அரசனற்ற நாட்டில் நியாயம் நடவாது; மழை பெய்யாது; துர்ஜநங்கள் ஸாதுஜநங்களைப் பீடிப்பர்கள்— இவை முதலான பல தீங்குகள் விளையும்; ஆகையால் நீர் பட்டாபிஷேகஞ் செய்து கொள்ளவேணும்' என்று சொன்னுர்கள். பரதன் கர்ணகடோரமான அப்பேச்சைக் கேட்டு 'ஓ வஸிஷ்டமஹரிஷியே! நீர் எல்லாமறிந்திருந்து இங்ஙனம் சொல்லலாமா? இவ்வம்சத்தில் மூத்தாரிருக்க இளையார் முடிசூடுவதுண்டா? இதற்கு மேற்பட்ட அநீதியுண்டோ? இதற்கு நான் இசைந்தேனுகில் எனக்கு மேற்பட்ட கள்ளன் உண்டோ? நன்று சொன்னீர்கள்! இது ஒருநாளும் நடவாத காரியம்; நான் இப்போதே இராமபிரானெழுந்தருளி யிருக்குமிடம் விடைகொண்டு அவரை வணங்கி வேண்டி மீட்டுக்கொண்டு வரப்போகிறேன்' என்று சொல்லி ஸகல பரிஜனங்களையும் திரட்டிக்கொண்டு போவதற்காக வழிகளைச் செப்பனிடும்படி கட்டளையிட்டு, தாய்மார்களையும், வஸிஷ்டாதிகளையும் ஸுமந்த்ராதிகளையும் மற்றுமுள்ள பரிஜனங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு சத்ருக்நனும் தானுமாய்ப் புறப்பட்டு

ஸ்ரீராமன் சென்ற வழியைப் பிடித்துக்கொண்டு சென்று சித்திரகூட மலைச்சாரலில் சென்று சேர்ந்து மிக்க பரபரப்புடன் இராமபிரானுடைய திருவடிவாரத்தில் வந்து வீழ்ந்து ப்ரலாபிக்க, இராமன் பரதனை எடுத்தணைத்துக்கொண்டு பரமப்ரீதியுடன் யோகக்ஷேமம் வினவி, சக்ரவர்த்தி பரலோகமடைந்ததைத் தெரிந்துகொண்டு மனம்வருந்தி மந்தாகிநிக்குப்போய் நீராடித் தர்ப்பணம் முதலிய மேற்காரியங்களை யெல்லாம் நடத்தி மீண்டும் தமது ஆச்ரமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தவளவிலே, பரதன் பெருமாளைத் திருவயோத்திக்கு எழுந்தருளும்படி பிரார்த்தித்துத் தன் மாதாவாகிய கைகேயியும் இதற்கு இசைந்தமையைச் சொல்லி, மற்றும் பல நியாயங்களையும் எடுத்துரைத்து, அப்படி எழுந்தருளாவிடில் தான் அங்கேயே ப்ராயோபவேசம் செய்வதாகவும் சொல்ல, அதற்கு இராமபிரான் பித்ருவாக்ய பரிபாலனத்தின் ஆவச்யகதையையும் அதனைத் தவறுவதால் விளையக்கூடிய பெருந் தீங்குகளையும் எடுத்துரைத்துப் பரதனுடைய வேண்டுகோளுக்காகத் தமது திருவடிநிலைகளைக் கொடுத்து 'இதைக்கொண்டு ராஜ்யம் செலுத்து' என்று நியமித்து விடைகொடுத்தார். பரதன் அப்பாதுகைகளைத் தன் முடிமீது தரித்துக்கொண்டு 'க்ருதார்த்தனுனேன், தந்யனுனேன்' என்று ஸந்தோஷ ஸம்ப்ரமங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு தேரின்மேலேறிக் கூடவந்த பரிவாரங்களுடன் திரும்பி அயோத்தியுள்ளே புகுதற்கு மனம் விரும்பாமல் அந்நகரத்தருகிலுள்ள நந்திக்ராமத்தில் ஸ்ரீராமபாதுகைகளுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்துத் தான் தாபஸவேஷங் கொண்டு வாஸஞ் செய்து கொண்டு அப்பாதுகைகளுக்குத் தான் மந்திரியாயிருந்து ராஜ்ய நிர்வாஹஞ் செய்துவந்தான். ... ... *(19)*

20. காக விருத்தாந்தம்

சித்திரகூட மலைச்சாரலிலே பெருமாளும் பிராட்டியும் ஏகாந்தமாக இருக்கிறபோது இந்திரன்மகனுன ஜயந்தன் பிராட்டியினழகைக் கண்டு அவளை ஸ்பர்சிக்க வேண்டுமென்னுந் தீய கருத்தினனுயும் மாம்ஸார்த்தியாயும் தேவ வேஷத்தை மறைத்துக் காக வேஷத்தைப் பூண்டுகொண்டு வந்து, பிராட்டியின் மடியிலே பெருமாள் பள்ளிகொண்டருளுகையில் பிராட்டியின் திருமார்பிற் குத்த, அவ்வளவிலே பெருமாள் உணர்ந்தருளி மிக்க கோபங்கொண்டு ஒரு தர்ப்பப்புல்லை யெடுத்து அதில் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைப் பிரயோகித்து அதனை அந்தக் காகத்தின்மேல் மந்தகதியாகச் செலுத்த, அக்காகம் அந்த அஸ்த்ரத்திற்குத் தப்ப வழிதேடிப் பலவிடங்களிலும் ஓடிச் சென்று சேர்ந்த விடத்தும் ஒருவரும் ஏற்றுக்கொள்ளாமையாலே மீண்டும் பெருமாளையே சரணமடைய, அப்பெருமாள் அருள் கொண்டு அக்காகத்துக்கு உயிரைக்கொடுத்து அந்த அஸ்த்ரம் வீண்படாமல் காகத்தின் ஒரு கண்ணை அறுத்தவளவோடு விடும்படி செய்தருளினன். (இந்த வரலாறு பிராட்டியினுல் அனுமானுக்கு ரஹஸ்யமான அடையாளமாய்ச் சொல்லப்படுவதாக ஸுந்தரகாண்டத்திலுள்ளது). இதனைப் பிராட்டிக்கு அனுமான் அடையாளமாகச் சொல்லுவதாய்ப் பெரியாழ்வார்திருமொழியில் *(3—10—6)* உள்ளது. அங்கே நமது திவ்யார்த்த தீபிகை காண்க. ... ... *(20)*

5

21. விராதவதம்

ராமலக்ஷ்மணஸீதைகள் தண்டகாரணியம் சேர்ந்து பல மஹர்ஷிகளின் ஸத்காரங்களைப் பெற்று அவர்களிடம் நியமனம் வாங்கிக்கொண்டு அப்பால் ஓர் அரண்யத்திற் போகும்போது விராதனென்பானோர் அரக்கன் தன் சூலத்தில் பல மிருகங்களைக் குத்தியெடுத்துக் கொண்டுவந்து வழியில் இவர்களைப் பார்த்து விரைந்தோடி வந்து ஸீதையை எடுத்துத் தன் மடியில் வைத்துக்கொண்டு 'இவளை நான் பக்ஷித்துவிடுகிறேன்' என்று சொல்லித் தாசரதிகளைப் பலவிதமாக நிந்திக்க அவர்கள் அவன்மேல் அம்புகளை எறிய அவன் பிராட்டியை விட்டுவிட்டு இவர்களைக் கொல்லக் கருதி இவர்கள்மேல் சூலம் முதலிய பல ஆயுதங்களைப் போட்டுக்கொண்டு வந்து இவ்விருவரையும் தனது தோளின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு போகையில் இதைக் கண்டு பரிதபித்த பிராட்டியின் வருத்தம் தீருமாறு இருவரும் தங்கள் கத்தியை எடுத்து விராதனுடைய புஜங்களை வெட்டிவிட்டார்கள். இராமபாணம் பட்ட மஹிமையினால் விராதன் தனது பூர்வஜந்ம சரிதங்களை நினைத்துச் சொல்லிவிட்டு இவர்களுக்கு சரபங்க மாமுனிவருடைய ஆச்ரமத்திற்கு வழிகாட்டிவிட்டுத் தான் சுவர்க்கமடைந்தான். இராமலக்ஷ்மணர்கள் அங்கு ஓர் பெரிய குழிவெட்டி விராதனுடலை அதில் தள்ளித் துற்றுவிட்டுப் பிராட்டியுடன் கூடச் சரபங்காச்ரமஞ் சென்று பஞ்சவடியும் சேர்ந்தார்கள். ... ... (21)

22. சூர்ப்பணகையை அங்கபங்கஞ் செய்தல்

பஞ்சவடியில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது ஹேமந்த காலத்தில் சூர்ப்பணகையென்றொரு அரக்கி அழகிய வடிவமெடுத்து வந்து இராகவனைக்கண்டு காமவிகாரமடைந்து தன்னை மனைவியாகக் கொள்ளுமாறு வேண்ட, இராகவன் 'எனக்கு ஒரு மனைவி இருக்கிறாள்; என் தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனை அடைந்தாயாகில் ஸுகமடையலாம்' என்று சொல்ல, அப்படியே அவள் லக்ஷ்மணனிடம் செல்ல, 'நான் ஒருவர்க்கு வேலைக்காரன்; என்னையடைந்தால் நீயும் வேலைக்காரியாவாய்; ஆகையால் அவரையே அடைவது உனக்கு நலம்' என்று லக்ஷ்மணன் சொல்ல, இப்படி அங்குமிங்குமாய்த் திரிந்து திரிந்து இஷ்டத்தைப் பெறாமல். 'நம் இஷ்டத்தை இந்த ஸீதை நிறைவேறவொட்டாமல் செய்கிறாளாகையால் இவளை நின்றுவிடுவோம்' என்று அவ்வரக்கி ஸீதாதேவியிடம் ஓட, உடனே இலக்குமணன் இராமபிரானது ஆஜ்ஞையினால் அவளைத்தகைந்து காதையும் மூக்கையும் அறுத்திட்டான். [இங்கே சூர்ப்பணகையை அங்கபங்கஞ் செய்தது இளையபெருமாளின் செய்கையாயினும் இதனை இராமபிரான்மேல் ஏற்றி அனுஸந்திப்பர் ஆழ்வார்கள். 'சூர்ப்பணகாவைச் செவியொடு மூக்கு, அவள் ஆர்க்க அரிந்தானைப் பாடிப்பற' 'கலைவணக்கு நோக்கரக்கி மூக்கை நீக்கி' இத்யாதி அருளிச்செயல்கள் காண்க. இங்ஙனம் அருளிச் செய்வது—இராமனது கருத்துக்கு ஏற்ப அவன் கட்டளையிட்டபடி இவன் செய்தனனாதலின் ப்ரயோஜ்ய கர்த்தாவின் வினையாதல் பற்றியென்க. அன்றியும், 'ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு:' என்றபடி இராமபிரானுக்கு லக்ஷ்மணன் வலத் திருக்கை எனப்படுதலால் அங்ஙனம் கையாகிற லக்ஷ்மணனுடைய செயலை ராமன்மேல் ஒற்றுமை நயம்பற்றி ஏற்றிச் சொல்லுதலும் தகுதியே. பலராமன் செய்தருளிய ப்ரலம்பாஸுரவதத்தைக் கண்ணபிரான் செய்தருளியதாக அனுஸந்திப்பதும் இதுபோன்றதேயாம்.]

23. கரதூஷணாதி வதம்

சூர்ப்பணகை மூக்கறுப்புண்டு ஜநஸ்தானத்திலிருந்த தன் தமையனாகிய கரன் பக்கல் சென்று இச்செய்தியைச் சொல்லிப் புரண்டழுது அவனுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கினாள். பிறகு அக்கரன் பதினாலாயிரம் ஸேநாதிபதிகளையும் பல ஸேனைகளையும் தூஷணன், த்ரிசிரஸ் என்பவர்களையும் இராமபிரானோடு போர்செய்ய அனுப்பினான். இராமன் அவர்களத்தனைபேரையும் தாம் ஒருவராகவே கொன்று வென்றிட, பிறகு இதனையறிந்த கரன் தானே நேரில் வந்து எதிர்க்க, இராமன் பிராட்டியை ஒரு மலைக்குகையில் வைத்து லக்ஷ்மணனைக் காவலிட்டு வந்து அக்கரனுடன் போர்செய்து, அகஸ்த்யர் கொடுத்த வைஷ்ணவதநுஸ்ஸில் நாணேற்றி அம்பு தொடுத்துவிட்டு அவன் தலையை அறுத்துவிட்டு விஜயலக்ஷ்மியுடன் பிராட்டி பக்கல் செல்ல, அவள் அவ்வளவு சூரர்களையும் ஒருவராய் நின்று வென்றிட்ட தன் ப்ராணநாதரை, போர்க்களத்திற்பட்ட அம்புகளினாலுண்டான உள்வெதுப்பெல்லாம் ஆறும்படி வெகு மகிழ்ச்சியுடன் தழுவிக்கொண்டாள்.

24. இராவணன் மாரீசனோடு ஆலோசித்தலும் மாரீசன் மரணமடைதலும்

ஜநஸ்தாநத்தில் இராமபாணத்துக்குத் தப்பிப் பிழைத்து ஒளித்து ஓடிப்போன அகம்பநன் இலங்கைக்குச் சென்று ஜநஸ்தாநமடங்கலும் பாழ்பட்ட செய்தியையும் இராமன் ஒருவராலும் வெல்லமுடியாதவனென்பதையும் சொல்லி, ஸீதையை அபஹரித்துக்கொண்டு வந்தால் அந்த வருத்தத்தினால் இராமன் முடிந்துவிடக்கூடும் என்றான். இராவணன் அவனது சொற்படியே ஸீதையை கொள்ளைகொள்ள உபாயமென்? என்று யோசித்து அங்குநின்றும் புறப்பட்டு மாரீசனிருக்குமிடத்திற்கு வந்து 'நீ எனக்கு ஒருதவி செய்யவேணும்' என்று சொல்லித் தன் கருத்தை வெளியிட, அதுகேட்ட மாரீசன் 'அப்பா இராவணா! அந்த மஹாநுபாவனுடன் உனக்கு த்வேஷம் உதவாது; இந்த இராமன் சிறுபிள்ளையாயிருக்கும்பொழுதே விச்வாமித்ர யாகத்தில் அவனுடைய பாணத்துக்கு இலக்காகி நான் பட்டபாடு இன்னும் மறக்க முடியவில்லை; அத்திருநாமம் செவிப்படும்போதே என் உடல் நடுங்குகின்றது; இப்பேச்சை விட்டுவிடு; இதை நெஞ்சில் நினையாதே' என்று ஒழுங்காக உபதேசிக்க, அதைக்கேட்டு இராவணன் இலங்கைக்குப் போய் விட்டான். பிறகு சூர்ப்பணகை சென்று, தான் மூக்கறுப்புண்டபடியையும், தாசரதிகளுடைய ஸௌந்தர்ய பராக்ரமாதி குண விசேஷங்கள் எல்லைகடந்திருக்கிறபடியையும், ஸீதையின் பெருமையையும் சொல்லி 'இராகவனை நீ எவ்விதத்திலாவது பங்கஞ் செய்யாவிடில் நீ ஆண்பிள்ளையே அல்லை' என்றுகூறி இராவணனை நிந்தித்துக் கீழே விழுந்து புரண்டு அழ, இராவணன் மறுபடியும் மாரீசனிடம் சென்று நய பயங்களினால் அவனைத் தன் சொல்வழிப் படுத்திக்கொண்டு அம்மாரீசனும் தானுமாய்ப் புறப்பட்டு வந்து தானோரிடத்தில் ஒளித்திருந்தான். மாரீசன் பொன்மானின் வடிவெடுத்துக்கொண்டு ஸீதையின் பார்வையில் மேயத் தொடங்கினான். அப்பொன்மானை ஸீதை கண்டு அதைப் பிடித்துத் தரவேணுமென்று ஒரே பிடிவாதமாக இராமனிடம் சொன்னாள். அதற்கு இணங்கிய இராகவன் இளையோனைப் பிராட்டிக்குக் காவலாக வைத்துவிட்டுத் தான் வில்லையும் அம்புகளையு

மெடுத்துக்கொண்டு மானின் பின்னே போக, அந்த மான் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக ஒதுங்கி ஒதுங்கிப் போய் அக்காட்டில் நெடுந்தூரம் இராகவனை இழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டது. அப்பொழுது இராகவன் 'இவன் அரக்கன்' என்று தெளிந்து அம்புகளை அவன்மீது எறிந்தார். அதனால் அடியுண்ட மாரீசன் மானுருவை விட்டு நிஜரூபத்துடன் கீழே விழுந்து 'ஹா லக்ஷ்மணா! ஹா ஸீதே! பட்டேன்' என்று இராகவனைப்போல் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு மரணமடைந்தான். ... ... (24)

25. லக்ஷ்மணன் ஸீதையைப் பிரிந்து செல்லல்

அந்தக் கூக்குரலை ஸீதாதேவி கேட்டு 'லக்ஷ்மணா! உன் தமையனாருக்கு அரக்கனால் ஏதோ தீங்கு நேரிட்டிருக்கிறது; அதனால் அவர் நம்மை நினைக்கிறார்; நீ விரைந்து சென்று ஆராய்ந்து வா' என்ன, அதற்கு லக்ஷ்மணன் 'அம்மா! இராமனுக்கு ஒரு தீங்குமில்லை. பொன்மானாக வந்த ராக்ஷஸன் இராகவனால் கொல்லப்பட்டு அவரைப்போல இப்படிக் கபடமாகக் கூச்சலிடுகிறான்; உன்னை நான் தனியே விட்டுப்போனால் ராக்ஷஸர்களினால் உனக்கு ஏதாவது தீங்கு விளையும்; ஆகையால் நான் போகமாட்டேன்' என்ன, பிராட்டி இதைக்கேட்டு லக்ஷ்மணனை நோக்கி, சொல்லத் தகாத கடூரமான வார்த்தைகளைச் சொல்ல, லக்ஷ்மணன் அதைப் பொறுக்கமாட்டாமல் ஸீதையை விட்டுவிட்டுத் தான் இராமபிரான் போன வழியே போனான். ... ... (25)

26. இராவணன் பிராட்டியைக் கவர்ந்து போதல்

அப்பொழுது இராவணன் ஸந்நியாசி வேஷம்பூண்டு ஸீதையிருக்குமிடம் வந்து பிக்ஷைகேட்டு அவளுடைய வடிவைக்கண்டு மோஹித்துத் தன் செல்வங்களையும் வீரங்களையும் விஜயங்களையும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லித் தன்னைக் கணவனாகக் கொள்ளுமாறு பிதற்ற, பிராட்டி அதைக்கேட்டு மிகுந்த கோபத்துடன் அவனை நோக்கிப் பல அவமானச் சொற்களைச் சொல்ல, பின்பு இராவணன் ஸந்நியாஸி வேஷத்தைவிட்டுத் தன்னுடைய பயங்கரமான நிஜரூபத்தைக்காட்டி இவளைப் பிடித்தெடுத்துத் தேரேற்றிக்கொண்டு போகையில் ஓர் மரத்திலுட்கார்ந்திருந்த ஜடாயுவென்கிற பக்ஷி இவ்வநீதிச் செய்கையைக் கண்டு இராவணனோடு வெகுநேரம் பெரும்போர் செய்து அவனுடைய தேரை முறித்து மாநபங்கஞ் செய்ய, பின்பு இராவணன் அந்த ஜடாயுவைத் தன் கத்தியினால் உயிர்நிலையில் அடித்துத் தள்ளிவிட்டு, செந்நாயின் கையில் அகப்பட்ட மான்பேடைபோல அஞ்சி நடுங்கிக் கதறுகின்ற சீதையைத் தூக்கிக்கொண்டு தேரின்மேலேறி இலங்கைக்குக் கொண்டுபோய்த் தனது அசோகவநிகையில் வைத்து ராக்ஷஸிகளைச் சுற்றும் பாதுகாக்க வைத்து 'இவளை எவ்விதத்திலாவது வசப்படுத்துங்கள்' என்று அவ்வரக்கிகட்குக் கட்டளையிட்டுத் தான் அரண்மனை சேர்ந்தான். ... ... (26)

27. இராமன் ஜடாயுவுக்கு முக்தியளித்தல்

இராமன் மாயமானை முடித்துவிட்டு மீண்டுவருகையில் வழியிடையே இளையோனைக் கண்டு "ஸீதையைத் தனியே விட்டு ஏன் வந்தாய்?" என்று கோபித்துக்கொண்டு பஞ்சவடிக்குக் கடுநடையிட்டு வந்து அங்கு ஸீதையைக் காணாமல் மிகவும்

வருந்தி லக்ஷ்மணனும் தானுமாகச் சுற்றுந் தேடியுங்காணுமல் ஸகல இந்திரியங்களும் தளர்ந்து மனம்வாடி உடல்கருகி ஏங்கி ப்ரலாபித்துக் கொண்டிருக்கையில், அங்குள்ள மான்கள் ஸீதைபோன வழியைச் சிறிதுதூரம் ஓடிக்காட்ட "இவ்வழியே போயிருப்பதாக மிருகங்கள் சொல்லுகின்றன; ஆகையால் இவ்வழியேபோய்த் தேடுவோம்" என்று புறப்பட்டுத் தேடிக்கொண்டு வருகையில் அடியுண்டு குற்றுயிருடன் விழுந்து கிடந்த ஜடாயுவின் அருகே செல்ல, அக் கழுகரசன் இராகவனை நோக்கி ஸீதையை இராவணன் எடுத்துக்கொண்டு போனுனென்றும், அவனை எதிர்த்த தன்னை இப்படி உயிர்மாய அடித்தானென்றும் சொல்லி உடனே உயிரை விட்டுவிட, இராகவன் தனக்காகச் சண்டைசெய்து பிராணனை விட்ட ஜடாயுவுக்கு மோக்ஷப்ராப்தியை அநுக்ரஹித்து மிகவும் வருந்தி அந்த ஜடாயுவை தஹநஞ் செய்து விட்டு அங்கு நின்றும் புறப்பட்டுப்போனுர். ... ... (27)

28. கவந்தனைக் கொல்லுதல்

தநுவென்னும் யக்ஷனது மகனுய், ஸ்தூலசிரஸ் என்னும் முனிவனது சாபத்தால் அரக்கனுகி, பிரமனருளால் தீர்க்காயுசு பெற்று, தேவேந்திரனேடு எதிர்த்து அவனது வஜ்ஜிராயுதத்தால் புடைபட்டுத் தனது தலை வயிற்றில் அழுந்தியமை பற்றிக் கபந்தம் போலுந் தோற்றமுடையவனுனதால் கபந்தனென்று பெயர் பெற்ற அரக்கன் தண்டகாரணியத்தில் ஒருபக்கத்திலேயிருந்து தனது நீண்ட கைகளிரண்டையும் எட்டியமட்டில் பரப்பித் துழாவி அவற்றிற்குள் அகப்பட்ட ஜீவராசிகளையெல்லாம் வாரி வாய்ப்பெய்து விழுங்கிக்கொண்டிருக்க அங்குச் சென்று இவன்கைகளினிடையே அகப்பட்டுக்கொண்ட ராமலக்ஷ்மணர்கள் இவன் தோள்களைத் துணித்துத் தள்ளிய வளவிலே இவன் முன்னையசாபமும் முற்பிறப்பின் தீவினையும் தீர்ந்தவனுகி ராக்ஷஸசரீரத்தை யொழித்து திவ்யசரீரம் பெற்றுப் பெருமாளைப் பலவாறு துதித்துச் சபரியினிடம் சொல்லும்படியும் ஸுக்ரீவனை யநுக்ரஹிக்கும்படியும் சொல்லி நற்கதிக்குச் சென்றனன். ... ... (28)

29. ஸுக்ரீவ ஸக்யம்

பம்பாஸரஸ்ஸைச் சுற்றி நாற்புறங்களிலுமுள்ள அதிரமணீயமான வன ப்ரதேசங்களையும் அவற்றில் நாநாவகைப் பறவைகளினுடையவும் மிருகங்களினுடையவும் ஆடல் பாடல் முதலிய உல்லாஸ விலாஸங்களையும் இராமபிரான்கண்டு பிராட்டியின் பிரிவுக்கு இரங்கி ஆற்றுதானுய் மிக்க வருத்தத்துடன் ரிச்யமூகமென்னும் மலையை அடைந்தான். அம்மலையினுச்சியில் மதங்காச்ரமத்தில், அனுமான் நீலன் முதலிய சிலருடனே வாலிக்கு அஞ்சி மறைந்து வாழ்கிற ஸுக்ரீவன் இவ்விராம லக்ஷ்மணர்களைக்கண்டு 'இவர்கள் நம்மைக் கொல்லும்பொருட்டு வாலியினுல் ஏவியனுப்பப்பட்டவர்கள் போலும்' என்று நடுங்குமளவில் அநுமான் ராம லக்ஷ்மணரருகிற்சென்று சாதுர்யமாகப்பேசி அவர்களை இன்னுரென்று அறிந்து கொண்டு அவர்கட்குத் தங்கள் செய்தியையுங்கூறி அவர்களை ஸுக்ரீவனிடம் அழைத்து வந்து அவர்களோடு ஸுக்ரீவனுக்கு அக்நிஸாக்ஷிகமாக ஸ்நேஹம் செய்வித்தான். ... ... (29)

6

30. மராமரமேழெய்தது

ஸுக்ரீவன் இராமனால் அபயப்ரதாநஞ் செய்யப்பெற்ற பின்பும் மனம் தெளியாமல் வாலியின் பேராற்றலைப்பற்றிப் பலவாறு சொல்லி, வாலி மராமரங்களைத் துளைந்ததையும், துந்துபியின் உடலெலும்பை ஒரு யோஜனை தூரம் தூக்கியெறிந்ததையுங் குறித்துப் பாராட்டிக்கூறி, 'இவ்வாறு பேராற்றலமைந்தவனை வெல்லுவது கூடுமோ?' என்று சொல்ல, அதுகேட்ட லக்ஷ்மணன் 'உனக்கு விச்வாஸம் இல்லையாயின் இப்போது என்ன செய்யவேண்டுவது?' என்ன, ஸுக்ரீவன் 'இராமபிரான் நீறு பூத்த நெருப்புப் போலத் தோன்றினும், வாலியின் வல்லமையை நினைக்கும் போது சங்கையுண்டாகின்றது; ஏழு மராமரங்களைத் துளைத்து இந்தத் துந்துபியின் எலும்பையும் இருநூறு விரற்கடை தூரம் தூக்கியெறிந்தால் எனக்கு நம்புதலுண்டாகும்' என்று சொல்ல, ஸுக்ரீவனுக்கு நம்புதலுண்டாகுமாறு அவனது வார்த்தைக்கு இசைந்து இராமபிரான் துந்துபியின் உடலெலும்புக் குவியலைத் தனது கால் கட்டை விரலினால் இலேசாய்த் தூக்கிப் பத்து யோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் எறிய, அதனைக்கண்ட ஸுக்ரீவன் 'முன்பு உலராதிருக்கையில் வாலி இதனைத் தூக்கியெறிந்தான்: இப்போது உலர்ந்துவிட்ட இதனைத் தூக்கி எறிதல் ஒரு சிறப்பன்று' என்று கூற பின்பு இராமபிரான் ஒருபாணத்தை ஏழு மரங்களின்மேல் ஏவ, அது அம்மரங்களைத் துளைத்ததோடு ஏழுலகங்களையுந் துளைத்துச்சென்று மீண்டு அம்பறாத்துணியை அடைந்தது. ... ... (30)

31. வாலியை வதைத்தது

பின்பு ஸுக்ரீவன் இராமபிரானுடைய நியமநத்தினால் கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்று வீரநாதஞ் செய்ய, அதைக்கேட்டு வாலி பொறுக்கமாட்டாதவனாய் வெளிக்கிளம்பிவந்து ஸுக்ரீவனோடு யுத்தஞ்செய்யத்தொடங்கினான். அப்போது இராமன் அவ்விருவரில் இன்னான் ஸுக்ரீவன், இன்னான் வாலி என்று வாசி கண்டறியாமையால் வாலிமேல் அம்பு எய்யாதொழியவே, ஸுக்ரீவன் வாலியிடத்து பராஜயப்பட்டு வேதனை பொறுக்கமாட்டாமல் ரிச்யமூக பர்வதத்துக்கே மீண்டு ஓடிவந்து சேர, இராமன் அவனைப் பார்த்து 'அப்பா! நான் உங்களிருவரில் பேதமறிந்திலேன்; பாணம் உன்மேல் விழுந்து உனக்கே தீங்கை விளைத்திடுமோ என்றஞ்சி அம்பு எய்யாதொழிந்தேன்; இப்போது உனக்கு ஓர் அடையாளமிடுகிறேன், மறுபடியும் வாலியை யுத்தத்துக்கு அழை' என்று சொல்லி அவன் கழுத்தில் பூமாலையைச் சுற்றிக் கிஷ்கிந்தைக்குப் போக விட்டார். ஸுக்ரீவன் சென்று முன்போலவே வீரநாதஞ் செய்ய, அதைக்கேட்ட வாலி போர்க்குப்புறப்பட, அப்போது அவன் மனைவியாகிய தாரை 'ஓ ப்ராணநாதா! சற்றுமுன்பு அடிபட்டு ஓடினவன் திரும்பி இப்போதே சண்டைக்கு அழைக்கின்றமையால் இது வெறுமனன்று; ஏதோ ஒரு பெருத்த ஸஹாயத்தை அண்டைகொண்டு வந்திருக்கவேணும்; நீ இப்போது திடீரென்று போருக்குப் போவது தகுதியல்ல' என்று சொல்லித் தடுத்தவளவிலும் அவள்வார்த்தையைச் செவியிலுங் கொள்ளாமல் சடக்கெனப் புறப்பட்டு வந்து ஸுக்ரீவனுடன் பிணங்கினான். அந்த வாலிஸுக்ரீவர்களிருவரும் ஒருவருக்கொருவர் கீழே தள்ளுவது மேலே பாய்வது கட்டிக்கொண்டு நெருக்குவது கடிப்பது குத்துவது

அடிப்பதாய் வலிதான யுத்தஞ் செய்யுங்காலத்தில், இராகவன் ஒரு மரத்தடியில் மறைந்திருந்து வாலியைப் பாணத்தினலடித்தார். அந்த பாணத்தினல் வாலி மார்பு பிளந்து கீழே விழுந்துவிட்டான். இதைத் தாரை கேள்விப்பட்டு அங்கத னென்னும் புத்திரனுடன்கூட ஓடிவந்து வாலியைத் தழுவிக்கொண்டு பலவாறு புலம்பி, பிறகு எதிரில் நின்ற இராமனைப்பார்த்து அவருடைய மஹாபுருஷ லக்ஷணங்களைக் கண்டு இவர் ஸாக்ஷாத் பரமாத்மா வென்று நிச்சயித்துத் துதித்தனள். வாலியும் இராமனேடு வாதாடிப் பல ஸமாதானங்கள் சொல்லக்கேட்டு நன்மதி பெற்றுக் கையைக் கூப்பி இராகவனைத் தொழுது 'ஸுக்ரீவனைப்போல் அங்கதனையும் நோக்கிக்கொள்ளவேணும்' என்று பிரார்த்தித்துவிட்டுப் பிராணனையும் விட்டான்.

32. அனுமன் இலங்கையிலே பிராட்டியைக் கண்டுவருதல்

வாலிவதமான பிறகு பெருமாள் இரண்டு மாதம் மழைகாலத்தை மால்யவானிலே போக்கிப் பிறகு வானர சேனைகளை வரவழைத்துத் திசைதோறும் விடுக்க, விசேஷித்து நியமிக்கப்பெற்ற சிறிய திருவடி ஆகாச மார்க்கத்தினல் கடலைக் கடந்து இலங்கையிலே வந்து பிராட்டியைக்கண்டு அவள்கையிலே ராமநாமாங்கிதமான மோதிரத்தைக் கொடுத்து, அவளிடமிருந்து சூடாமணியைப் பெற்று, 'எதிரிகள் வலிமை எப்படிப்பட்டது?' என்று பெருமாள் கேட்டால் அது தெரியாதென்று சொல்ல வொண்ணுதாகையாலே அதையும் தெரிந்துகொண்டு செல்வோமென்று கருதி அதற்காகப் பொழிலிறுத்தல் முதலியன செய்து இராவணனை நேரில்கண்டு இதமுரைத்து, தன்வாலில் வைக்கப்பட்ட நெருப்பாலே இலங்கையை தஹித்து, 'கண்டேன் சீதையை'யென்று மீண்டு வந்தனன். ... ... (32)

33. ஸ்ரீவிபீஷணனுக்கு அரசளித்தது

இலங்கையில் இராவணன் ஸபை கூட்டி ஸுக்ரீவனுடைய மந்திரியாகிய 'ஓர் குரங்கு வந்து இலங்கையை அழித்துவிட்டுப் போயிற்று; இனி நாம் வெறுமனிருக்கலாகாது. இப்போது நான் செய்யத்தக்க உபாயமென்ன? ஸீதையை இராமனுக்குக் கொடுக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை. உங்கள் கருத்தைச் சொல்லுங்கள்' என்ன, ப்ரஹஸ்தன் முதலிய மந்திரிகளும் இந்திரஜித்து முதலிய புதல்வர்களும் மற்றும் பந்துவர்க்கங்களும் தாமஸப்ரக்ருதிகளாய் நல்வழி யறியாமல் இராவணன் சோற்றை யுண்டு அவன்வழியே போமவர்களாகையால் இராவணன் சொன்னதையே அநுமோதித்து அதற்குத் தக்க யுக்திகளையுஞ் சொன்னர்கள். தர்மாத்மாவாகிய விபீஷணுழ்வான் "அண்ணு! நான் சொல்லும் ஹிதத்தைக் கேளும்" என்றுதொடங்கிப் பலவாறாக உஜ்ஜீவிக்கும் வழிகளைக் கூறிய விடத்தும் இராவணன் யமனுக்கு ஆட்பட்டபடியாலே அந்த ஹிதோபதேசங்களை ஆதரியாமல் வெகுவாகத் திரஸ்கரித்தான். பிறகு விபீஷணுழ்வான் 'இனி நமக்கு இப்பாவியின் ஸஹவாஸம் நொடிப்பொழுதும் தகாது. ஸ்ரீராமனையே சரணமடைந்து உஜ்ஜீவிக்கத்தகும்' என்று நிச்சயித்து உடனே அந்த ஸபையில் நின்றும் கதாபாணியாய் ஆகாசத்தில் உயரக் கிளம்பினர். அவருடன் கூட அவருடைய நான்கு மந்திரிகளும் கிளம்பினர்கள். விபீஷணன் அந்த மந்திரிகள்

நால்வருடன்கூட வந்து தென்கடலுக்கு வடகரையில் இராகவனெழுந்தருளி யிருக்குமிடத்தில் ஆகாசத்தில் நின்றவண்ணமாகவே ஸுக்ரீவாதி வாநரவீரர்களை முன்னிட்டு, தன்வரலாறுகளை யெல்லாம் சொல்லித் தன்னைப் பெருமாள் கைக்கொண்டருளுமாறு பிரார்த்தித்துச் சரணம் புகுந்தான். இதைக்கேட்ட வாநரர்கள் இராமபிரானிட மோடிச்சென்று "ஸ்வாமிந்! இராவணனுடைய தம்பியாம் கையில் கதையை எடுத்துக்கொண்டு நான்கு அரக்கர்களுடன் கூட வந்திருக்கிறான். தேவரீரைச் சரணம் புகுந்ததாகச் சொல்லுகிறான். இவனை உள்ளே புகவிட்டால் ஸமயம் பார்த்துத் தீங்கு விளைத்திடுவான். இவனை இப்போதே கொன்றுவிடுவதே நலம். இவனை ஏற்றுக்கொள்ளலாகாது' என்று அவரவர்கட்குத் தோன்றியபடியே தனித்தனி வாநரமுதலிகள் சொல்ல, பிறகு இராமபிரான், திருவடியின் கருத்தை உணர்ந்து கொண்டு 'இவ்விபீஷணன் அங்கீகரிக்கத்தக்க நற்குண நற்செய்கைகளை யுடையவனே' என்று நிர்த்தாரணஞ் செய்து அவனைத் தன்னருகே அழைத்துக்கொண்டுவரும்படி ஸுக்ரீவ மஹாராஜர்க்கு அருளப்பாடிட, அவன் விபீஷணனும்வானை இராமபிரானிடமழைத்துக் கொண்டுசெல்ல, விபீஷணன் பெருமாளுடைய பாதாரவிந்தங்களிற் பணிந்து லங்காவ்ருத்தாந்தங்களை யெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்து யுத்தத்தில் இராகவனுக்கு வேண்டிய உதவிகளை யெல்லாம் செய்வதாகப் பிரதிஜ்ஞை செய்ய இராமபிரான் அந்த விபீஷணனுக்குக் கடலினின்றும் ஜலம் வரவழைத்து 'லங்காராஜ்யத்தில் உமக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணினோம்' என்று அபிஷேகம் செய்வித்தார். ... ... (33)

34. கடலில் அணைகட்டினது

விபீஷணன் பெருமாளைப் பார்த்து "ஸ்வாமீ! இந்த நம்முடைய ஸேனைகள் கடலைக் கடந்து அப்பாற் செல்லவேண்டுமாதலால் அதற்காகக் கடலரசனை நீர் சரணம்புகவேணும்" என்ன; இராமபிரான் "கடலைக்கடக்க உபாயம் சொல்ல வேண்டும்" என்று கடலரசனாகிய வருணனைப் பிரார்த்தித்துத் தர்ப்ப சயநத்திலும் படுத்து மூன்று நாளளவும் ப்ராயோபவேசம் போல் கிடக்க, ஸமுத்ர ராஜன் அப்பெருமானது மஹிமையைக் கருதாமல் உபேக்ஷயா யிருந்துவிடவே ஸ்ரீராமன் அதுகண்டு கோபங்கொண்டு 'அனைவரும் நடந்தே செல்லும்படி கடலை வற்றச் செய்வேன்' என்று ஆக்நேயாஸ்த்ரத்தைத் தொடுக்கத் தொடங்கிய வளவிலே வருணன் அஞ்சி நடுங்கி ஓடிவந்து இராமபிரானைச் சரணமடைந்து கடல் வடிவமான தன் மேல் அணைகட்டுதற்கு உடன்பட்டு, நளன்கையினால் நீரில் போட்ட கற்களும் மிதக்குமென்று அவனுக்கு அவன் தகப்பனார் வரமளித்திருக்கிறாராகையால் அவனைக்கொண்டு ஸேது கட்டவேணுமென்று சொல்லிவிட்டு மறைந்துவிட்டான். இராகவனும் அப்படியே மற்ற வாநரங்கள் சுற்றுமுள்ள மலைகளைப் பிடுங்கிக்கொண்டு வந்து நளன்கையில் கொடுக்கச்செய்து நளன்கையினால் அம்மலைகளை நீரில் போகவிடுத்து ஸேது கட்டுவித்தான். அவ்வழியாய் வாநர ஸேனைகளெல்லாம் சென்று இலங்கைக்கருகிலுள்ள மலைச்சாரலில் சேர்ந்தனர். ... ... (34)

35. அணைகட்டுகையில் அணில்களின் தொண்டு

ஸேதுபந்தஞ் செய்யும்போது அணில்கள் நீரிலே மூழ்கி மணல்தரையிலே புரண்டு உடலில் ஒட்டிக்கொண்ட மணலைக் கடலிலே உகுத்து ஸேதுபந்தனத்திற்கு ஸேவை செய்ததாகத் திருமாலையில் (27ஆம் பாட்டில்) உள்ளது. ... ... (35)

36. கும்பகர்ணனும் இந்திரஜித்தும் பட்டுப்போனது

மற்றொருநாள் இராவணன் யுத்தத்திற்கு வந்து இராமனை எதிர்த்துச்சண்டை செய்து பின்பு ஸ்ரீராமபாணத்தினாலடிபட்டு முன் நிற்கமாட்டாமல் ஓடிப்போய், உறங்கிக்கொண்டிருந்த கும்பகர்ணனையெழுப்பி யுத்தந்துக்கனுப்பினான். அவனைக் கண்டு வாநரஸேனைகள் அஞ்சியோடின. இராமபிரான் அவனுடைய கைகால் களைத் துண்டம் துண்டமாகத் தறித்துவிட்டு அவனை யமலோகத்துக்கு அதிதி யாக்கினார்.

மற்றொருநாள் இந்திரஜித்து யுத்தத்திற்கு வந்து சிறிதுநேரம் எதிரில் நின்றும் சிறிது நேரம் மாயையினால் ஆகாசத்தில் மறைந்திருந்தும் யுத்தஞ்செய்து பின்பு சென்று இவர்கள்முன்னே மாயாஸீதையின் தலையறுத்து இவர்களுக்கு வ்யஸநத்தை யுண்டாக்கிவிட்டுத் தான் நிகும்பிலை யென்னுமிடத்தில் யாகஞ் செய்யத்தொடங்கினான். இதை விபீஷணனறிந்து ஓடிவந்து ஹநுமான்மேல் லக்ஷ்மணனை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு தானும் ஸஹாயமாய்ப்போய் அவனுடைய யாகத்தை அழித்து யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்க, லக்ஷ்மணன் இந்திரஜித்துடன் மூன்றுநாள் யுத்தஞ் செய்து மூன்றாம்நாள் ஸாயங்காலம் அவனுடைய தலையை அறுத்துத்தள்ளி விட்டார். ... ... (36)

37. இராவணனை முடித்து இலங்கை பாழ்படுத்தியது

பின்பு கடைசிநாள் யுத்தத்தில் இராவணன் தேரேறி யுத்தத்திற்கு வர, இராமபிரான் கீழே நின்று யுத்தஞ்செய்வது தகுந்ததல்லவென்று தேவேந்திரன் மாதலியோடுகூட அனுப்பிய திவ்ய ரதத்தின் மேலேறி யுத்தஞ்செய்து அவனுடைய பொன்முடிகள் பத்தையும் அறுத்துத் தள்ளிவிட்டு அவனை யமபுரிக்கு அனுப்பி விட்டார். ... ... (37)

38. அனுமனோடுடனுண்டது

ராவணஸம்ஹாரமான பின்பு விபீஷணன் முதலிய அரக்கர்களோடும் ஹநுமான் ஸுக்ரீவன் முதலிய வாநரர்களோடும் ஸீதாலக்ஷ்மணர்களுடனும் புஷ்பக விமானத்திலேறி ஸ்ரீராமபிரான் ஆகாயமார்க்கமாக அயோத்திநோக்கி மீண்டெழுந்தருளும்போது கங்கா நதியும் யமுநா நதியும் சேருமிடமான பிரயாகையில் வஸிக்கின்ற பரத்வாஜ முனிவரது விருப்பத்தின்படி அவராச்ரமத்திலிறங்கி ஸேனைகளுடன் அங்கு விருந்துண்ணச் சம்மதித்து நின்றவளவிலே பரத்வாஜ முனிவர் தமது தவப்பெருமையால், அத்திரளிலுள்ளாரெல்லார்க்கும் வேண்டியவளவு உண்கலங்களையும் உணவுகளையும் தெய்விகமாக வருவித்து வெகு ஸம்ப்ரமமாக விருந்து செய்தனர். அங்ஙனம் இராமனும் அவனைச்சார்ந்தவரனைவரும் தம்தமக்கென்று

பரிமாறிய வாழையிலையில் உண்ணுகின்றபொழுது, ஏற்கெனவே தலைகடந்து விடுகின்றதென்று பரதன் வருந்தித் தீக்குதித்து உயிர்துறந்து விடுவனோ வென்பதைச் சிந்தித்து, தாம் மீண்டுவந்த செய்தியைப் பரதனிடஞ் சொல்லி அவன் கருத்தை உணர்ந்துகொண்டு விரைந்து வருமாறு அனுப்பப்பட்டுப் பரதனிடஞ் சென்றிருந்த அனுமான் செய்தி கூறி மீண்டனனாக, அச்சமயத்தில் அனுமானுக்காக முனிவன் தனியே ஓரிலையை மறுபடியும் வருவிக்க வேண்டாதபடி ஸ்ரீராமன் அனுமானைத் தனது எதிரில் இருந்து தனது இலையிலேயே ஒரு பகுதியில் உண்ணும்படி நியமித்து அங்ஙனமே அவனுடன் ஸஹபோஜனஞ் செய்தனன். [இதைப்பற்றின விசேஷ விவரணங்கள் பெரிய திருமொழி 5—8—2 பாசுரத்தின் நமது திவ்யார்த்த தீபிகையில் காணலாம்.] ... ... (38)

39. ஸ்ரீராமபட்டாபிஷேகம்

ப்ரதிஜ்ஞைப்படி பதினான்கு வருஷம் நிரம்பியும் இராமபிரானெழுந்தருளக் காணாமையாலே துடித்துக்கொண்டிருந்த பரதாழ்வான் முதல்நாள் திருவடி மூலமாக ஸ்ரீராமஸமாகமத்தை அறிந்து நகரமுழுவதும் தோரணங்கள் கட்டிக் கொடிகளைத் தூக்கித் தெருக்களில் நீர் தெளித்துக் கோலமிட்டு மாளிகைகள் தோறும் பூர்ணகும்பங்களையும் மங்கள தீபங்களையும் வைப்பித்து அபரிமிதமான அலங்காரங்களைச் செய்வித்து, பேரீ சங்கம் முதலிய வாத்யங்களை எங்கும் முழங்குவித்து மங்களார்த்தமாகப் பொரிகளையும் மோதகங்களையும் பூர்ண கும்பங்களையும் புது வஸ்த்ரங்களையும் புஷ்பங்களையும் பழங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு நகரத்திலுள்ள மஹாஜனங்களோடு கூடி ப்ராஹ்மணர் ஸ்வஸ்திவாசநஞ் சொல்லத் தாம் எதிர்கொண்டு சென்று இராமபிரானையும் ஸீதாதேவியையும் திருவடிதொழுது இலக்குமணனை ஆரத்தழுவி, சிலர் ஸ்தோத்ரங்கள் சொல்ல, சிலர் காஹளங்களூத, சில பெண்கள் வெண்சாமரம் வீச, சிலர் மயில் தோகை சுருட்டிகளைப் பிடிக்க, சிலர் விசிறிகளெடுத்து வீச, சிலர் கீழ்விரிவிரிக்க, முத்துக்குடைகள் பிடிக்க, பெண்கள் மங்களம் பாட, வெகு கோலாஹலத்துடன் இராகவனை நகரப்ரதக்ஷிணமாக எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டுபோய் நவரத்நமயமான மஹாமண்டபத்தில் திவ்ய ஸிம்ஹாஸனத்தில் இராமபிரான் வீற்றிருக்க, தானும் சத்ருக்நனும் கைகூப்பி நிற்க, அவ்வளவில் வஸிஷ்ட மஹாமுனிவர் புண்ய தீர்த்தங்களினின்றும் தீர்த்தங்களை வரவழைத்து இராகவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தார். ஸ்ரீராமன் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு கௌஸலையார் முதலிய தாய்மார்களையும் தம்பிகளையும் பரிஜநங்களையும் பௌரஜநங்களையும் ஒருமிடறாக உகப்பித்துக்கொண்டு தீய வழிகளைச்சிதைத்து நல்வழிகளை விளக்கிக்கொண்டு பதினோராயிரம் வருஷகாலம் ராஜ்ய நிர்வாஹஞ் செய்து ஸுகமாக வாழ்ந்திருந்தார். ... ... (39)

40. மாலியை முடித்ததும் ஸுமாலி முதலானோரைப் பாதாளலோகம் செலுத்தியதும்

ஸுகேசனென்னும் இராக்கதனுக்கு மாலியவான், மாலி, ஸுமாலி என மூன்று பிள்ளைகள் பிறந்ததும், அவர்கள் தவம்புரிந்து பெருமைபெற்று இலங்கையிற் குடிபுகுந்து விவாஹஞ் செய்துகொண்டு பல மக்களைப் பெற்றதும், தேவர்கள்

சிவபெருமானை அடைக்கலம் புகுந்து அவர் சொன்ன உபாயத்தினால் ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சரணமடைந்ததும், அவர் அவர்கட்கு அபயமளித்ததும், அது தெரிந்து ராக்ஷஸர்கள் கோபங்கொண்டு படையெடுத்துத் தேவலோகஞ் சென்றதும், அப்பொழுது கருடவாஹநாரூடராய்க் கேசவன் அங்குவந்து தோன்ற அவரைச்சூழ்ந்து அரக்கர் அம்புமாரி பொழியப்புகுந்ததும், பிறகு அரக்கர்கட்கும் திருமாலுக்கும் பெருத்த யுத்தம் நடந்ததும், அதில் மாலி மரணமடைந்ததும், மற்ற மாலியவான் சுமாலி யென்னுமிருவரும் திருமாலுடன் போர் புரிந்து பராஜயமடைந்து மற்றுமுள்ள இலங்கையரையும் கூட்டிக்கொண்டு பாதாளலோகம் போய்ச் சேர்ந்ததும் உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்தில் 5, 6, 7, 8, ஸர்க்கங்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டவை.

41. பலராமாவதாரம்

ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் ஆதிசேஷனது அம்சமாய்த் தோன்றிய லக்ஷ்மணன் தனக்குச் செய்த அரிய பெரிய பணிவிடைக்கு உவந்து பகவானாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் அவ்வாதிசேஷனை நோக்கி 'மற்றோரவதாரத்தில் உமக்கு நான் தம்பியாய்ப் பிறந்து உம்மைப்பூஜிக்கக் கடவேன்' என்று வரமளித்திருந்தார். அவ்வவதாரங் கழிந்த வெகுநாளைக்குப் பின்னர் த்வாபரயுகத்தில், இப்பூமியில் முன் ராமாவதாரத்தில் ராமபாணங்களால் அடிபட்டு மரணமடைந்த அரக்கர்கள் க்ஷத்ரிய ஜாதியிற் பிறந்து ஜனங்களை நலிந்துகொண்டிருக்கையில் பகவான் மீண்டும் அவதரித்து முன்போலவே அவர்களை யழிக்கக்கருதி ஆதிசேஷனை நோக்கி 'எனக்குமுன் நீர்போய் வஸுதேவர்க்குப் பிள்ளையாகப் பிறக்கவேணும்' என்ன, ஆதிசேஷனும் அப்படியே வடமதுரையில் வஸிக்கும் வஸுதேவரென்கிற யதுவம்சத்து க்ஷத்ரியனுடைய மனைவியாகிய தேவகியின் கருவில் புகுந்தார். பின்பு பகவான் தமது யோகமாயையை யழைத்து 'நம்முடைய ஆதிசேஷன் தேவகியின் கருவிற் புகுந்திருக்கிறார், நீ போய் அந்தக் கருப்பிண்டத்தை அப்படியே யெடுத்து வஸுதேவருடைய முதல்மனைவியும் நந்தகோபருடைய கோகுலத்தில் வஸிப்பவளுமான ரோஹிணியின் கர்ப்பத்தில் வைத்திடு!' என்று கட்டளையிட, அப்படியே தேவகியின் ஆறுமாதத்துக் கருப்பிண்டத்தை யோகமாயை பெயர்த்தெடுத்துக்கொண்டு போய் ரோஹிணியின் வயிற்றிற் சேர்த்துவிட, சரத்காலத்துத் திங்கள் போன்ற வடிவுடையவராய்ப் பலராமன் அவதரித்தார். பிறகு, ஒருத்திமகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவி லொருத்திமகனாய் ஒளித்து வளருங் கண்ணபிரானிடத்தில் மிகவும் விருப்பமுற்றவராய் அப்பெருமானுக்கு ஒரு வகைத்தீங்கும் நேரிடாதபடி பாதுகாவலாக இருந்துகொண்டு இணைபிரியாது வாழ்ந்து வந்தார். இவர்க்கு நம்பிமூத்தபிரான் என்பது ஸம்ப்ரதாயத் திருநாமம். இவர்க்குக் கலப்பை ஆயுதம். அதனால் இவர்க்கு 'ஹலீ' என்றும் 'ஹலாயுதன்' என்றும் திருநாமங்கள் வழங்கும். ஒரு காலத்தில் பலராமர், பக்கத்தில் ஓடுகின்ற யமுனாநதியை நோக்கி, 'ஓ யமுனாய்! நீ இங்கேவா, நான் நீராடவேண்டும்!' என்றழைக்க, அவ்யமுனை அவர் மதுபான மயக்கத்தினால் இப்படிச்சொல்லுகிறாரென்று அவரது வார்த்தையை அவமதித்து அங்கே வாராதொழிய, அதுகண்டு அவர் வெகுண்டு தமது கலப்பையைக் கையிலெடுத்து அதன் நுனியாலே அந்நதியை இழுக்க, அந்நதி தான் போகும்வழியை விட்டு அவரெழுந்தருளியிருக்கும் வனத்தில் வந்து பெருகியதன்றியும், தன்னுடைய சரீரத்தோடு அவர்க்கெதிரில் வந்து பயத்தி

ஞலே மிகவும் நடுநடுங்கி விசேஷமாக வேண்டிக்கொள்ள, பின்பு அந்நதியை க்ஷமித்து அதில் நீராடினரென்றும்,—ஒருகால் ஹஸ்திநாபட்டணத்தில் துரியோதனன் தன்மகளான லக்ஷ்மணைக்கு ஸ்வயம்வரம் கோடிக்க, அக்கன்னிகையை ஸ்ரீகிருஷ்ணனது மஹிஷிகளுள் ஒருத்தியாகிய ஜாம்பவதியின் குமாரனுன ஸாம்பனென்பவன் பலாத்காரத்தால் தூக்கிக் கொண்டுபோக, துரியோதனுதியர் எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்து அவனைப் பிடித்துக் காவலிலிட்டுவைக்க, அச்செய்திகேட்ட பலராமன், தான் அவனை விடுவித்து வருவதாய்ச் சொல்லிப் புறப்பட்டு அஸ்தினுபுரத்திற் கெழுந்தருளி 'நம்முடைய ஸாம்பனை விடவேண்டும்' என்றருளிச்செய்ய, அக்கௌரவர் யாவரும் 'துஷ்ட காரியஞ்செய்த அவனை நாங்கள் விடமாட்டோம்' என்று ஒரே கட்டுப்பாடுடையவர்களாய் இகழ்ந்துபேச, பலராமர் அளவுகடந்த கோபங் கொண்டு எழுந்திருந்து 'குருகுலத்தார் வாஸஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்ற இந் நகரத்தைக் கங்கையிற் கவிழ்த்துவிட்டுப் பூமியிற் கௌரவப்பூண்டில்லா மற் செய்து விடுகிறேன், பாருங்கள்' என்று சொல்லித் தமது கலப்பையை மதிலின்மேலுள்ள நாஞ்சிலென்னும் உறுப்பில் மாட்டியிழுக்க அதனுல் அப்பட்டண முழுவதும் அசைந்து சாயவே, அதுகண்ட கௌரவரெல்லாரும் மனங்கலங்கி வணங்கி வேண்ட, நம்பிமூத்தபிரான் அவ்வளவோடு கலப்பையை வாங்கியருளினன் என்றுமுள்ள பல கதைகளினுல் இவரது கலப்பையின் ஆற்றல் அறியத்தக்கது. ... (41)

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணவதார வைபவஸங்க்ரஹம்

42. தந்தைகாலில் விலங்கறக் கண்ணன் திருவவதரித்தது

பூமிதேவிக்குத் தன் மீது ஸஜ்ஜனங்கள் எத்தனை கோடிக்கணக்காக இருந்தாலும் அவர்களைச் சுமப்பது இலவம்பஞ்சைச் சுமப்பதுபோல் வருத்தமற்றிருக்கும். ஒரு துஷ்டனுண்டாகிலும் இரும்பு மூட்டையைத் தாங்குவது போல் மிக வருத்தமாம். ஆதலால், த்வாபரயுகத்தில் இப்பூமியின்கண் பிறந்த கம்ஸன் சிசுபாலன் முதலிய அஸுரர்களின் பாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் பூமிப்பிராட்டி கோரூபத்தைத் தரித்து மேருமலையினுச்சியிலுள்ள தேவர்களின் ஸபையை அடைந்து, அச்சபைநடுவில் வீற்றிருக்கும் நான்முகனை வணங்கித் தனது துயரத்தை முறையிட்டு இவ்வஸுரர்களைத் தொலைத்துத் தன்னை ஸுகப்படுத்தவேணுமென வேண்டிக் கொள்ள, அதற்கு நான்முகன் சிறிதுகாலம் யோசித்து 'இது நம்மாலாகாது; ஸர்வஜ்ஞனுய் ஸர்வசக்தனுய் ஸர்வலோக பிதாவாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு அறிவித்து அவர்மூலமாக இக்காரியத்தை நிறைவேற்றுவிக்கவேணும்' எனக்கருதி அந்தப்பூமியையும் மற்றுமுள்ள தேவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய்ப் பாற்கடலுள் பள்ளி கொள்கிற பரமனைத் தொழுது துதித்தனர். பின்பு திருமால் அருள்புரிந்த சிந்தை கொண்டு அவர்கட்குக் காட்சி தந்து யோகக்ஷேமங்களை விசாரித்து அவர்கள் வந்த வரலாற்றை உணர்ந்தருளி "ஓ தேவர்களே! உங்கள் கருத்தை அறிந்துகொண்டேன்; முற்காலத்தில் வருணனுடைய சாபத்தினுல் கச்யபரும் அவரது மனைவியான அதிதியும் இப்பொழுது வஸுதேவதேவகிகளாகப் பிறந்திருக்கின்றனர்; இப்பிறவியில் அவர்களுக்கு நான் பிள்ளையாகப் பிறக்கிறேனென்று முன் வரமளித்திருக்கிறேன்; அங்ஙனமே நான் அவர்களுடைய கர்ப்பத்தில் தோன்றி ஸாது பரித்ராணமும்

துர்ஜந விநாசமும் தர்மஸம்ஸ்தாபநமும் செய்யக்கடவேன்; நீங்கள் போகலாம்" என்று சோதிவாய்திறந்து அருளிச்செய்ய; அவர்கள் பரமாநந்தத்துடன் விடைபெற்று தத்தம் ஸ்தானங்களை அடையலாயினர். அக்காலத்தில் மதுராநகரத்தில் யதுவம்சத்தாரில் உக்ரஸேநன் என்றொரு தார்மிகன் அரசனாயிருந்தான். அவனது மகன் கம்ஸனென்பான். இக்கஞ்சன் துஷ்டர்களில் தலைவனாயிருந்துகொண்டு பெரியோர்கட்குத் தீமையும் புல்லியர்கட்கு நன்மையும் செய்துகொண்டு தன்பலத்தினால் தனது தந்தையாகிய உக்ரஸேநனைச் சிங்காதனத்தினின்று தள்ளிவிட்டுத் தான் அரசாண்டுவருங்காலத்து; கம்ஸன் தனது உடன்பிறந்தவளாகிய யுக்த வயது வாய்ந்த தேவகியை வஸுதேவருக்கு விவாஹம் செய்வித்து அவ்விவாஹம் முடிந்தபின் அவளை வஸுதேவர்மாளிகையிற் கொண்டு விடுகைக்காகத் தேரேற்றிக் கொண்டு தேவகியிடத்தில் மிக்க அன்பு ஆதரத்துடன் ஸாரதியாயிருந்து தேரை நடத்திக்கொண்டு வரும்போது, ஆகாயத்தில், 'அறிவு கேடனே! நீ யாரிடத்தில் அன்பு பூண்டிருக்கின்றனையோ, அத்தேவகியின் எட்டாவது கர்ப்பம் உன்னைக்கொல்லப்போகிறது' என்று ஒரு அசரீரவாக்குப் பிறக்க, அதனைக்கேட்ட கம்ஸன் மிகவும் திடுக்கிட்டு, 'இனி நாம் தப்ப வழியாது" என்று யோசித்து, 'இவள் பிழைத்திருந்தாலன்றோ இவளது எட்டாவது பிள்ளை நம்மைக் கொல்லப்போகிறது; இப்போதே இவளைக் கொன்றுவிடுவோம்' என்றறுதியிட்டுக் கத்தியை உருவிக்கொண்டு தேவகியைக் கொலை செய்யப்புக, வஸுதேவர் அவனுக்குப் பல தருமங்களையும் காலகதியையும் பரக்க உபதேசிக்கவும் அவன் அதை மதியாமல் ஒரே பிடிவாதமாய் நிற்க, பின்பு வஸுதேவர் 'அப்பா! உனக்கு இவள் கையால் சாவு இல்லை; இவளுடைய பிள்ளை கையினாலல்லவோ சாவு நேரிடப்போகிறது; இவளுக்குப் பிள்ளை பிறந்தவுடன் அப்பிள்ளைகளை உன்னிடம் கொடுத்துவிடுகிறேன், நீ அவற்றைக் கொன்றுவிடு' என்று சொல்ல; கம்ஸன் அதை யுக்தமென்று கொண்டு அத்தம்பதிகளை விலங்கிட்டுச் சிறையிலடைத்திட்டான். திருமால் தேவகியிடம் எட்டாவது கர்ப்பத்தில் [ஆவணிமாதம் க்ருஷ்ணாஷ்டமி கூடிய ரோஹிணீ நக்ஷத்திரத்தில் இரவு விருஷபலக்கினத்தில்] ஸ்ரீகிருஷ்ணனாய் அவதரிக்க, அப்போதே வஸுதேவ தேவகிகளின் கால்விலங்கு இற்று முறிந்து விழுந்தொழிந்தது. ... (42)

43. பூதனையின் முலையைச் சுவைத்து உயிருண்டது

ஸ்ரீகிருஷ்ணசிசுவை நாடியுணர்ந்து கொல்லும்பொருட்டுக் கஞ்சன் பல அசுரர்களை ஏவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனை யென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து, அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த கிருஷ்ணசிசுவை யெடுத்துத் தனது நஞ்சுதீற்றிய முலையைக்கொடுத்துக் கொல்லமுயல பகவானாகிய குழந்தை அவ்வரக்கியின் ஸ்தனங்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்துப் பாலுண்கிற பாவனையிலே அவளுயிரையும் உறிஞ்சி அவளைப்பேரிரைச்சலிட்டுக்கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தருளிற்று.(43)

44. தாளைநிமிர்த்துச் சகடு முறித்தது

நந்தகோப கிருஹத்தில் ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே கண்ணனைத் தொட்டிலிலிட்டுக் கண்வளர்த்தி யசோதை யமுனைநீராடப் போனாள். கம்ஸனால்

8

ஏவப்பட்ட அசுரனொருவன் அச்சகடத்தில் வந்து ஆவேசித்து ஸ்ரீகிருஷ்ணசிசுவின் மேலே விழுந்து கொல்ல முயன்றதை அறிந்த அப்பகவான், பாலுக்கு அழுகிற பாவனையிலே தன் சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கி உதைத்தருள, அவ்வுதைபட்டமாத்திரத்தில் அச்சகடு திருப்பப்பட்டுக் கீழேவிழுந்து அசுரனுட்பட அழிந்தது. (44)

45. மருதம் முறிய நடை கற்றது

குழந்தைப்பருவமுள்ள கண்ணன் துன்பப்படுத்துகின்ற பல விளையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு கோபித்த யசோதை கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றிற் கயிற்றினுற் கட்டி ஓருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலை இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமர [யமளார்ஜுந] த்தின் நடுவே எழுந்தருளியபோது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினுலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில், முன் நாரதர் சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க் கிடந்த நளகூபரன், மணிக்ரீவன் என்னும் குபேர புத்திரர் இருவரும் சாபந்தீர்த்து சென்றனர். இந்த மருதமரங்களில் அஸுராவேசமுமிருந்ததாகப் பெரியாழ்வார்திருவுள்ளம். "பொய்ம்மாய மருதான வசுரரை" என்ற பாசுரம் காண்க. ... (45)

46. கண்ணன்வாயினில் வையமேழுங் கண்டது

ஒருநாள் கண்ணன் வீதியில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் பலராமன் வந்து 'அம்மா! கிருஷ்ணன் மண்ணைத் தின்கின்றுன்' என்று சொல்லக்கேட்ட யசோதை ஓடிப்போய்க் கண்ணனை வாரியெடுத்துக்கொண்டு உள்ளே வந்து 'ஏன் மண்ணைத் தின்றுய்?' என்று வெருட்ட, அதற்குக் கண்ணன் 'அம்மா! நான் மண்ணைத் தின்னவில்லை; பலராமன் என்மேல் வீணுகக் கோள் சொல்லுகிறுன்; வேணுமாகில் என் வாயைப் பார், என்று தன் வாயைத் திறந்து காட்ட, யசோதை அவ்வாய்வழியாக அவனுடைய திருவயிற்றில் ஏழு குலபர்வதங்களையும் ஏழு கடல்களையும் ஏழு தீவுகளையுடைய இப்பூமி முழுவதையுங்கண்டு "இவன் ஆயர்புத்திரனல்லன் அருந்தெய்வம்" என்று நிர்ணயித்துப் பின்னையும் சிறிது நேரத்தில் அந்த புத்தி மாறித் தன்னுடைய பாலனுகவே எண்ணிக்கொண்டிருந்தாள்.

இக்கதையைப் பெரியாழ்வார் அநுஸந்திக்கும்போது "கையுங் காலும் நிமிர்த்துக் கடாரநீர், பையவாட்டிப் பசுஞ் சிறுமஞ்சளால், ஐயநாவழித்தாளுக் கங்காந்திட, வையமேழுங் கண்டாள் பிள்ளைவாயுளே" என்று குழந்தைப்பருவமாயிருக்கிற கண்ணனை யசோதைப் பிராட்டி நீராட்டும்போது முடிவில் மஞ்சள் தேய்வையைக்கொண்டு, அக்குழந்தையின் நாக்கை வழிக்கப்போகையில், அக்குழந்தையின் திறந்தவாயிலே ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்தாள் என அநுஸந்தித்தனர். "என்னை நான் மண்ணுண்டேனுக, அன்புற்று நோக்கி அடித்தும் பிடித்து மனைவர்க்குங் காட்டிற்றிலேயே" என்ற அப்பெரியாழ்வார் திருமொழியிலேயே முன்குறித்தவாறு கதையையும் யோஜித்துக் கொள்ளலாம். யசோதைப்பிராட்டி இப்படிக்கண்டது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அர்ஜுநனுக்கு ஞானக்கண்ணைக் கொடுத்துத் தனது விச்வரூபத்தைக் காட்டினுற்போல, யசோதைப் பிராட்டிக்குத் தன்னுடைய தெய்வத்தன்மையைக் காட்டவேணுமென்று கொண்ட ஸ்வதந்த்ரேச்சையினுலே அவ்யசோதைக்கு ஞானக்கண்ணைக் கொடுத்ததனுலாகியது. [கண்ணன் முலைப்

பாலுண்ணும்போது கொட்டாவி விடுகிற வியாஜத்தினுல் வாயைத்திறந்து யசோதைக்கு விச்வரூபங்காட்டினுனென்பதும் சில புராணங்களிலுண்டு.]

இப்படி சிறிது நாள் கழிந்தபின் கிருஷ்ணன் தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து கன்றுகளை மெய்க்கக் காட்டுக்குப்போய் "சீலைக்குதம்பை ஒருகாது ஒருகாது செந்நிற மேல்தோன்றிப்பூ, கோலப்பணைக்கச்சுங் கூறையுடையும் குளிர் முத்தின் கோடாலமும், காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன்வேடம்" "தழைகளுந் தொங்கலும் ததும்பியெங்கும் தண்ணுமை எக்கம் மத்தளிதாழ்பீலிக், குழல்களுங் கீதமுமாகி யெங்குங் கோவிந்தன் வருகின்ற கூட்டம்" என்றபடி பல்வகை அலங்காரங்களுடன் வேணுநாதம் செய்து பசுக்களையுங் கன்றுகளையுங் களிக்கச்செய்து ஆய்ச்சிமார்களின் கண்ணையும் நெஞ்சையுங் கவர்ந்துகொண்டு தாய் தந்தையர்க்கு மிக்க அன்பனுயிருந்தான். ... ... (46)

47. பிலம்பாசுரனைப் பிணமாக்கியது

ப்ரலம்பனென்னும் பெயரையுடைய ஒரு கொடிய அஸுரன் ஸ்ரீகிருஷ்ண பலராமர்களையும் மற்றுமுள்ள கோவலர் யாவரையும் வதைசெய்து தான் வெற்றி பெறக் கருதித் தனது மாயையினுல் ஒரு கோபால குமாரனைப்போல் வேஷம் பூண்டு, அக்கோபால ரனைவர்க்கும் தன்னிடத்தில் ஸஜாதீயபுத்தி பிறக்கும்படி அவர்களை மயக்கி, நெஞ்சிற் கபடத்துடன் அவர்களுடன் கலந்து நேசித்திருந்தான்; ஸர்வஜ்ஞனுகிய கண்ணபிரான் இக்கபடச்செய்தியை நன்குணர்ந்து அவனைச் சிக்ஷித்தொழிப்பதற்குத் தக்க சூழ்ச்சிகளைச் செய்துகொண்டிருந்தும், 'இவன் நம்மிடத்தில் மிக்க அன்புகொண்டேயிருக்கிருன்' என்று தோற்றும்படி நடனஞ்செய்து, ஒரு நாள், கோபால குமாரர்களனைவரையும் விளித்து 'நாமனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து இரவி மறையுமளவும் சில சிலைகளை ஓரிடத்தில் ஸ்தாபித்துக் குறிவைத்துப் பந்துகளடித்து அவ்விளையாட்டினுல் வருகிற ஜயாபஜயங்களை யடைந்து அவற்றுக்குத்தக்க பந்தயங்களையும் அநுபவிப்போம் வாருங்கள்' என்றழைக்க, அனைவரும் அதற்கு உடன்பட்டு வர, பின்பு கண்ணபிரான் தான் பேருத்தியும், ஸ்ரீதாமனென்னும் கோபாலன் தனக்கு எதிர்ப்பேருத்தியும், தன்னுடைய பக்ஷத்தில் மாயாகோபால ப்ரலம்பன் ஒரு பேருத்தியும், அவனுக்கெதிர் பலராமன் ஒரு பேருத்தியுமாக ஏற்படுத்தி. மற்ற கோபாலர்களைச் சிறிய உத்திகளான சேவகர்களாக வகுத்து அவர்கள் யாவரையுங் கணக்கு செய்து இரண்டு பக்ஷத்திற்கும் ஸமமாகப் பாவித்து இரண்டு இனமாகப் பிரிந்தவர்களுடன் ஸ்ரீப்ருந்தாவனத்தின் மஹாவிசாலமார்க்கங்களிற் சென்று மஹாவிருக்ஷங்களையும் பெரிய சிலைகளையும் குறிகளாக்கிக் கைகளிற் பந்துகளேந்திப் பாண்டீரமென்கிற ஆலமரத்தின்நிழலிற்சேர்ந்து "இவ்வாட்டத்தில் தோற்றவர்கள் ஜயித்தவர்களைச் சுமந்துகொண்டு, பசுக்கூட்டங்கள் பிரிந்து அப்புறம் சிதறிப் போகாமல் அம்மந்தைகளை ப்ரதக்ஷிணமாக வந்து மடக்கவேண்டியது; மஹாவ்ருக்ஷ சிலாலக்ஷ்யங்களைத் தொட்டு அத்தானத்தில் வந்து இறங்கவேண்டியது; என்று எல்லாரும் சபதமேற்படுத்திக்கொண்டு விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில், ஒருகால் கண்ணன் வகுப்பில் தோல்வி நேரிட, அப்போது ஸ்ரீதாமனென்பவனைக் கண்ணபிரானும், பலராமனைப் பிரலம்பனும் வாஹநமாகிச் சுமந்துகொண்டு ஸமயபந்தத்தின்படி லக்ஷ்ய ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்யப்போனுர்கள், பலராமனைச் சுமந்துகொண்டு

செல்லுகிற பிரலம்பன் மாத்திரம் தீயகருத்தினனாய் லக்ஷ்ய ஸ்தானத்தைத் தாண்டிப்போக, பலராமன் தனது சக்திவிசேஷத்தினால் அவனுக்குச் சுமக்க முடியாத பாரமாகிவிட, அவன் மிகவும் வருந்தி நடக்கமாட்டாதவனாய் அந்தக் கோபால வேஷத்தைவிட்டு நிஜாகாரமாகிய கொடிய ராக்ஷஸ ரூபத்தைப் பூண்டு ஊழிப் பெருங்காற்றினுங் கடியனாக விரைந்து ஆகாயமார்க்கத்திற் செல்ல, பலராமன் அவனது கோரமா— வடிவைக்கண்டு இவன் அஸுரனேயென்று நிச்சயித்துத் தனது ஸங்கர்ஷணாம்ச பலத்தினால் முஷ்டிபிடித்து அவனது சிரோபாகத்திற்குச் சரியாகப் பாய்ந்து, கை முட்டியினால் அவன் சிரம் பிளந்து சிந்நபிந்நமாய் அழியும்படி ஓர் அறை அறைந்து ஒரே குட்டாகக் குட்டினார். உடனே அவ்வஸுரன் தலைபிளந்து சிந்நபிந்நமாகச் சிதைய, அவனது சரீரமெங்கும் செந்நீராய்ப்பெருக முகத்தினின்றும் ரக்தமாம்ஸங்கள் ஒழுக, கதறிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்து உயிரொழிந்தனன். [இங்ஙனம் பலராமனாற் செய்யப்பட்ட அவ்வஸுர வதத்தைக் கண்ணபிரான் செய்தருளியதாகவே சில ஆழ்வார்கள் அநுஸந்தித்துப் போருவர், அது ஒற்றுமைநயம் பற்றியாம்.] ... ... (47)

48. காளியனுச்சியில் நட்டம் பாய்ந்தது

இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள் கிருஷ்ணன் கன்றுகளை ஓட்டிக்கொண்டு ஒருவரும் ஸஞ்சரியாத வழியே போகத்தொடங்க, இடைப்பிள்ளைகள் அழைத்து 'க்ருஷ்ணா! அவ்வழி நோக்கவேண்டா; அவ்வழியிற் சென்றால், யமுநா நதியில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்நியினாற் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானத்துக்கு அநர்ஹமாம்படி செய்த காளியனென்னும் கொடிய ஐந்தலைநாகம் குடும்பத்தோடும் வாஸஞ் செய்துகொண்டு அணுகினவர்களனைவரையும் பிணமாக்கிவிடுதலால் நாங்கள் அஞ்சுகின்றோம் என்ன; அதைக் கேட்ட கண்ணபிரான் உடனே அக்காளிய நாகத்தைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்றே திருவுள்ளங் கொண்டு அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ளதொரு கடம்ப மரத்தின் மேலேறி அம்மடுவிற் குதித்து, கொடிய அந்நாகத்தின் படங்களின்மேல் ஏறித் துவைத்து நர்த்தனஞ்செய்து நசுக்கி வலியடக்குகையில், மாங்கலிய பிக்ஷை இட்டருளவேண்டுமென்று தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாக கன்னிகைகளின் விண்ணப்பத்தின்படி அந்தக் காளியனை உயிரோடு கடலிற் சென்று வாழும்படி விட்டருளினன். ... ... (48)

49. தேநுகாஸுரனைத் தொலைத்தருளியது

பின்பொருநாள் கண்ணபிரான், பலராமனோடும் ஆயர்சிறுவர்களோடும் ஆநிரை மேய்த்துக்கொண்டு, பழங்கள் அழகாக மிகுதியாய்ப் பழுத்து வாஸனை வீசிக்கொண்டிருந்த ஒரு பனங்காட்டையடைந்து, அப்பனம்பழங்களை விரும்பி உதிர்த்துக்கொண்டு வருகையில், அவ்வனத்துக்குத் தலைவனும் கம்ஸன் பரிவாரத்தில் ஒருவனுமாகிய கழுதைவடிவங்கொண்ட தேநுகாஸுரன் கோபம்மூண்டு ஓடி வந்து எதிர்த்துப் போர்செய்ய, உடனே கண்ணன் அதிலாகவமாய்ப் பின்னங்காலிரண்டையும்பற்றி அவ்வசுரக் கழுதையைச்சுற்றி உயிரிழக்கும்படி பனைமரத்தின் மேல் எறிந்து அழித்து, பிறகு எல்லோருமாய் அங்குள்ள இனிய கனிகளை அருந்திப் பொழுதுபோனவாறே வீடுபோய்ச் சேர்ந்தனர். ... ... (49)

50. அரிஷ்டாஸுரனை அழித்தருளியது

பின்பொருநாள், கம்ஸனாலேவப்பட்ட அசுரர்களில் அரிஷ்டனென்பவன் எருதுவடிவங் கொண்டு பசுக்களையெல்லாம் முட்டி இடைச்சேரியைப் பயப்படுத்திக் கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனது திருவயிற்றின்மேற் கண்வைத்துக் கொம்புகளை நீட்டிப் பாய்ந்துவர, கண்ணபிரான் அவனைக் கொம்புகளிற் பிடித்து அசைய வொட்டாமற் செய்து தன் காலினால் அவன் வயிற்றில் ஓரிடி இடித்து அவன் கழுத்தைப் பிடித்துக் கசக்கி அவனுடைய கொம்புகளில் ஒன்றைப் பறித்து அதனாலேயே அவனை அடித்துக் கொன்றனர். [கண்ணனுடைய சரிதைகளில் எருதடர்த்ததாக ஆழ்வார்கள் அநுஸந்திக்குமிடங்களில் இக்கதையும் கொள்ளத்தகும். ஏழ்விடை செற்றதாகவும் ஏழெருதுகள் தழுவினதாகவும் அருளிச்செய்யுமிடங்களில் நப்பின்னைக்காகச் செய்த செயல் அநுஸந்திக்கத்தக்கது.] ... ... (50)

1. ஏழ்விடை செற்றுப் பின்னைதோள் புணர்ந்தது

கும்பனென்னும் இடையர்தலைவனது மகளாயும் நீளாதேவியின் அம்சமாகப் பிறந்ததனால் நீளா என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருபவளுமான நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ் செய்துகொள்ளுதற்காக அவள் தந்தை கந்யாசுல்கமாகக் குறித்தபடி யாவருக்கும் அடங்காத அஸுராவேசம் பெற்ற ஏழு எருதுகளையும் கண்ணபிரான் (ஏழு திருவுருக் கொண்டு) சென்று வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ் செய்துகொண்டனன். ... ... (51)

52. கேசியின் வாயைக் கீண்டெறிந்தது

பின்பொருநாள் கம்ஸனாலேவப்பட்ட கேசி என்பானோர் அஸுரன் குதிரையினுருவத்தோடு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி கனைத்துத் துரத்திக்கொண்டு கண்ணபிரான்மேற் பாய்ந்துவர, அப்பெருமான் தன் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற்கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களையுதிர்த்து உதட்டைப் பிளந்து அதனுடம்பையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினன். ... (52)

53. கொக்கின் வாயைக் கிழித்தெறிந்தது

மற்றொருநாள் பகன் என்னும் ஓரஸுரன் கொக்குவடிவங்கொண்டு கண்ணபிரானைக் கொல்வதாக நெருங்கிவர, அப்பொழுது கண்ணன் அப்பறவையின் வாயலகுகளை இருகையாலும் பிடித்துக் கிழித்து அதனை அழித்தனன். (53)

54. கன்றினால் விளவெறிந்தது

கம்ஸனாலேவப்பட்ட அஸுரர்களில் கபித்தாஸுரன் விளாமரத்தின் வடிவமாய்க் கண்ணன் தன்கீழ் வரும்போது மேல்விழுந்து கொல்வதாக எண்ணி வந்து நிற்க, அதனையறிந்து கிருஷ்ணபகவான் அவ்வாறே தன்னை முட்டிக் கொல்லும் பொருட்டுக் கன்றின் வடிவங்கொண்டுவந்த வத்ஸாஸுரனைப் பின்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்து எடுத்துச் சுழற்றி விளாமரத்தின்மேல் எறிய, இருவரும் சிதைந்து தமது அசுரவடிவத்துடனே விழுந்து இறந்தனர். (இது முள்ளைக் கொண்டே முள்ளைக் களைவது போலாம்.) ... ... (54)

55. குருந்தமர மொசித்தது

மற்றொருநாள் வேறொரு அஸுரன், கண்ணபிரான் மலர்கொய்தற் பொருட்டு விரும்பியேறும் குருந்தமரத்திற் பிரவேசித்து அப்பெருமான் வந்து தன்மீது ஏறும்போது தான் முறிந்து விழ்ந்து இவனை விழ்த்திக் கொல்லக்கருதிய போது, மாயவனான கண்ணபிரான் அம்மரத்தைக் கைகளாற் பிடித்துத் தன் வலிமைகொண்டு முறித்து அழித்தனன். ... ... (55)

56. கோவர்த்தனத்தைக் குடையாக வெடுத்தது

கண்ணபிரானுடைய இப்படிப்பட்ட அதிமாநுஷ சீலவ்ருத்த வேஷங்களைக் கண்டு ஆயர்களனைவரும் 'இவனே நம் குலக்கொழுந்து, இவன்கட்டளைப்படியே ஒழுகவேண்டும்' என்று அறுதியிட்டனர். இங்ஙனமிருக்கையில் சரத்ருது வந்தது. அப்போது இடையர்கள் வருஷந்தோறும் நடத்துவதுபோல் வழக்கப்படி இந்திரனுக்குப் பூஜைசெய்யப் பற்பல வண்டிகளில் சோறும் தயிரும் நெய்யும் காய்கறிகளும் மற்றுமுள்ள பூஜாத்ரவ்யங்களுமாகிய இவைகளைச்சேகரிப்பதைக்கண்டு கிருஷ்ணன் 'ஓ பெரியோர்களே! நாமும் நம்முடைய பசுக்களும் எதனால் ஜீவிக்கிறோமோ அதற்கே பூஜைசெய்வது தகுதி; இக்கோவர்த்தனகிரியே பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீரும் கொடுத்துக் காப்பாற்றுகின்றது. இந்திரனால் நமக்கு என்ன பயனுண்டு? ஒன்றுமில்லை, ஆகையால் நீங்கள் இப்பூசனையனைத்தையும் இம்மலைக்கே இடுங்கள்' என்ன, இடையர்கள் இதைக்கேட்டு அங்ஙனமே செய்ய, கண்ணபிரான் தானே ஒரு தேவதாரூபங் கொண்டு அவற்றை முற்றும் அமுதுசெய்தருள அவ்விந்திரன் கோபத்தோடு புஷ்கலாவர்த்தம் முதலிய பல மேகங்களை ஏவி, கண்ணன் விரும்பி மேய்க்கிற கன்றுகளுக்கும் பசுக்களுக்கும் கண்ணனுக்கு இஷ்டரான இடையர்க்கும் இடைச்சியர்க்கும் தீங்கு தரும்படி கல்மழையை ஏழுநாள் இடைவிடாது பெய்வித்த பொழுது, கண்ணன் கோவர்த்தந மலையை யெடுத்துக் குடையாய்ப் பிடித்து மழையைத் தடுத்து எல்லாவுயிர்களையும் காத்தருளினன்.

57. திருக்குரவை கோத்தல்—ராஸக்ரீடை

மற்றொருகால், கண்ணபிரான் தன்னிடத்து விருப்பமுற்ற ஆயர்மாதருடைய ஆவலைத் தீர்க்கக்கருதி சரத்காலத்தில் ஓரிரவில் யமுனைக் கரையில் நின்று வேணுநாதம் செய்ய, அதனைக்கேட்ட இடைப்பெண்களெல்லாரும் மாமியார் மாமனார் முதலியோரையும் மதியாமல் காவல் கடந்து புறப்பட்டுச் சென்று க்ருஷ்ண கோஷ்டியில் அந்வயிக்க, அன்றிரவு அவர்களுடன் பரமபோக்யமாகக் குரவைக் கூத்தாடினன். (குரவையாவது ஒவ்வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்தில் ஒவ்வொரு கண்ணனாகப் பல வடிவெடுத்து நின்று மண்டலித்தாடும் ராஸக்ரீடை) அப்பொழுது கோபிமார்கள் பரமாநந்தத்தின் எல்லையிலே நிற்பதைக்கண்ட கண்ணபிரான் 'இது வெள்ளக்கேடாக வொண்ணாது: இந்த ரஸத்தை மாற்றவேணும்' என நினைத்து அவ்வாயர் மங்கையரை விட்டுப் பிரிந்துபோய் ஒளிக்க, கோபிகள் கண்ணனைத் தேடிக் காணாமல் காதல்மீதூர்ந்து அப்பிரானைக் காணுமளவும் தாங்கள் உயிர் தரித்திருக்கைக்காக ஒருத்தி கிருஷ்ணனாகவும் மற்றொருத்தி காளியனாகவும் வேறொருத்தி வேறொன்

ரூகவும் பாவனைகள் செய்து கொண்டு க்ருஷ்ணனுடைய செயல்களையெல்லாம் அநுகரித்துத் தரித்திருக்கையில் 'தாஸாமாவிரபூத் சௌரி: ஸ்மயமாந முகாம்புஜ: பீதாம்பரதர: ஸ்ரக்வீ ஸாக்ஷாத் மந்மதமந்மத:' என்றபடி—புன்முறுவல் செய்து பீதகவாடை யுடுத்துப் பரமவிலக்ஷணமான திருக்கோலத்துடனே எழுந்தருளி அவர்களுக்கு ஸேவை ஸாதித்து அப்பொழுதே அவர்களது தாபமெல்லாம் ஆறும்படி பலவித லீலைகளைச் செய்து ஆனந்தப்படுத்தினன். ... ... (57)

58. கோபீ வஸ்த்ராபஹரணம்

திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள கோபஸ்த்ரீகள் கண்ணபிரானிடங்கொண்ட வேட்கை மிகுதியினால் அவனுக்குத் தம்மிடம் காதல் விஞ்சுமாறு நோன்புநோற்று அந்நோன்பின் முடிவில் யமுனைநதியிலே நீராட, அப்போது அவர்கள் இடைச்சாதியொழுக்கத்தின்படி கரையில் அவிழ்த்து வைத்துவிட்டுப்போன ஆடைகளை யெல்லாம் கண்ணன் ரஹஸ்யமாகவந்து எடுத்துக்கொண்டு 'அருகிலிருந்ததொரு மரத்தின் மேலேறியிருந்து சிறிதுபோது அவர்களை அலைக்கழித்துப் பின்பு அவர்கள் கைகூப்பி வணங்கி மிகவும் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டதனால் அவர்களுக்கு அத்துகில்களை அளித்தருளினன். ... ... (58)

59. வடமதுரையில் வில்விழ வழித்தது

ஸ்ரீக்ருஷ்ண பலராமர்கள் திருவாய்ப்பாடியில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கையில், கம்ஸன் தனது நகரமான மதுரையில் தான் தநுர்யாகமொன்று செய்வதாகவைத்து அதைக்காண்பதற்காக ஸ்ரீக்ருஷ்ண பலராமர்களை கோகுலத்திலிருந்து அழைத்து வரும்படி அக்ரூரரை யனுப்பியிருந்தான். அவர் கோகுலஞ் சென்று அவ்விருவரையும் அழைத்து வர, அவர்கள் வடமதுரையில் வந்து சேர்ந்தனர். கண்ணன் கம்ஸனுடைய தீயபுத்தியை அறிந்தவனாகையாலே வில்விழா நடக்கிற ஆயுதசாலையிலே புகுந்து 'இவனுக்கு வில்லொருகேடு, விழாவொருகேடு' என்று சொல்லி அந்த வில்லையெடுத்து முறித்தெறிந்தனன். [திருப்பல்லாண்டில் (10) *திருமதுரையுள் சிலைகுனித்து* என்றவிடத்து அநுஸந்தித்த கதை இது, *விற்பெருவிழவுங் கஞ்சனும் மல்லும்* இத்யாதி பாசுரங்களும் காண்க.] .. ... (59)

60. சாந்துபெற்றுக் கூன்நிமிர்த்தது

வடமதுரையில் ராஜவீதியில் செல்லுகின்ற கண்ணன் சந்தனக்கிண்ணத்தைக் கையிலேந்தி வருகிற மங்கைப்பருவமுடைய ஒரு கூனியைக்கண்டு 'நங்காய்! யாருக்கு நீ இந்தப்பூச்சுக் கொண்டுபோகிறாய்?' என்று விலாஸத்தோடு கேட்டருள, அந்தக் கூனி இவ்வாறு காதலுடையவன்போலக் கண்ணன் அருளிச்செய்தது கேட்டு அவனது திருக்கண்களினாலே மனமிழுக்கப்பட்டவளாய் 'அழகனே! நான் நைகவக்கிரை யென்பவளென்றும் கம்ஸனாலே சந்தநாதிப் பூச்சுக்கள் ஸித்தஞ்செய்யும் வேலையில் வைக்கப்பட்டவளென்றும் நீ அறியாயோ?' என்ன; கண்ணன் எங்கள் திருமேனிக்கு ஏற்ற வெகு நேர்த்தியான இந்தப் பூச்சை எங்கட்குக் கொடுக்கவேண்டும், என்று சொன்னவுடனே, அவள் 'அப்படியே திருவுள்ளம் பற்றுங்கள்' என்று மிக்க அன்போடு ஸமர்ப்பிக்க, அப்பூச்சைத் திருமேனியில் அணிந்து ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் இவளிடத்து மிகவும் ப்ரஸந்நனாய், நடுவிரலும் அதன் முன்விரலுங்கொண்ட

நுனிக்கையினாலே அவளை மோவாய்க்கட்டையைப் பிடித்துத் தன் திருவடிகளினால் அவள் கால்களை அமுக்கி இழுத்துத் தூக்கிக் கோணல் நிமிர்த்து அவளை மகளிரிற் சிறந்த உருவினளாக்கியருளினன். ... ... (60)

61. குவலாயாபீட பஞ்ஜநம், மல்லவதம், கம்ஸவதம்

பின்பு கம்ஸனுடைய அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில் வழியில் தம்மைக் கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்ட குவலாயபீட மென்னும் மதயானை கோபித்து வர, அவ்யாதவவீரர் அதனை எதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை எடுப்பதுபோல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக் கொண்டு அவற்றால் அடித்து அவ்யானையை உயிர்தொலைத்துவிட்டு உள்ளே செல்லுகையில், அவர்களை எதிர்த்துப் பொருது கொல்லும்படி கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய பெருமல்லர்கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உக்ரமாகப் பெரும்போர்செய்ய, அவர்களை யெல்லாம் அவ்யாதவவீரர் இருவரும் மற்போரினாலேயே கொன்று வென்றிட்டுப் பிறகு மஞ்சத்தின்மீது விற்றிருந்த கம்ஸன் மேல் வேகமாக எழும்பிக் கிரீடம் கழன்று கீழே விழும்படி அவனைத் தலைமயிர்பிடித்துத் தரையில் தள்ளி, அவன்மேல் தான் விழுந்து அவனைக் கொன்றிட்டனன் கண்ணபிரான். ... ... (61)

62. ஸாந்திபிநி புத்திரனை மீட்டுக்கொடுத்தது

பலராமகிருஷ்ணர்களிருவரும் வேதாத்யயநஞ் செய்ய விரும்பி அவந்திநகரத்திற்குச் சென்று அங்கிருந்த ஸாந்தீபிநி என்னும் ப்ராஹ்மணோத்தமர் பக்கல் ஸகல சாஸ்திரங்களையும் அறுபத்துநான்கு நாளைக்குள் அதிகரித்து விடைபெறுங் காலத்திலே குருதக்ஷிணை ஸமர்ப்பிக்கத் தேடுமளவில், அவ்வாசாரியரும் கண்ணபிரானுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டித சக்தியை அறிந்தவராகையாலே 'பன்னிரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு ப்ரபாஸதீர்த்த கட்டத்திற் கடலில் மூழ்கி இறந்துபோன என் புத்திரனைக் கொண்டுவந்து தரவேண்டும்' என்று அபேக்ஷிக்க, கண்ணன் 'அப்படியே' என்று, அப்புத்திரனைக் கொண்டுபோன, சங்கின் ருபந்தரித்து ஸமுத்திர ஜலத்தில் வாஸஞ்செய்கிற பஞ்சஜநன் என்கிற அஸுரனைக் கொன்று, யமபட்டணத்துக்கு எழுந்தருளி அங்கு யாதனையிற் கிடந்த அக்குமாரனைப் பூர்வ தேஹத்தில் ஒன்றும் விசேஷமின்றிக் கொண்டுவந்து கொடுத்தருளி ராமகிருஷ்ணரிருவரும் மதுரா நகரம் போய்ச் சேர்ந்தனர். ... ... (62)

63. ருக்மிணீ பரிணயம்

விதர்ப்பதேசத்தில் குண்டினமென்கிற பட்டணத்தில் பீஷ்மகனென்கிற அரசனுக்கு ருக்மி என்கிற பிள்ளையும் ருக்மிணி என்கிற பெண்ணுமிருந்தனர். அந்த ருக்மிணியானவள் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியின் அவதாரம். அவளுக்கு யுக்தவயது வந்தவுடன் கிருஷ்ணன் சென்று இப்பெண்ணை எனக்கு விவாஹஞ் செய்துகொடுக்க வேணுமென்று கேட்க, ருக்மி என்பவன் அவளைச் சேதிதேசத்தரசனான சிசுபாலனுக்குக் கொடுக்க விரும்பியவனாதலால் கிருஷ்ணனுடைய விருப்பத்திற்கு உடன்படாதொழிந்தான். சிலநாள் கழிந்தபின் அந்த ருக்மிணியின் கல்யாணத்துக்காக ஸ்வயம்வரம் கோடித்து ஸகலதேசத் தரசர்களையும் ருக்மி வரவழைத்தான். அவர்

கள் வந்து சேர்ந்தவுடனே கிருஷ்ணனும் பலராமன் முதலியவர்களைக் கூட்டிக் கொண்டு அப்பட்டணத்துக்குப்போய்க் கல்யாணத்துக்கு முதல் நாள் அந்த ருக்மிணியை உபாயமாய் அபஹரித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டான். தந்தவக்த்ரன் முதலிய பல அரசர்கள் போர்செய்ய எதிர்த்துவர அவர்களைப் பலராமனும் கண்ண பிரானும் முதுகு காட்டி ஓடும்படி செய்துவிட்டனர். பிறகு ருக்மிணிப்பிராட்டி யின் தமையனான ருக்மியானவன் 'இப்படிச் செய்கையாவது என்?' என்று எதிர் பொருது மீட்பதாக நினைத்து வந்து கண்ணனைத் தகைய, அப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் 'இவனைக்கொன்றால் ருக்மிணி மனம்வருந்துவள்' என்று அவனைப் பிடித்துத் தனது தேர்க்காலிலே கட்டி அப்பால் அவனது தலையைச் சிரைத்திட்டு மாநபங்கம் செய்து விட்டுப் பின்பு ருக்மிணியை விதிபூர்வமாகக் கல்யாணஞ்செய்து கொண்டு அவ ளிடத்தில் ப்ரத்யும்நனென்ற பிள்ளையைப் பெற்றார். அவனால் காமர்தாதை யாயினர். ... ... (63)

64, 65. நரகாஸுர வதமும் பாரிஜாதாபஹரணமும்

எம்பெருமான் வராஹாவதாரஞ் செய்து பூமியைக்கோட்டாற் குத்தி
யெடுத்தபொழுது எம்பெருமானுடைய ஸ்பர்சத்தால் பூமிதேவிக்குக் குமாரனாய்ப்
பிறந்தவனும் அஸமயத்திற் சேர்ந்து பெறப்பட்டதனால் அஸுரத்தன்மை பூண்ட
வனுமான நரகனென்பவன் ப்ராக்ஜோதிஷமென்னும் பட்டணத்திலிருந்துகொண்டு
ஸகல ப்ராணிகளையும் நலிந்து தேவ ஸித்த கந்தர்வாதிகளுடைய கன்னிகைகளையும்
பற்பலரைப் பலாத்காரமாய் அபஹரித்துக்கொண்டுபோய்த் தான் மணம் புணர்வ
தாகக் கருதித் தன் மாளிகையிற் சிறைவைத்து, வருணனது குடையையும் மந்தர
கிரி சிகரமான ரத்நபர்வதத்தையும் தேவர்தாயான அதிதி தேவியின் குண்டலங்
களையும் கவர்ந்துபோனதுமன்றி இந்திரனுடைய ஐராவத யானையையும் அடித்துக்
கொண்டுபோகச் சமயம் பார்த்திருக்க, அஞ்சிவந்து பணிந்து முறையிட்ட இந்திர
னது வேண்டுகோளால் கண்ணபிரான் கருடனை வரவழைத்துப் பூமிதேவியின் அம்ச
மான ஸத்யபாமையுடனே தான் கருடன்மேலேறி அந்நகரத்தை யடைந்து சக்ரா
யுதத்தைப் பிரயோகித்து அவனது மந்திரியான முரன் முதலிய பல அஸுரர்களை
யும் இறுதியில் அந்த நரகாஸுரனையும் அறுத்துத்தள்ளி அழித்து, அவன் பலதிசை
களிலிருந்து கொண்டுவந்து சிறைப்படுத்தியிருந்த பதினாறாயிரத் தொருநூறு கன்னி
கைகளையும் ஆட்கொண்டு அந்த நரகனால் முன்பு கவரப் பட்ட (இந்திரன் தாயான
அதிதிதேவியின்) குண்டலங்களை அவ்வதிதிதேவிக்குக் கொடுக்கும்பொருட்டு ஸத்ய
பாமையுடனே கருடனது தோள்மேலேறிக் கொண்டு தேவலோகத்துக்குச் செல்ல'
அங்கு இந்திராணி ஸத்யபாமைக்கு ஸகல உபசாரங்களைச் செய்தும் தேவர்க்கே
உரிய பாரிஜாத புஷ்பம் மானிடப் பெண்ணாகிய இவளுக்குத் தகாதென்று ஸமர்ப்
பிக்கவில்லை யாதலின், அவள் அதனைக்கண்டு விருப்புற்றவளாய் நாதனை நோக்கி
'பிராணநாதனே! இந்தப்பாரிஜாத தருவை த்வாரகைக்குக் கொண்டு போகவேண்
டும்' என்றதைக் கண்ணபிரான் திருச்செவிசார்த்தி உடனே அந்த வ்ருக்ஷத்தை
வேரோடு பெயர்த்துக் கருடன் தோளின்மேல் வைத்தருளி, அப்பொழுது இந்திராணி

தூண்டிவிட்டதனால் வந்து மறித்துப் போர்செய்த இந்திரனை ஸகல தேவஸைந்யங்களுடன் சங்கநாதத்தினாலே பங்கப்படுத்தி, பின்பு பாரிஜாத மரத்தை த்வாரகைக்குக் கொண்டுவந்து ஸத்யபாமைவீட்டுப் புழைக்கடைத் தோட்டத்தில் நாட்டியருளினன். ... ... (65)

66. பக்தவிலோசனத்து வேண்டடிசிலுண்டது

(நாச்சியார் திருமொழியில் 12-6 பாட்டில் அநுஸந்தித்த கதை)

ஒருநாள் கண்ணபிரானும் பலராமனும் பசுக்களுடனும் இடையர்களுடனும் யமுனையாற்றின் கரையிலே சென்று நெடும்போது பசுக்களை மேய்த்துக்களைத்து ஆற்றங்கரையில் ஓரிடத்திலே உட்கார்ந்தவளவில், இடைப்பிள்ளைகளெல்லாரும் க்ருஷ்ண பலராமர்களை நோக்கித் தங்களுடைய பசியின் கொடுமையைக்கூறி 'இப்போதே நீங்கள் இப்பசியைப் போக்கியருளவேணும்' என்று மிக்க ஆர்த்தியுடன் ப்ரார்த்திக்க, அவர்களுடைய பரிதாபத்தையறிந்த கண்ணபிரான், 'ஓ பிள்ளைகளே! ஸமீபத்தில் சில மஹரிஷிகள் ஆங்கிரஸ மென்னும் வேள்வியை அநுஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நீங்கள் அவர்களிடம் போய் என் பெயரையும் என் தமையனார் பெயரையும் சொல்லி, இன்னாரால் நாங்கள் அனுப்பப்பட்டிருக்கின்றோமென்று கூறி அன்னம் விரும்புங்கள், பசி தீரும்' என்று கட்டளையிட்டனுப்பினன். அவர்களும் அங்ஙனமே அவ்விடஞ் சென்று விநயத்துடன் இவ்வண்ணம் விண்ணப்பஞ்செய்து அடிசில் வேண்ட, அவ்வந்தணர்கள் இவ்வாயர்களின் பேச்சைச் செவிகொடுத்துங் கேளாதொழியவே ஆய்ப்பிள்ளைகள் க்ருஷ்ண பலராமர்களிடம் மீண்டு வந்து செய்தியைச் சொல்ல, அதுகேட்ட கண்ணபிரான் புன்முறுவல் செய்து 'பிள்ளைகாள்! அந்த மஹரிஷிகளுடைய தர்மபத்நிகள் இருக்கிறார்களே, அவர்களிடஞ் சென்று நானும் பலராமனும் இங்கே இருப்பதாகச் சொல்லி ப்ரஸாதம் கேளுங்கள், அப்பெண்டிர் தவறாது தந்திடுவர்கள்' என்று சொல்லி அவர்களை ரிஷிபத்னிகளிடமனுப்ப, உடனே அவர்கள் அவ்விடஞ்சென்று அந்த ரிஷிபத்னிகளை நமஸ்கரித்து 'அம்மனைமீர்! இதோ ஸமீபத்தில் கண்ணபிரானும் நம்பிமூத்தபிரானும் பசுக்களை மேய்த்துக் களைத்திருக்கின்றனர். அவர்களோடு அநுசரர்களாக வந்த நாங்களும் களைத்திருக்கின்றோம். எல்லாரும் பசிதீர்ந்து மகிழும்படி ப்ரஸாதம் தரவேணும்' என வேண்ட, அப்பெண்டிர்கள் ஸ்ரீக்ருஷ்ணநாம ச்ரவண மாத்திரத்திலே பரமாநந்தமடைந்து உடம்பு மயிர்க்கூச்செறிந்து உடனே பக்ஷ்யம், போஜ்யம், லேஹ்யம், சோஷ்யம்-என நான்கு வகைப்பட்ட அன்னவர்க்கங்களையும் நல்ல நல்ல பாத்திரங்களிலெடுத்துக் கொண்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ண பலராமர்களிருக்குமிடத்தை நோக்கிப் புறப்படுகையில், தந்தையர் தாய்மார் மக்கள் உடன்பிறந்தார் பர்த்தாக்கள் முதலானோர் எவ்வளவு தடுத்தும் அவர்களுடைய தடைக்கு உடன்படாதாராய் நிலைநின்ற பக்தி நிஷ்டையையுடையவர்களாய் விரைந்து வந்து யமுனையாற்றங்கரைச் சோலையிலே நம்பிமூத்தபிரானையும், கண்ணபிரானையும் ஸேவித்து, கொணர்ந்த அன்னவர்க்கங்களை ஸமர்ப்பித்துவிட்டுப் பரமாநந்த பூரிதர்களாய் மீண்டும் சென்றனர். அவ்வடிசிலைக் கண்ணபிரான் அவ்வாயர்பிள்ளைகளுக்குத் தந்து தானும் அமுதுசெய்தான். அவ்வடிசில் நாடோறும் குறிப்பிட்ட காலத்தில் வரும்.

67. வாணனுயிரந்தோள் துணித்ததும், வாணனுக்கு அருள்புரிந்ததும்

பலிசக்ரவர்த்தியின் ஸந்ததியிற் பிறந்த பாணாஸுரனுடைய பெண்ணாகிய உஷையென்பவள் ஒருநாள் ஒரு புருஷனோடு தான் கூடியிருந்ததாகக் கனாக்கண்டு, முன் பார்வதி அருளியிருந்தபடி அவனிடத்தில் மிகுந்த ஆசைபற்றியவளாய், தன் உயிர்த்தோழியான சித்திரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து, அவள்மூலமாய் அந்தப் புருஷன் க்ருஷ்ணனுடைய பௌத்திரனும் பிரத்தியும்நனது புத்திரனுமாகிய அநிருத்தனென்று அறிந்து கொண்டு 'அவனைப் பெறுவதற்கு உபாயஞ் செய்ய வேண்டும்' என்று அத்தோழியை வேண்ட, அவள் தன் யோகவித்தை மஹிமையினால், துவாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து அந்தப்புரத்திலே விட, உஷை அவனோடு போகங்களை அநுபவித்துவர, இச்செய்தியைக் காவலாளராலறிந்த அந்த பாணன் தன் சேனையுடன் அநிருத்தனை யெதிர்த்து மாயையினாலே பொருது நாகாஸ்திரத்தினாற் கட்டிப்போட்டிருக்க, துவாரகையிலே அநிருத்தனைக் காணாமல் யாதவர்களெல்லாருங் கலங்கியிருந்தபோது, நாரத முனிவனால் நடந்த வரலாறு சொல்லப்பெற்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான், பெரியதிருவடியை நினைத்தருளி, உடனே வந்து நின்ற அக்கருடாழ்வானது தோள்மேலேறிக்கொண்டு பலராமன் முதலானாரோடுகூடப் பாணபுரமாகிய சோணிதபுரத்துக்கு எழுந்தருளும் போதே, அப்பட்டணத்தின் சமீபத்திற் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்த சிவபெருமான் பிரமத கணங்கள் எதிர்த்துவர, அவர்களையெல்லாம் அழித்து, பின்பு சிவபெருமானால் ஏவப்பட்டதொரு ஜ்வரதேவதை மூன்று கால்களும் மூன்று தலைகளுமுள்ளதாய் வந்து பாணனைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுத் தன்னோடு யுத்தஞ்செய்ய, தானும் ஒரு ஜ்வரத்தை உண்டாக்கி, அதன் சக்தியினாலே அதனைத் துரத்திவிட்ட பின்பு சிவபிரானது அநுசரராகையாற் பாணாஸுரனது கோட்டையைச் சூழ்ந்துகொண்டு காத்திருந்த அக்நிதேவர் ஐவரும் தன்னோடு எதிர்த்துவர, அவர்களையும் நாசஞ்செய்து, பாணாஸுரனோடு போர்செய்யத் தொடங்க, அவனுக்குப் பக்க பலமாகச் சிவபெருமானும் ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலான பரிவாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப் போரிட, கண்ணன் தான ஜ்ரும்பணாஸ்திரத்தைப் பிரியோகித்துச் சிவனை ஒன்றுஞ்செய்யாமற் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோர்வடைந்து போம்படி செய்து, ஸுப்ரஹ்மண்யனையும் கணபதியையும் ஹுங்காரங்களால் ஒருத்துஓட்டி, பின்னர் அநேகமாயிரஞ் சூரியர்க்குச் சமானமான தனது சக்ராயுதத்தையெடுத்துப் பிரயோகிந்து, அப்பாணனது ஆயிரந்தோள்களையும் தாரை தாரையாய் உதிரமொழுக அறுத்து அவனுயிரையும் சிதைப்பதாக விருக்கையில், பரமசிவன் அருகில் வந்து வணங்கிப் பலவாறு பிரார்த்தித்ததனால் அவ்வாணனை நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் விட்டருளி, பின்பு அவன் தன்னைத் தொழுது அநிருத்தனுக்கு உஷையைச் சிறப்பாக மணம்புரிவிக்க, அதன் பின் மீண்டு துவரை வந்தனன். (67)

68. பௌண்டரகவாஸுதேவனைப் பரிசழித்தது

க்ருஷ்ணாவதார காலத்தில் பௌண்ட்ரகவாஸுதேவன் என்பானொரு அரசன் பிறந்திருந்தான்; பல மூடர்கள் திரண்டு 'நீ தான் வாஸுதேவன்' என்று அவனைப் புகழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். . அதனால் அவனும் 'நானே வாஸுதேவன்' என்று மயங்கி மார்பு நெறித்துச் சங்கு சக்கரம் கிரீடம் முதலியவற்றைச் செய்வித்துத்

தானணிந்துகொண்டு, தூதனையழைத்து 'நீ கிருஷ்ணனிடம் போய் என் பெயரைச் சொல்லி 'இன்னான் வாஸுதேவனாயிருக்க, நீ அவனுடைய சங்கு சக்கரங்களைத் தரிக்கக்கூடாது! இன்று முதல் விட்டுவிட வேண்டியது; இல்லையாகில் அவனோடு யுத்தஞ்செய்து அவனை வென்றாயாகில் தரிக்கலாம்' என்று சொல்லவேண்டியது' என்று சொல்லியனுப்ப, அங்ஙனமே அந்தத் தூதன் வந்து கிருஷ்ணனிடம் அச்செய்தியைச் சொல்ல, கண்ணபிரான் சினமுற்றுப் பெரிய திருவடியின் மீதேறிச் சென்று போர்செய்து அப்பௌண்ட்ரகனைத் தனது திருவாழியினால் தலையறுத்துக் கொன்றொழித்தனன். ... ... (68)

69. காசிநகரத்தைக் கொளுத்தியது

பிறகு பௌண்ட்ரகன் இறந்துபோனதை அவனுடைய தோழனாகிய காசி மன்னன் கேள்விப்பட்டு க்ருஷ்ணனையும் மற்றும் யாதவர்களையும் த்வாரகையையும் அழித்திடுவதாகச் சங்கற்பித்து ஒரு பிசாசத்தை ஸ்ருஷ்டித்து ஏவவிட்டான்; அப்பிசாசம் த்வாரகைக்கு வந்து ஜநங்களைப் பாதிக்கத் தொடங்கிற்று. இச்செய்தியைச் செவியுற்ற கண்ணபிரான் தனது திருவாழியை ப்ரயோகிக்க, அந்தச் சக்கரம் அந்தப் பிசாசத்தைத் துரத்திக்கொண்டு காசியளவும் போய் அப்பிசாசத்தையும் அதனுடன் சேர்ந்து வந்த கணங்களையும் அந்தக் காசி பட்டணத்தையும் நீறாக்கி விட்டு ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானருகில் வந்து சேர்ந்தது. ... ... (69)

70. சிசுபாலனைச் சிரமறுத்தது

சிசுபாலன் பிறந்தபொழுது, நான்கு கைகளையும் மூன்று கண்களையுமுடையனாயிருந்தான்; அப்பொழுது அனைவரும் இது என்னவென்று வியக்கும்போது ஆகாயவாணி 'யார் இவனைத் தொடுகையில் இவனது கைகளிரண்டும் மூன்றும் விழியும் மறையுமோ, அவனால் இவனுக்கு மரணம்' என்று கூறிற்று; அவ்வாறே பலரும் தொடுகையில் மறைபடாத கைகளும் கண்ணும் கண்ணபிரான் தொட்டளவில் மறைபட்டன; அதனால் 'இவனைக் கொல்பவன் கண்ணனே' என்றறிந்த இவன் தாய் 'யாது செய்யினும் என் மகனைக் கொல்லலாகாது' என்று கண்ணனை வேண்ட; அந்த அத்தையின் நன்மொழிக்கு ஒருசார் இணங்கிய கண்ணன் 'இவன் எனக்கு நூறு பிழை செய்யுமளவும் இவன் பிழையைப் பொறுப்பேன்' என்று கூறியருளினன். பின்பு சிசுபாலன், தனக்குக கண்ணன் சத்துருவென்பதை இளமையிலேயே யறிந்து அதனாலும் பூர்வஜந்ம வாஸனையாலும் வளர்ந்த மிக்க பகைமையைப் பாராட்டி, எப்பொழுதும் அப்பெருமானுடைய திவ்ய குணங்களையும் திவ்ய சேஷ்டிதங்களையும் நிந்திப்பதே தொழிலாக இருந்தான். இவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுப்பதென்று நிச்சயித்திருந்த ருக்மிணியைக் கண்ணன் வலியக் கவர்ந்து மணஞ்செய்து கொண்டது முதல் இவன் கண்ணனிடத்து மிக்க வைரங் கொண்டனன். பின்பு இந்த்ரப்ரஸ்த நகரத்தில் நடந்த ராஜஸூய யாகத்தில் தர்மபுத்திரனால் கண்ணபிரானுக்கு அக்ரபூஜை செய்யப்பட்டதைக் கண்டு அளவிறந்த வசைச் சொற்களைப் பிதற்றி அதுபற்றிக் கண்ணபிரானது சக்ராயுதத்தால் தலை துணிக்கப்பட்டு இறந்து தேஜோமயமான திவ்ய சரீரம் பெற்று எம்பெருமானது திருவடியை அடைந்தனன். ... ... (70)

71. காண்டவ வனத்தைத் திமூட்டிவிட்டது

ஒருநாள் அக்நி பகவான் ஒரு அந்தணவேடம் பூண்டு, அர்ஜுநனும் கண்ணபிரானும் கூடியிருக்குமிடத்திலே வந்துசேர, அவ்வந்தணனைக் கிருஷ்ணார்ஜுனர்கள் நன்கு உபசரிக்க, அவன் உணவு வேண்ட, 'வேண்டிய உணவை அளிப்போம்' என்று அவ்விருவரும் உறுதிமொழி கூற, உடனே அவ்வந்தணன் தான் இன்னானென்று உண்மை தெரிவித்துக் காண்டவவனத்தைத் தனக்கு இரையாக அளிக்குமாறு வேண்ட, அவர்களும் 'பல கொடிய அசுரர்களும் துஷ்டமிருகங்களும் நிரம்பியிருக்குமிந்தக் காடு அழிந்தொழிவது நன்றே' என்று நிச்சயித்து அக்நிபகவானை நோக்கி 'அங்ஙனமே உண்பாயாக' என்று அநுமதி தந்ததின்பேரில் அக்நி அக்காடு முழுவதையும் ஆக்கிரமித்துப் பூர்ண திருப்தியாக உண்டனன். [என்ற கதை மஹாபாரதத்தில் ஆதிபருவத்தில் விரித்துரைக்கப் பட்டுள்ளது] *மண்ணின் பாரம் நீக்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தவனான கண்ணபிரான் தனது அன்பனான இந்திரன் வருந்தும்படி அவனது காட்டையழிக்குமாறு அநுமதித்தது அவதார ப்ரயோஜனம் நிறைவேறுதற்காகவேயாம்; அக்காட்டிலுள்ள அளவற்ற துஷ்ட ஜந்துஸமூஹங்கள் தொலைந்தொழியும் முகத்தால் பூமியின் பாரத்தைக் குறைத்தருளினனென்றுணர்வது. இவ்வனத்தின் தன்மையைப்பற்றி வில்லிபுத்தூராழ்வார் பாரதத்தில் காண்டவவனதகனச்சருக்கத்தில்-'மிடைந்த நால்வகை மஹீருகங்களு நெடு வெற்பினங்களுந் துன்றி, அடைந்த தானவரரக்கர் பேருரகருக்காலயங்களுமாகிக், குடைந்துசோரி கொள் வாளுகிரரி முதற்கொடு விலங்கினமிக்குக், கடைந்த கூரெயிற்றால் தக்ககனும் வாழ் கானனமது கண்டார்' என்ற செய்யுள் இங்குக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ... (71)

72. பாண்டவர்க்குத் தூது சென்றது

பாண்டவர்களையும் கௌரவர்களையும் எவ்வகையினாலும் ஒருங்கவிட்டு வாழ்வித்தற் பொருட்டுக் கண்ணபிரான் துரியோதனனிடம் தூது சென்றது உலகப் பிரசித்தம். ... ... (72)

73. துரியோதனன் பொய்யாஸனமிட்டபோது, கண்ணபிரான் விச்வரூபமெடுத்து மல்லரை முடித்தது

(பெரியதிருமொழி 9—1—8 பாட்டில் அநுஸந்தித்த கதை)

கண்ணபிரான் பாண்டவர்கட்குத் தூதனாய்த் தன்னிடம் வரப்போகிறானென்பதை யறிந்த துரியோதனன் எவ்வகையினாலேனும் க்ருஷ்ணனை முடித்து விடுவதே கருமமென்று துணிந்து ரஹஸ்யமாகத் தனது ஸபாமண்டபத்தில் மிகப் பெரிய நிலவறை யொன்றைத் தோண்டுவித்து அதில் அனேக மல்லர்களை ஆயுதபாணிகளாய் உள்ளே யிருக்கவைத்து அப்படுகுழியைப் பிறர் அறிய வொண்ணாதபடி மூங்கிற் பிளப்புகளால் மேலே மூடி அதன்மேற் சிறந்த ரத்நாஸநமொன்றை யமைத்து அவ்வாஸநத்தின்மீது கண்ணபிரானை வீற்றிருக்கச் சொல்ல, கண்ணன் அங்ஙனமே அதன்மேலேறின மாத்திரத்திலே மூங்கிற் பிளப்புக்கள் முறிபட்டு ஆஸனம் உள்ளிறங்கிப் பிலவறையிற் செல்லுமளவில் மல்லர்கள் எதிர்த்துவர, பெருமாள் மிகப்பெரிதாக விச்வரூபமெடுத்துப் பல கைகளையும் கால்களையும் கொண்டு எதிர்த்து அந்த மல்லர்களை மடிவித்தான். ... ... (73)

74. பார்த்தன்தேரில் பாகனாய் நின்றது

கண்ணபிரான், பாண்டவர் துரியோதனாதியர் என்ற இருவகுப்பினரையும் ஸந்தி செய்விக்கைக்காகத் துரியோதனாதியரிடம் தூதாகச் சென்று 'பாண்டவர்களும் நீங்களும் பகைமைகொள்ளவேண்டாம்; ராஜ்யத்தில் இருவகுப்பினர்க்கும் பாகமுண்டு; ஆதலால் ஸமபாகமாகப் பிரித்துக்கொண்டு ஸமாதானமாக அரசாட்சி செய்து வாழுங்கள்' என்று பலவாறாக அருளிச்செய்ய, அவர்கள் அந்த நல்லவார்த்தைகட்குச் சிறிதும் உடன்படாமல் 'பராக்ரமமிருந்தால் போர் செய்து ஜயித்துக் கொள்ளட்டும்; இந்தப் பூமி வீரர்க்கே உரியது' என்று மிக்க செருக்குக் கொண்டு சொல்லவே, தான் பாண்டவபக்ஷபாதியாயிருந்து அவர்கட்கே வெற்றியுண்டாக்கும் பொருட்டுப் பார்த்தன்தேரில் பாகனாய் நின்றனன். ... ... (74)

75. அர்ஜுநனது தேர்க்குதிரைகளின் விடாயை மோழையெழுவித்துத் தீர்த்தது

(பெரியாழ்வார் திருமொழி 4—2—7 பாட்டில் அநுஸந்தித்த கதை)

அர்ஜுனனுடைய தேர்க்குதிரைகள் தண்ணீர்க்கு விடாய்த்து இளைத்தவளவில் அவன்பக்கல் பக்ஷபாதியான கண்ணபிரான், கடினமான ஸ்தலத்திலும் நீர் நரம்பு அறிய வல்லவனாதலால், அங்கு வாருணாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்துக் கீழுள்ள நீரை வெளிக்கிளப்பிக் குதிரைகளை விட்டு நீரூட்டிப்புரட்டி யெழுப்பிக்கொண்டு போந்து பூட்டிக் கொண்டுவந்து முன்னே நிறுத்த, இதைக்கண்ட மாற்றரசரெல்லாம் 'அர்ஜுனன் பக்கல் இக்கண்ணனுக்குப் பக்ஷபாதமிருந்தபடி யென்! இனி நாம் இவனை வெல்லுகையென்று ஒன்றுண்டோ?' என்று குடல் மறுகினர். ... (75)

76. ஆழியால் இரவியை மறைத்தது (ஜயத்ரதனை மடித்தது)

மஹாபாரத யுத்தத்திற் பதின்மூன்றாநாளிலே அர்ஜுன புத்திரனான அபிமன்யுவைத் துரியோதனனது உடன்பிறந்தவள் கணவனாகிய ஸைந்தவன் கொன்றுவிட, அங்ஙனம் தன் மகனைக் கொன்ற அந்த ஜயத்ரதனை மற்றைநாள் ஸூர்யாஸ்தமனத்திற்குள் தான் கொல்லாவிடின் தீக்குதித்து உயிர்விடுவதாக அர்ஜுனன் சபதஞ்செய்ய, அதனையறிந்த பகைவர்கள் பதிநான்காநாட் பகல் முழுவதும் ஜயத்ரதனை வெளிப்படுத்தாமல் ஸேனையின் நடுவே நிலவறையில் மறைத்து வைத்திருக்க அர்ஜுனனது சபதம் பொய்த்துவிடுமே யென்று சிந்தித்த கண்ணபிரான், அஸ்தமிப்பதற்குச் சில நாழிகை முன்னமே தன் சக்ராயுதத்தால் ஸூர்யனை மறைத்துவிட, அப்பொழுது எங்கும் இருள் அடர்ந்ததனால் அர்ஜுநன் அக்நிப்ரவேசஞ் செய்யத் தொடங்க, அதனைக் களிப்போடு காணுதற்குத் துரியோதனாதியருடனே ஜயத்ரதன் வந்து எதிர்நிற்க, அச்சமயத்திற் கண்ணன் திருவாழியை வாங்கிவிடவே, பகலாயிருந்ததனால் உடனே அர்ஜுநன் ஜயத்ரதனைத் தலைதுணித்தான். ... (76)

77. அபிமந்யுவின் மகனை உயிர்மீட்டருளியது

பண்டு பாரதப்போரில், அர்ஜுனன் மகனான அபிமந்யுவின் மனைவியாகிய உத்தரை என்பவளுடைய கருவை நோக்கி அசுவத்தாமாவினால் பிரயோகிக்கப்பட்ட

அபாண்டவாஸ்திரத்தினல் அக்கருவிலிருந்த சிசு [பரீக்ஷித்] நீருயொழிய, அச்சிசுவை மீண்டும் உயிர்பெறுத்த வேணுமென்று ஸுபத்திரையினல் ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட கண்ணபிரான் தனது செந்தாமரைமலர்போன்ற திருவடியினல் அச்சிசுவை அடிதொடங்கி முடியீருக ஸ்பர்சித்தருள, உத்தரக்ஷணத்திலேயே அச்சிசு உயிர்பெற்றது. பிறகு ப்ராப்த காலத்தில் ஜனித்தது. ... (77)

78. வைதிகன்பிள்ளைகளை மீட்டுக் கொடுத்தது

ஒரு பிராமணனுக்கு முறையே பிறந்த மூன்று பிள்ளைகள், பிறந்த அப்பொழுதே பெற்றவளுமுட்பட முகத்தில் விழிக்கப்பெருதபடி இன்னவிடத்திலே போயிற்றென்று தெரியாமல் காணவொண்ணு து போய்விடுகையாலே நான்காம் பிள்ளையை ஸ்திரீ ப்ரஸவிக்கப் போகிறவளவிலே அந்த அந்தணன் கண்ணபிரானிடம் வந்து 'இந்த ஒரு பிள்ளையையாயினும் தேவரீர் பாதுகாத்துத் தந்தருள வேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, கிருஷ்ணன் 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று அநுமதி செய்தபின்பு, ஒரு யாகத்திலே தீக்ஷிதனுயுள்ள கண்ணபிரான் எழுந்தருளக்கூடாதென்பதுபற்றி அர்ஜுனன் 'நானேபோய் ரக்ஷிக்கிறேன்' என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி' ப்ராஹ்மணனையுங் கூட்டிக்கொண்டுபோய், ப்ரஸவிக்கிற க்ருஹத்தைச் சுற்றும் காற்றுமுட்படப் பிரவேசிக்க வொண்ணுதபடி சரக்கூடங்கட்டிக் க த்துக்கொண்டு நிற்கையில் பிறந்த பிள்ளையும் வழக்கப்படியே பிறந்தவளவிற் காணவொண்ணுது போய்விடவே, ப்ராஹ்மணன் வந்து அர்ஜுநனை மறித்து 'க்ஷத்ரியாதமா! உன்னுலேயன்றே என் பிள்ளை போம்படியாயிற்று; க்ருஷ்ணன் எழுந்தருளிக் காப்பதை நீயன்றே தடுத்தாய்!' என்று நிந்தித்துக் கிருஷ்ணன்பக்கலிலே இழுத்துக் கொண்டுவர, கண்ணபிரான் கண்டு புன்சிரிப்புக் கொண்டு 'அவனை விடு; உனக்குப் பிள்ளையை நான் கொண்டு வந்து தருகிறேன்' என்றருளிச் செய்து, ப்ராஹ்மணனையும் அர்ஜுநனையும் தன்னுடன் கொண்டு தேறிலேறி, அர்ஜுநனைத் தேர் செலுத்தச் சொல்லி, அத்தேர்க்கும் அவர்கட்கும் திவ்ய சக்தியைத் தனது ஸங்கல்பத்தால் கற்பித்து, இவ்வண்டத்துக்கு வெளியே நெடுந் தூரமளவுங் கொண்டுபோய், அங்கு ஓரிடத்தில் தேருடனே இவர்களை நிறுத்தி, தேஜோரூபமான பரமபதத்திலே தன் நிலமாகையாலே தானேபோய்ப் புக்கு, அங்கு நாச்சிமார் தங்கள் ஸ்வாதந்திரியங் காட்டுகைக்காகவும் கண்ணபிரானது திவ்யஸௌந்தர்யத்தைக் கண்டுகளிக்கைக்காகவும் அழைப்பித்துவைத்த அந்தப் பிள்ளைகள் நால்வரையும் அங்கு நின்றும் பூர்வரூபத்தில் ஒன்றுங்குலையாமற் கொண்டுவந்து கொடுத்தருளினன். ... ... (78)

79. அர்ஜுநன் கண்ணபிரான் சேவடிமேல் அர்ச்சித்த புஷ்பங்களைச் சிவபிரான் முடிமேற் கண்டது

பாரதயுத்தம் நிகழுங்காலத்தில் அர்ஜுநனுக்குப் பாசுபத அஸ்திரம் வேண்டியிருந்தது; அது பசுபதியாகிய சிவபெருமானது அஸ்திரமாதலால் அப்பெருமானை ஆராதித்துப் பெறவேண்டியதாயிருந்தது. அதற்காக அர்ஜுனன் புறப்படப்புகுமளவிலே கண்ணபிரான் தனது முழந்தாளைக் காட்டி 'அர்ஜுந! நீ சிவபிரானுக்குச் செய்ய நினைத்திருக்கும் பூசனையை இங்கே செய்வாயாக' என்று

நியமிக்க, அர்ஜுநனும் அங்ஙனமே செய்திட, அன்றிரவு சிவபெருமான் அந்த ஆராதனையைத் தனது முடிமேல் தாங்கிக் கொண்டுவந்து அர்ஜுநனுக்குக் காட்சிதந்து பாசுபதாஸ்திரத்தை அளித்துச் சென்றனன். (இதனால் சிவபிரான் எம்பெருமானது அவயவ ஏகதேசமென்பது விளங்கிற்றும். இக்கதை திருவாய் மொழி 2—8—லே் நம்மாழ்வார் அநுஸந்தித்தது.) ... ... (79)

80. ரைவதககிரியில் கண்ணபிரானை நாரதமுனிவர் புகழ்ந்தது

துரியோதனுதியருடைய யாகத்தில் வந்த அரசர்களனைவரும் ஸ்ரீத்வாரகையின் மஹிமையையும், அங்கு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் எழுந்தருளியிருக்கிற மதிப்பையுமெல்லாம் துரியோதநாதிகளின் முகமாகக் கேட்டுத் தாங்கள் கண்ணபிரானோடு உறவு பண்ணிக்கொள்ள விரும்பி, அத்துரியோதநாதியருடனும் பாண்டவர்களுடனும் ஸபரிவாரராய்ப் புறப்பட்டு ரைவதக பர்வதத்திற் புப் போந்து, தாங்கள் க்ருஷ்ணஸேவார்த்தமாக வந்திருக்கிறபடியைக் கண்ணபிரானுக்குத் தெரிவிக்க, அதையறிந்த கண்ணனும், 'இவர்கள் பரிவாரங்களுடன் திரண்டு வருகைக்குக் காரணம் யாதோ' என்று சிந்தித்து ஸ்ரீபலராமனையும் ஸாத்யகியையும் முன்னிட்டுக் கொண்டு ஸேனைகளுடனும் ஆயுதங்களுடனும் அவர்களிருக்குமிடத்திற் கெழுந்தருளி எல்லாரையும் குசலங்கேட்டு அவரவர்களுடைய வயஸ்ஸுக்கும் வலிவுக்கும் அறிவுக்கும் பெருமைக்கும் தக்கவாறு ஆஸநமிடுவித்துத் தானும் தனக்கேற்றதொரு சீரிய சிங்காசனத்தில் எழுந்தருளியிராநிற்கச்செய்தே ஸ்ரீநாரதமஹரிஷி வந்து வணங்கி ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவானை நோக்கி 'ஸர்வதேவர்களிற் காட்டிலும் நீர் ஆச்சரியகரரும் தந்ய [தந்யன்—க்ருதார்த்தன்.] ருமாகாநின்றீர்; இங்ஙனிருப்பார் இவ்வுலகில் வேறு யாருமில்லை' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, கண்ணபிரான் அதைக் கேட்டுப் புன்முறுவல்செய்து, 'முனிவனே! தக்ஷிணைகளோடுகூட நான் ஆச்சரியனுகவும் தன்யனுகவும் சொல்லப்பட்டவன்' என்றருளிச்செய்ய அதனைக்கேட்ட முனிவன் மிகவும் மனமகிழ்ந்து 'பிரானே! தேவரீர் அருளிச்செய்த வாக்கியத்தினுல் அடியேன் மிகவும் மகிழ்வுற்றேன்; இனி வந்தவழியே விடைகொள்கிறேன்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்துபோக நினைத்தவளவில், அங்குள்ள அரசர்கள் இப்படி ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கும் நாரதமுனிவற்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தின் உட்பொருளைத் தாங்கள் அறியாமையாலே ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய திருமுகமண்டலத்தை நோக்கி 'நாரதமுனிவன் தேவரீரைக் குறித்துச் சொன்ன வாக்கியமும், அதற்கு உத்தரமாகத் தேவர் அருளிச்செய்த வாக்கியமுமாகிற இந்த மஹாரஹஸ்யம் எங்களுக்கு இன்னதென்று விளங்கவில்லை; இதனை விரித்துரைக்கவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, கண்ணபிரானும் அம்முனிவன்றன்னையே கூறுமாறு நியமித்தருள, அம்முனிவன் அவ்வரசர்களை நோக்கி இவ்வண்ணம் கூறத்தொடங்கினுன்;—

நான் ஒருகால் கங்கைக்கரையிலே த்ரிஷவண ஸ்நாநாதிகளைப் பண்ணி வர்த்தியாநிற்கச்செய்தே, ஒருநாள் இரவு கழிந்து சூரியனுதித்தவளவில், கூப்பீடு வழியளவு அகலமும் அதில் இரட்டி நீளமுமாய் நீரினுள்ளே நனைந்து உடம்பு முழுவதும் பாசி பற்றிக் கண்ணுக்கு இனிதாயிருப்பதொரு ஆமையைக் கண்டு 'இப்படி நீரினுள்ளே ஒன்றையும் சிந்தியாமல் சங்கையற்றுத் திரியாநின்ற நீ அற்புதமான சரீரத்

தையுடையனுகா நின்ருய், தந்யனுகா நின்ருய் என்று யான் அறுதியிட்டிருக்கின்றேன்' என்று நான் சொல்ல அதனைக்கேட்ட அந்த ஆமை என்னைப்பார்த்து, ஒரு மனுஷ்யன் சொல்லுவதுபோல, 'வாரீர் முனிவரே! என்னிடத்தில் ஆச்சரியமேது? நான் எங்ஙனே தந்யனுகாநின்றேன்? என்னைப்போன்ற பதினுயிரம் ஸத்வங்கள் ஸஞ்சரிக்கப்பெற்ற கங்காநதியன்ருே அங்ஙனுவது' என்று சொல்ல; பிறகு நான் அக்கங்கையைக் குறித்து அங்ஙனே சொல்ல; அதுகேட்ட அக்கங்கையானது ஒரு வடிவு கொண்டு நின்று ஆமையைப் போலவே சொல்லி 'என்னைப்போற் பல்லாயிரம் நதிகள் சென்று சேர்தற்கிடமான கடலன்ருே ஆச்சரியமும் தந்யமுமாவது' என்று சொல்ல; பிறகு நான் அக்கடலை நோக்கி அங்ஙனே சொல்ல; அக்கடல் என்னைப்பார்த்து, 'நீர் சொன்னவையிரண்டும் எனக்கில்லை; யாதொரு பூமியின் மேல் நான் வாஸம் பண்ணு நிற்கிறேனு அப்பூமிக்கன்ருே அவையிரண்டு முளது' என்ன, பிறகு நான் பூமியை நோக்கிப் புகழ்ந்துகொண்டு 'ஆச்சரியபூதையாகா நின்ருய், தந்யையாகாநின்ருய்' என்று சொல்ல; அதுகேட்ட பூமி 'யான் அங்ஙனுள்ளவளல்லள், எனக்கு ஆதாரமாயிருக்கின்ற பர்வதங்களன்ருே அப்படிப்பட்டவை' என்ன, பிறகு நான் அப்பர்வதங்களைக்கிட்டி அங்ஙனே சொல்ல; அவை என்னைப்பார்த்து 'அப்படிப் பட்டவை நாம் அல்லோம், பிரஜாபதியான பிரமனன்ருே இவை யிரண்டையுமுடையான்' என்ன; பிறகு நான் பிரமனைச் சென்று கிட்டி, அடைவுபட அநுவர்த்தித்துப் புகழ்ந்துகொண்டு 'பிரமதேவனே! ஆச்சரியனுகாநின்ருய், தன்யனுகாநின்ருய், உன்னை யொப்பவர் ஆருமில்லை' என்ன; அதைக்கேட்ட பிரமன் என்னைப்பார்த்து 'இங்ஙனே என்னைப் புகழ்வதென்? ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்னும் பெயருடையனவும் தத்துவங்களை உணர்த்துவனவும், உலகங்களையும் என்னையும் தரியாநின்றனவுமான வேதங்களன்ருே அப்படிப்பட்டவை' என்ன; பிறகு நான் வேதங்களைக் கிட்டி 'நீங்களன்ருே ஆச்சரிய பூதரும் தன்யரும்' என்ன; அந்த வேதங்கள் என்னைப்பார்த்து 'நாங்கள் யஜ்ஞார்த்தமாகப் படைக்கப்பட்டவர்களாதலால், எமக்குப் பராயணங்களான [பராயணம்—சிறந்தகதி] அந்த யஜ்ஞங்களன்ருே அப்படிப்பட்டவை' என்ன; பின்பு நான் அந்த யஜ்ஞங்களைப் பார்த்துப் புகழ்ந்து 'உலகத்தில் உங்களிற்காட்டில் ஆச்சரியங்களுமில்லை, தந்யங்களுமில்லை' என்ன, அந்தயஜ்ஞங்கள் என்னைப்பார்த்து 'ஆச்சரியசப்தமும், தந்யசப்தமும் எங்கள் பக்கலில் இல்லை; விஷ்ணுவிடத்தில் அவை உள்ளன; அவ்விஷ்ணுவே எங்களுக்குச் சிறந்தகதி; தீயில் ஹோமம் பண்ணப்பட்டு எம்மால் ஸ்வீகரிக்கப்படும் நெய்யை அவ்விஷ்ணுதானே கொடுக்கிருர்' என்ன; அதனைக்கேட்ட யான் பூமியில் வந்து உங்கள் திரளின் நடுவே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைக் கண்டு ஸேவித்து 'ஆச்சரியருமாகா நின்றீர், தந்யருமாகா நின்றீர்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ததற்கு உத்தரமாக 'தக்ஷிணைகளோடே கூட நான் ஆச்சர்யனுகவும் தந்யனுகவுஞ் சொல்லப்பட்டவன்' என்று கண்ணபிரானருளிச் செய்த வார்த்தை என்னை மகிழ்வித்தது.

எங்ஙனே யென்னில்;—எல்லா யஜ்ஞங்களுக்கும் தக்ஷிணையோடே கூடியிருந்துள்ள ஸர்வேச்வரன் கதியாகையாலே, 'தக்ஷிணையோடு கூட நான் ஆச்சரியனுகாநின்றேன், தந்யனுகாநின்றேன்' என்று கண்ணபிரான் அருளிச்செய்த இவ்வாக்யத்

னால் என்னுடைய ப்ரச்நம் நிறைவேறிற்று என்று சொல்லி, முதலில் ஆமையினிடத்துச் சொல்லப்பட்டு, அநந்தரம் பரம்பரையாக இவ்வளவும் வந்த 'ஆச்சரியனுகாநின்றாய், தந்யனுகாநின்றாய்' என்ற வாக்கியம் தக்ஷிணையோடு கூடின இக்கண்ணபிரானைக் குறித்து என்னால் பிரதிபாதிக்கப்பட்டது; இந்த ரஹஸ்யார்த்தத்தை உங்கட்கு நான் சொல்லித் தலைக்கட்டினேன். இனி நான் வந்தவழியே போகிறேன் என்று, ஸ்ரீஹரிவம்ச விஷ்ணுபர்வத்தில் நூற்றுப்பதினேராவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்ட கதை. பெரியாழ்வார் திருமொழி 4—9—5ல் காண்க. ... (80)

81. மாலிகன்தலையைச் சக்கரத்தா லறுத்தது

[பெரியாழ்வார் திருமொழி 2—7—8 பாட்டில் அநுஸந்தித்த சதை இது]

மாலிகன் என்பானொருவன் கண்ணபிரானுக்கு உயிர்த்தோழனாய் அப்பிரானிடத்திற் பலவகை ஆயுதங்களையும் பயின்று ஒருவருக்கும் அஞ்சாமல் அஹங்காரியாய் ஸாதுஜனங்களை ஹிம்ஸித்துக் கொண்டிருக்க, கண்ணபிரான் நண்பனாகிய இவனை நாம் கொல்வது தகாதே! என்ன செய்யலாம்' என்று வியாகுலப்பட்டு ஒருநாள் அவனை நோக்கி, 'நீ இப்படிச் செய்வது தகாது' என்ன, ஆஸுரப்ரக்ருதியான அந்த மாலிகன் தன் வாயில் வந்தபடி பிதற்றி 'நீ எல்லா ஆயுதங்களையும் எனக்குக் கற்பித்தும் சக்ராயுதப் பயிற்சிமாத்திரம் செய்விக்கவில்லையே' என்று கண்ணன்மேற் குறைகூற 'இதில் பழகுவது உனக்கு முடியாது, எனக்கே அஸாதாரணமானது' என்ன, 'என்னால் முடியாதது மொன்றுமுண்டோ? நீ அவச்யம் அதைக் கற்பிக்க வேணும்' என்று அவன் நிர்ப்பந்திக்க, கண்ணன் 'இதுதான் தக்க சமயம்' என்று திருவுள்ளத்திற்கொண்டு சக்ராயுதத்தை யெடுத்துத் தன் ஒற்றை விரலால் சுழற்றி மேலெறிந்து கையிலேற்க, 'இது உனக்கு அரிதே' என்று கண்ணன் சொல்லவும் அதை அவன் கேளாமல் அச்சக்ராயுதத்தை வாங்கிச் சுழற்றியெறிந்து பிடிப்பதாக நினைத்துத் தன்கை விரலைக் கழுத்துக்கு அடுத்து வைத்துநிற்க, அச்சக்கரம் சுழன்று வருவதற்கு இடம்போதாமையாலே அதன் வீச்சு இவன்கையிற் பிடிபடாமல் இவன் தலையை அரிந்துவிட்டது. ... ... (81)

82. கற்கியவதாரம்

புருஷோத்தமனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் க்ருஷ்ணாவதாரம் செய்தருளி மண்ணின் பாரத்தை நீக்கி தருமநெறிகளை நிலைநிறுத்தித் தன்னடிச்சோதிக் கெழுந்தருள, உடனே இப்புவியில் கலிபுருஷன் செங்கோல் செலுத்தப் புகுந்து அதர்மம் அவிவேகம் அநாசாரம் முதலியவற்றை மெல்ல ஜனங்களிடத்தில் உண்டுபண்ணிக்கொண்டு வந்து நெடுநாள் வரையில் முற்றிவிட்டான். இங்ஙனம் கலி முற்ற முற்ற ஜனங்கள் அல்பாயுஸ்ஸுக்களாவர்கள்; சரீரத்தில் வளர்த்தியும் வலிவும் குறைந்துவிடப்போகிறது; அழகும் தெளிவும் தேஜஸ்ஸும் அடியோடே அழியப்போகிறது; அல்பபுத்திகளாகவும் ஆசாரஹீனர்களாகவும் கல்வியற்றவர்களாகவும் ஆகப்போகிறார்கள். பல சொல்லியென்? எல்லாம் தலைகீழாகப் போகிறது. பாவிகள் எல்லையில்லாமல் நிற்கப்போகிறார்கள். அப்போது நிலமங்கை தாங்கமாட்டாமல் முன்போலவே எம்பெருமானிடம் சென்று முறையிடவும் அதற்கு அவர் நானே மீண்டும் வந்து அவதரித்துத் துயர்தீர்ப்பேன் என்று அபயமளிக்கவும் நேரப்போகிறது. பிறகு பகவான்

வடதிசையின்கணுள்ள சம்பள கிராமத்தில் வாஸம் செய்கிற வைதிகோத்தமனை விஷ்ணுயசஸ் என்பவருடைய மனைவியாகிய ஸுமதியினுடைய கருவிற் புகுந்து பன்னிரண்டாண்டு உறைந்து வைசாக சுக்லத்வாதசியின்று திருவவதரிக்கப்போகிறார். பிறகு வ்யாஸர் முதலியபெரியோர்கள் சென்று அக்குழந்தைக்கு கல்கியென்று பெயரிடப்போகிறார்கள். பிறகு கல்கிபகவான் வேதமோதுகைக்காகப் பரசுராமனை நாடிச் சிறிது நாள் குருகுலவாஸஞ் செய்து வேதங்களையும் அஸ்த்ரசஸ்த்ரங்களையும் கற்று 'தருமபரிபாலனஞ் செய்வதே குருதக்ஷிணை' என்று அப்பரசுராமனளிப்பதைக் கொண்டாடி அதிலே கண்ணுங்கருத்துமாயிருந்து அவதார காரியத்தை முடிக்கைக்காக ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு, விச்வஜித் அச்வமேதம் முதலிய யாகங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று தந்தையிடம் அநுஜ்ஞைபெற்று அதற்காகத் திக்விஜயஞ் செய்யப் புறப்பட்டு, முந்துறமுன்னம் பௌத்தர்களின் ராஜ்யத்தை நோக்கிச் சென்று அவர்கள்மேல் படையெடுத்து அங்குள்ளாரை யெல்லாம் தொலைத்திட்டு அங்குநின்றும் யவநர்களுடைய ராஜ்யத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள மிலேச்ச சேனைகளையும் அரசர்களையும் தான் குதிரைமேலேறிக் கத்தியைக் கையில்பிடித்துத் துண்டு துண்டாக வெட்டியெறிந்து அத்தேசமெங்கும் ரத்தவெள்ளமும் பிணக்காடுமாக ஆக்கி, அத்தேசங்களில் தன்னை அநுவர்த்தித்துவரும் அரசர்களைப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்துத் தரும மார்க்க பரிபாலனம் செய்விக்கப்போகிறார். பிறகு கலிபுருஷன் மிக்க கோபத்துடனே உருவமெடுத்துக்கொண்டு அதர்மம் அஜ்ஞானம் முதலியவற்றுக்கு அதிஷ்டாந தெய்வங்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு கோரரூபியாய்ப் படையெடுத்துவந்தெதிர்ப்பான். பின்பு பகவான் குதிரைமீதேறி அதிவிசித்திரமாக அச்சேனைத் திரளில் ஸஞ்சரித்துத் தான் பிடித்த கத்தியினால் அவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்து அவர்கள் பிரயோகிக்கும் ஆயுதங்களையும் மாயைகளையும் நீறுக்கிச் சேனைகளை ஒன்றொழியாமற் கொன்று கலிபுருஷனைப் பலவகைகளிலும் பங்கப்படுத்தி அவனுடைய பராக்கிரமத்தை யெல்லாம் ஓய்வித்துப் பின்பு அவன் குடுமியைப் பிடித்திழுத்து அவனது கழுத்தின்மேற் கத்தியையெறிந்து வெட்டப்புகுங்காலத்தில் அக்கலிபுருஷன் பகவானைப் பலவகையாக வேண்டிக்கொண்டு பாதங்களிற் பணிந்து தன்னுயிரை மாத்திரம் தப்பவைத்துக்கொண்டு இவ்வுலகைவிட்டு ஓடிப்போய் ஒளித்துக் கொள்வான். அதன்றியும் அவனுடைய தோழர்களாகிய சோகன் விசோகன் என்ற இரண்டு பெயர் கலிபுருஷனோடிப்போனதைக் கேட்டுக் கல்கிபகவான் மீது வெகு கோபங்கொண்டு எதிர்த்துவந்து யுத்தஞ்செய்ய, அவர்களை எத்தனையடி அடித்தாலும் அவர்கள் சாவின்றியே யிருப்பதைக்கண்டு இதற்கென்ன காரணமென்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில் பிரமதேவன் வந்து 'ஸ்வாமின்! இவர்களிருவரையும் ஒருபொழுதே கொல்லவேணும்; தனித்தனியே இவர்கட்கு மரணமுண்டாகாதபடி நான் வரங்கொடுத்திருக்கிறேன்' என்று சொல்லக்கேட்டுக் கல்கி பகவான் தன்னுடைய வஜ்ராயுதத்தை யெடுத்து ஓங்கி இருவர் தலையிலும் அடிக்க அவர்கள் கீழே விழுந்து மாண்டுபோவார்கள். இப்படி கல்கி பகவான் உலகத்திலுள்ள துஷ்டர்களை யெல்லாம் ஸம்ஹரித்து அதர்மத்தை வேரறுத்துத் தருமத்தை எங்கும் பரவச் செய்து கிருதயுகத்தைப் பிரவர்த்திப்பித்துத் தன் தாய் தந்தையர்க்கும் முத்தியளித்து, இங்ஙனம் தன்னுடைய அவதாரப்ரயோஜநம் தலைக்கட்டினவாறே பதரிகாச்ரமத்துக் கெழுந்தருளி மற்றவர்களைப்போல் யோகாப்யாஸஞ் செய்து திருவாழி

திருச்சங்கு முதலிய ஸகல லக்ஷணங்களோடுங் கூடிய தனது அப்ராக்ருத திவ்ய ஸ்வரூபத்தை ஆவிஷ்கரித்துப் பின்பு பரமபதத்திலிருந்து அநந்தகருட விஷ்வக்ஸேநாதி நித்யஸூரிகள் பூர்ணகும்பமேந்தி ஸாமகானம் கோஷித்துக்கொண்டுவந்து திருவடி தொழ, சிறப்புடனே தன்னுடைச்சோதிக் கெழுந்தருளப் போகிறார். என்பது கல்கியவதார கதைச்சுருக்கம். ... ... (௬௨)

விடுதியான இதிஹாஸங்கள்

(இவையும் திவ்யப் பிரபந்தங்களில் அநுஸந்திக்கப்பட்டவையே.)

83. மார்க்கண்டேயனுக்கு நீண்டவாழ்ச்சி தந்தது

ம்ருகண்டுவென்னும் முனிவர் பிள்ளையில்லாக் குறையால் பிரமனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்தபோது, பிரமன் ப்ரத்யக்ஷமாகி 'முனிவரே! அறிவில்லாமையும் அங்கஹீநத்வமும் பெரும்பிணியும் தீய குணங்களுமுடையனாய் நூறு பிராயம் உயிர் வாழ்பவனான புத்திரனை விரும்புகின்றீரோ? அன்றி கூர்மையான புத்தியும் அழகு பொலிந்த வடிவமும் ஆரோக்கியமும் நற்குணமுமுடையவனாய்ப் பதினாறு பிராயமே வாழ்பவனான குமாரனை விரும்புகின்றீரோ? சொல்லும்' என்ன; முனிவர் ஆயுள் சிறிதேனும், அறிவும் அழகும் குணமும் சிறந்து பிணியிலனாதும் ஸத்புத்ரனையே வேண்டுகின்றேன்' என்று தம் கருத்தைக்கூற, நான்முகக்கடவுள் அவ்வாறே அநுக்ரஹித்தனர். அங்ஙனம் ஊழ்வினையாற் பதினாறு பிராயம் பெற்றுப்பிறந்த புத்திரனான மார்கண்டேயன் தனது அல்பாயுஸ்ஸைக்குறித்து வருந்திய தாய் தந்தையரைத் தேற்றித் தான் விதியைக் கடந்து வருவதாகச் சொல்லி, தீர்க்காயுஸ்ஸு பெருதற்பொருட்டுத் தினந்தோறும் சிவபூஜை செய்துவருகையில், ஒருநாள் யமன் தூதரையனுப்ப, அவர்கள் மார்க்கண்டேயனது தவக்கனலால் அவனை அணுகமாட்டாது அவன் செய்யும் சிவபூஜைச் சிறப்பைக்கண்டஞ்சி வெருண்டோடி யமனிடஞ் செய்தி சொல்ல, யமனும் கோபித்துத் தனது மந்திரியான காலனை ஏவ, அவன் வந்து நயபயங்களாலழைக்கவும் மார்கண்டேயன் வரமாட்டேனென்று சொல்லிவிட, பிறகு யமன் மிகக்கொதித்துத் தானே நேரில் வந்து மார்கண்டேயனைக் காலபாசத்தாற் கட்டியிழுக்கத் தொடங்குகையில் அம் முனிகுமாரன் சிவலிங்கத்தைத் தழுவிக்கொள்ள, யமன் சிவலிங்கமுட்பட வலித்திழுக்கும்போது சிவபிரான் ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சிந்தைசெய்து அவனது திருவருள்பெற்று அங்கு நின்று வெளிப்பட்டு யமனைக் காலாலுதைத்துத்தள்ளி முனிமகனுக்கு என்றும் பதினாறு பிராயமாகவே அனேககல்பகாலமளவும் இனிது வாழும்படி தீர்க்காயுஸ்ஸைக் கொடுத்தனன்.

84. முதலையைத் துணித்துக் கஜேந்திரனைக் காத்தது

மஹாவிஷ்ணு பக்தனான இந்த்ரத்யும்நனென்னும் அரசன் வழக்கப்படி ஒருநாள் விஷ்ணுபூஜை செய்துகொண்டிருந்தபோது அகஸ்திய மஹாமுனிவன் அவனிடம் எழுந்தருள, அப்பொழுது அவ்வரசன் தன் கருத்து முழுவதையும் திருமாலைப் பூஜிப்பதில் செலுத்தியிருந்ததனால் அம்முனிவனது வருகையை அறியாதவனாய் அவருக்கு உபசாரமொன்றுஞ் செய்யாதிருக்க, அம்முனிவன் அரசன் தம்மை அலக்ஷியஞ் செய்தானென்று மாறுகக் கருதிக் கோபித்து, 'நீ யானைபோலச் செருக்குற்றிருந்ததனால் யானையாகக்கடவை' என்று சபிக்க, அங்ஙனமே அவன் காட்டில் யானையாகத்

தோன்றினனாயினும் அவ்யானை முன்செய்த விஷ்ணுபக்தியின் மஹிமையினால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாள்தோறும் ஆயிரந்தாமரை மலர்களைக் கொண்டு திருமாலை அர்ச்சித்துப்பூஜித்துவருகையில் ஒருநாள் பெரியதொரு தாமரைத் தடாகத்தில் அர்ச்சனைக்காகப் பூப்பறிப்பதற்குப் போய் இறங்கிற்று; முன்பொருகால் தேவலனென்னும் முனிவன் ஒரு நீர்நிலையில் நின்று தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தபோது அவனது காலைப் பற்றி யிழுத்து, அதனால் கோபங்கொண்ட அவனது சாபத்நாற் பெரிய முதலையாய்க்கிடந்த ஹூஹூ வென்னுங் கந்தர்வன் அவ்யானையின் காலைக் கௌவிக்கொள்ள, அதனை விடுவித்துக்கொள்ள முடியாமல் கஜேந்திராழ்வான் 'ஆதிமூலமே!' என்று கூவியழைக்க, உடனே திருமால் கருடாரூடனாய் அப்பொய்கைக் கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய விரைந்தெழுந்தருளித் தனது திருவாழியைப் ப்ரயோகித்து முதலையைத் துணித்து யானையை அதன் வாயினின்று விடுவித்து இறுதியில் அதற்கு முக்தியை அருளினன்.

85. கோவிந்தஸ்வாமிக்குக் கருத்தறிந்து காரியஞ்செய்தது

(பெரிய திருமொழி 5—8—5ல் மாகமாநிலம் முழுதும் வந்திறைஞ்சுமென்கிற பாட்டில் மட்டும் அநுஸந்திக்கப்பட்ட கதை இது)

கோவிந்தஸ்வாமி யென்பானொரு ப்ராமணன் இதிஹாஸ புராணங்களைப்
பலகாலுங் கேட்டு அதனாலே கண்ணபிரானுடைய பால்ய சேஷ்டிதங்களையும்
ரா்ஸக்ரீடை [குரவை கோத்தல்] முதலிய திருவிளையாடல்களையும் ஸாக்ஷாத்தாகக்
கண்டு களிக்கக் கருத்துக்கொண்டவனாய், 'இதை எம்பெருமான் பக்கல் நாம்
ப்ரார்த்தித்தால் அப்பெருமான் அருள் செய்யக் குறையில்லை' என்றெண்ணி *ஊன் .
வாடவுண்ணாது உயிர்காவலிட்டு உடலிற் பிரியாப்புலனைந்தும் நொந்து தான்வாட
வாடத் தவஞ்செய்கையில், எம்பெருமான் இவனது நினைவின்படியே க்ருஷ்ணாவதார
க்ருத்யங்களையெல்லாம் அவ்வண்ணமே ஸாக்ஷாத்கரிப்பித்து 'இன்னமும் உனக்கு
வேண்டுவதென்?' என்று கேட்டருளினன்; அதற்கு இவன் 'தேவரீரோடு கூடவே
அத்தாணிச் சேவகனாயிருந்து நித்யாநுபவம் பண்ணிக்களிக்க விரும்பியிருக்கிறேன்'
என்றான்; இவன்றான் வாயாலே இங்ஙனே கூறினனாயினும் உள்ளுவாருள்ளிற்
றெல்லாமுடனிருந்தறியு மெம்பெருமான் அவனுடைய நாபியிலுள்ள உண்மைக்
கருத்தை உள்ளபடியே கண்டறிய வல்லவனாதலால் 'இவனுக்கு நம்மோடு நித்யாநு
பவம் பண்ணுகைதான் உண்மையான விருப்பமோ?' என்று ஆராய்ந்து பார்த்தான்;
பார்த்ததில் 'இவனுக்கு சப்தாதி விஷயபோகங்களில் இன்னமும் நசை விட்ட
பாடில்லை' என்றறிந்து, 'அந்தணா! நீ இன்னம் சிறிதுகாலம் இந்நிலத்திலேயே
யிருந்து விஷயபோகங்களை ஆசைதீரச் செய்து தலைக்கட்டி, பின்பு நம்மோடே வரக்
கடவாய்' என்றருளிச்செய்து அந்தர்த்தான மடைந்தனன். ... (85)

86. ஸுமுகனுக்கு அபயமளித்தது

தேவேந்திரனுக்கு நண்பனும் மந்திரியும் ஸாரதியுமான மாதலியானவன் அழகிலும் குணத்திலும் மிகச்சிறந்த தன் புத்திரியான குணகேசியென்னுங் கன்னிகைக்குத் தக்க வரனைத் தேடுபவனாய்ப் புறப்பட்டு வழியில் நாரதமுனிவரைச்

சந்தித்துத் துணையாகக்கொண்டு பலவுலகங்களிற்சென்று பார்த்துத் தக்க வரனைக் காணமல் பாதாளலோகத்தில் வாஸுகியினுலாளப்படுகின்ற போகவதி யென்னுஞ் சிறந்த நகரத்தை யடைந்து அங்கேயிருக்கின்ற அனேக நாககுமாரர்களைப் பார்க்கின்ற பொழுது ஸுமுகனென்னும் நாககுமாரனை நோக்கி அவனது ரூப லாவண்யங்களிலீடுபட்டு அவனுக்குத் தன் மகளைக் கொடுக்கக் கருதி அவனது பாட்டனுரைக்கண்டு பேச, அவர் மகிழ்ச்சியோடு துயரமுங்கொண்டவராய் 'இவனது தந்தையைக் கருடன் பக்ஷித்து இந்த ஸுமுகனையும் ஒரு மாதத்திற்குள் பக்ஷிப்பேனென்று சொல்லியிருக்கின்ருனதலால் இவனுக்கு மணஞ்செய்தல் ஏற்றதன்று' என்று தெரிவித்தார். அது கேட்ட மாதலி 'என்னுல் மருமகனுக வரிக்கப்பட்ட உனது பௌத்திரன் எங்களுடன் வந்து தேவேந்திரனைக் காண்பானுயின் இவனுக்கு ஆயுளைத் தந்து கருடனைத் தடுக்க முயல்வேன்' என்று சொல்லி ஸுமுகனை யழைத்துக்கொண்டு இந்திரனிடஞ்சென்று சேர, அங்கு இந்திரனுடனே உபேந்திர மூர்த்தியான திருமாலும் வீற்றிருக்கையில், நிகழ்ந்த செய்திகளையெல்லாம் நாரதமுனிவர் சொல்லக்கேட்ட திருமால் இந்திரனை நோக்கி, இவனுக்கு அமிர்தத்தைக் கொடுக்கலாம்; அதனுல் இவர்கள் இஷ்டஸித்தியடைந்தவராவர் என்று சொல்லியருள, இந்திரன் கருடனது பராக்ரமத்தை ஆலோசித்துத் திருமாலை நோக்கி, 'தேவரீரே அவனுக்கு அமுதத்தையும் ஆயுளையுந் தந்தருள்க' என்றதற்கு, திருமால் 'ஸகலலோகாதிபதியான நீ கொடுப்பதே போதும்; அதனை மாற்றுவார் யார்?' என்று கூற, பிறகு இந்திரன் ஸுமுகனுக்கு அமிர்தமுண்பியாமல் நீண்ட ஆயுளை வரமளிக்க, உடனே மாதலி ஸுமுகனுக்குத் தன் மகளை மணம்புரிவித்தான். இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற கருடன் கோபங்கொண்டு இந்திரனேடு மாறுபட்டுத் தனது இரையை அவன் தடுத்துவிட்டதற்காகப் பலபல நிஷ்டூர வார்த்தைகள் கூறுகையில், ஸுமுகன் தான் நீண்ட ஆயுளை வரம்பெற்றிருந்தாலும் கருடனுடைய கறுவுதலைக் கண்டஞ்சிப் பாம்பு வடிவமாய்த் திருமாலினருகிற்சேர்ந்து அப்பெருமானது கட்டிலின் காலைக் கட்டிக்கொண்டு சரண்புக, பின்பு கருடன் திருமாலை நோக்கி 'ஸகல தேவர்களினுள்ளும் மஹாபலசாலியான வுன்னைச் சிறிதும் சிரமமின்றி இறகு முனையாற் சுமக்கின்ற என்னினும் வலிமையுடையார் யார்? இதனைச் சற்று ஆலோசித்துப் பார்' என்று செருக்கிப்பேச, அக்கடுஞ்சொற்கேட்ட திருமால் கருடனை நோக்கி 'மிகவும் துர்ப்பலனுன நீ உன்னைத் தானே மஹாபலசாலியாக எண்ணி எமது முன்னிலையில் தற்புகழ்ச்சி செய்து கொண்டது போதும்; மூவுலகமும் எனது உடம்பை வகிக்க முடியாதே; யானே எனது சக்தியால் என்னை வஹித்துக்கொண்டு உன்னையும் வஹிக்கின்றேன்; எனது இந்த வலக்கையொன்றை மாத்திரமாவது நீ தாங்கவல்லையாயின் உனது செருக்குமொழி பயன்பட்டதாகும்' என்று சொல்லிக் கருடனது தோளில் தனது வலக்கையை வைத்த மாத்திரத்தில் அவன் அதன் அதிபாரத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் வருந்தி வலிமையொழிந்து மூர்ச்சித்து விழுந்து பின்னர் அரிதில் தெளிந்து திருமாலை வணங்கிப் பலவாறு பணிமொழி கூறி, 'என் பிழையைப் பொறுத்தருளவேண்டு' மென்று பிரார்த்திக்க, திருமால் திருவுள்ளமிரங்கி அவனுக்கு ஸமாதானங்கூறித் தனது திருவடியின் பெருவிரலால் ஸுமுகனை யெடுத்துக் கருடன் தோளிலிட்டு, 'இவனை நீ உனது அடைக்கலமாகக் கொண்டு பாதுகாக்கக் கடவை' என்று குறிப்பிக்க, அதுமுதல் கருடன் ஸுமுக

ளுேடு நட்புகொண்டு அவனைத் தோளில் தரிக்க, அவனும் அச்சமின்றி 'கருடா! ஸுகமா?' என்று க்ஷேமம் விசாரிப்பவனுயினன். ... ... (86)

87. அரனது சாபத்தை அகற்றினது

ஒருகாலத்திலே பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து தலையுடையனுயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கிறதென்று கருதி அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளியெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன் கையில் ஒட்டிக்கொள்ளுதலும், அவன் 'இதற்கு என் செய்வது' என்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவந் தொலையப் பிச்சையெடுக்க வேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ, அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பல தலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சையேற்றுக்கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, பின்பு ஒருநாள் பதரிகாச்ரமத்தை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி இரந்தபோது, அப்பெருமான் 'அக்ஷயம்' என்று பிக்ஷையிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது. ... ... (87)

88. உரோமசனுல் நான்முகனது செருக்கை நீக்கினது

(பெரிய திருமொழி 3—4—2 பாசுரத்தில் அநுஸந்தித்த கதை இது)

ரோமசரென்பவர் சரீரமுழுவதும் (கரடிபோல்) அடர்ந்த மயிர்களையுடைய ஒரு மாமுனிவர். இவர் நீண்டகாலம் வாழ்ந்திருந்து எம்பெருமானைச் சிந்தனை செய்யவேணுமென்று குதூஹலமுடையராய், தீர்க்காயுஸ் பெறுவதற்காக ஒரு புண்ய நதிக்கரையிலிருந்து தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில் அளவுகடந்த ஆநந்தங்கொண்ட ஸ்ரீமந்நாராயணன் இவர் முன்னே வந்து ஸேவைதந்தருளி 'உம்முடைய விருப்பத்தைக் கூசாதே வேண்டிக்கொள்ளும்' என்று சோதிவாய் திறந்தருளிச்செய்ய, மாமுனிவரும் 'இவ்வுடம்போடே உன்னை வெகுகாலம் வழிபடவேணுமென்று பேராசை கொண்டிருக்கிறேன் நான்; அனேகமாயிரம் ப்ரஹ்மாக்களுடைய ஆயுளை என்னெருவனுக்குக் கல்பித்தருளினுல் மஹாப்ரஸாதமாகும்' என்று கைகூப்பி விண்ணப்பஞ்செய்ய, எம்பெருமான் அப்படியே திருவுள்ளமுவந்து "மாமுனிவரே! ப்ரஹ்மாவினுடைய ஆயுளின் அவதி உமக்குத் தெரிந்ததே; ஒரு ப்ரஹ்மா காலஞ்சென்றுல் உம்முடைய உடம்பினின்றும் ஒரு ரோமம் இற்றுவிழக்கடவது; இப்படி ஒவ்வொரு ப்ரஹ்மாவின் முடிவிலும் ஒவ்வொரு மயிராக இற்றுவந்து 'இனி உம்முடைய உடம்பில் ஒரு ரோமமும் இல்லை' என்று சொல்லத்தக்க நிலைமை நேருமளவும் நீர் ஜீவித்திருக்கக் கடவீர்". என்று வரந்தந்தருளி மறைந்திட்டனன். [இக்கதையின் விவரணத்தை வேறு வகையாகவும் சிலர் கூறுவர்; வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க.] ... (88)

89. தொண்டைமன்னனுக்கு அருள்செய்தது

(பெரியதிருமொழி 5—8—9 பாட்டில் அநுஸந்தித்த கதை இது)

சோழநாட்டரசனுடைய குமாரனும் தொண்டைநாட்டரசனுமான தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி திருவேங்கடமலையில் எம்பெருமானையடுத்து மிக்க பக்தியுடனே சிந்தித்து வந்தித்து வாழ்த்தி வழிபாடு செய்ய, திருவுள்ளமுவந்த அத்

திருவேங்கடமுடையான் மெய்த்தொண்டனை அவ்வரசனை நண்பனாகக்கொண்டு அவன் வரும்பொழுதெல்லாம் தனது அர்ச்சாவதார வரம்பைக்கடந்து அவனுடன் பேசுவானாயினனென்றும், அவ்வரசனுக்கு அஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரத்தையும் அதன் அருமையான பொருள்களையும் மற்றும் பல ஹிதங்களையும் உபதேசித்தருளினதுமன்றி, அவனுக்குப் பகை வெல்லுதற்பொருட்டுத் தனது சங்குசக்கரங்களையும் கொடுத்தருளினனென்றும், அவ்வரசன் அந்தப்பெருமானுக்குக் கோபுரம் மண்டபம் திருமதில் முதலிய பல திருப்பணிகளைச் செய்து மஹாவிபவத்துடன் நித்ய நைமித்திக உத்ஸவங்களை யெல்லாம் நடத்திவைத்ததுமன்றி நாள்தோறும் ஸ்வர்ணமயமான ஆயிரத்தெட்டு தாமரைகளைக் கொண்டு ஸ்ரீநிவாஸனுக்கு ஸஹஸ்ர நாமார்ச்சனை செய்து வந்து இறுதியில் அப்பரமனருளால் பரகதியடைந்தனனென்றும் அறிக.

[தொண்டைமான் என்பது] அக்குலத்து அரசரில் ஒருவனது பெயராயிருந்து பிறகு அந்நாட்டரசர்க்கெல்லாம் வழங்குகின்றதென்றும் தொண்டைமானது நாடு தொண்டை நாடென வழங்கலாயிற்றென்றுங் கூறுவர். தொண்டைமானென்ற பெயரின் காரணம்:— தொண்டை நாட்டின் ராஜதானியான காஞ்சிபுரத்திலிருந்து தொண்டைமானிளந்திரையனைக் குறித்துப் பாடப்பட்ட பெரும்பாணாற்றுப்படையில், "அந்நீர்த் திரை தருமரபின்.........பல்வேல் திரையன்" என்றவிடத்து நச்சினார்க்கினியருரையில்—"நாகப்பட்டினத்துச் சோழன் பிலத்துவாரத்தில் நாகலோகத்தே சென்று நாககன்னியைப் புணர்ந்த காலத்து அவள் 'நான் பெற்ற புதல்வனை என்செய்வேன்?' என்றபொழுது, தொண்டையை [தொண்டை—ஓர்கொடி] அடையாளமாகக் கட்டிக் கடலிலே விட, அவன் வந்து கரையேறின் அவற்கு யான் அரசவுரிமையை எய்துவித்து நாட்டாசி கொடுப்பன், என்று அவன் கூற, அவளும் புதல்வனை அங்ஙனம் வரவிட, திரை தருதலின் திரையனென்று பெயர்பெற்ற கதைகூறினான்" என்றும், "தொண்டையோர்மருக" என்றவிடத்து உரையில் "தொண்டையைச் சூடினோருடைய குடியிலுள்ளவனே!" என்றும் உரைத்தவாற்றால் விளங்கும். இனி, பூமியாகிய பெண்ணுக்குத் தொண்டை (கழுத்து) ஸ்தானமாயிருப்பதால் தொண்டைநாடென்றும், "தொண்டைநன்னாடு சான்றோருடைத்து" என்றபடி எம்பெருமானது தொண்டர்கள் பலர் வசிக்கின்ற நாடு தொண்டை நாடு என்று காரணங்கூறுதலுமுண்டு. "மேற்குப் பவளமலை வேங்கடம் நேர்வடக்காம், ஆர்க்குமுவரி யணிகிழக்குப்—பார்க்குளுயர் தெற்குப் பினாகி திகழிருபதின் காதம் நற்றொண்டை நாடெனவே நாட்டு" என்றதனால் தொண்டை நாட்டின் எல்லையை உணர்க.]

90. நரநாராயணனாய் அறநூல் விரித்தது

ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்தில் ஸர்வேச்வரன் தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினது பிரஸித்தம்.

91. மதிகோள் விடுத்தது

சந்திரன் தக்ஷமுனிவனது புத்திரிகளாகிய அசுவினி முதலிய இருபத்தேழு நக்ஷத்ரங்களையும் மணஞ்செய்துகொண்டு அவர்களுள் ரோஹிணியென்பவளிடத்து

மிகவுங் காதல் கூர்ந்து அவளுடனே எப்பொழுதுங்கூடி வாழ்ந்திருக்க; மற்றை மகளிரின் வருத்தத்தை நோக்கிச் சினங்கொண்ட அம்முனிவன் அவனை 'க்ஷயமடைவாயாக' என்று சபிக்க அச்சாபத்தால் சந்திரன் பதினாறு கலைவடிவாகவுள்ள தனது உடல் நாளடைவிற் குறைபவனாகி அங்ஙனம் தனக்கு விரைவில் நேரக்கடவதான அழிவைப் போக்கிக்கொள்ளுதற்கு வேறு புகலிடமொன்றுங் காணாமல் சிந்தித்து ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்ரத்தை யடைந்து அங்குள்ள நவதீர்த்தங்களிலொன்றும் கோயிலின் வடபுறத்தே யுள்ளதுமான புண்யதீர்த்தத்தில் நீராடி அதன் கரையில் ஒரு புன்னை மரத்தின் நிழலில் இருந்து ஸ்ரீரங்கநாதனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்ய, அந்நம்பெருமாள் அவனுக்குப் பிரத்யக்ஷமாகி, மீண்டும் கலைகள் நாள்தோறும் வளர்ந்துவரும்படி அநுக்ரஹித்தனனென்பதாம். அத்திவ்ய தீர்த்தம் இதனால் சந்த்ரபுஷ்கரிணியென்று பெயர் பெற்றது. ஸ்ரீபட்டர் அருளிச் செய்த ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் இப்புஷ்கரிணியைப் பற்றின ச்லோகத்தில் "யஸ்யா:, அப்யாஸ்தோபாமகமர்ஷணீ நாம் சந்த்ரஸ்ஸுதாதீதிதிதா மவாப" என்றது காண்க "கோள்வாய்மதியம் நெடியான் விடுத்தாங்கு" (சீவகசிந்தாமணி) எனப் பிறவிடத்துத் திருமால் சந்திரனுக்கு உதவியதாகக் கூறுதல் காண்க. சந்திரன் தர்மகசிபருடைய சாபத்தினால் தனது கலைகள் குறையப்பெற்று வந்து தவஞ்செய்து ஸ்ரீரங்கநாதனின் கிருபையினால் பழையபடி கலை நிரம்பப்பெற்றனனென்ற வரலாறு வழங்குதலுமுண்டு. (91).

92. மதுகைடபர்களை மாய்த்தது

பிரமதேவனது திநப்ரளயத்தில் இவ்வுலகமெல்லாம் பெருங்கடலினால் சூழப்பட்டு, எங்கும் நீர்மயமாயிருந்தபொழுது அவ்வெள்ளத்தில் திருமால் அரவணையில் அறிதுயில் அமர்ந்திருக்கையில், அத்திருமாலினிடத்தினின்று ரஜஸ்தமோ குணங்களின் வடிவமாகத் தோன்றி "எம்மை நீ கொலைபுரிக" என்று தம்வாயாற் சொல்லிய பின்னரே தம்மைப் பிறர் கொல்லலாகும் என்று வரம் பெற்ற மதுகைடபரிருவரும் அப்பிரளய நீரைக் குழப்பிக்கொண்டு பேராரவாரத்துடன் சென்று பிரமதேவனைக் கண்டு அவனிடத்தினின்று வேதங்களையெல்லாம் பறித்துக்கொண்டு அப்பிரளய வெள்ளத்தில் மறைந்தனராக, அப்போது தான்செய்யவேண்டுவது இன்னதெனத் தேறாது திகைப்புக்கொண்ட அப்பிரான் பின்னர்ச் சிறிது தெளிந்து திருமாலைத் துதித்துத் தனக்கு நேர்ந்த ஆபத்தை முறையிட, அக்கடவுள் ஹயக்ரீவாவதாரஞ் செய்து அக்கடலிற்புக்கு இனியதோரிசையைப்பாட, அவ்வினிய கீதத்தைக்கேட்ட அவ்வசுரர்கள் வேதங்களை ஓரிடத்து வைத்திட்டு அவ்வொலி வந்தவழியைப் பிடித்துச் செல்லுமளவில் திருமால் அவ்வேதங்களுள்ளவிடத்திற் சென்று அவற்றைக் கொணர்ந்து பிரமனுக்குத் தந்தருள, அப்போது ஒருவரையுங் காணாதவராய் வேதங்களும் எடுத்துக் கொண்டுபோகப்பட்டதை யுணர்ந்த அவ்வசுரர்கள் மிகச்சினந்து அரவணையில் அறிதுயிலமரும் பரம்பொருளைக்கிட்டிப் போர்செய்யத் தொடங்கவே திருமாலுக்கும் அவ்வசுரர்க்கும் வெற்றிதோல்விகளின்றி நெடுங்காலம் பெரும்போர் நிகழ்ந்ததாக, முடிவில் திருமாலை நோக்கி அவர்கள் 'உனது ஆற்றலுக்கு உவந்தோம்; வேண்டும் வரம் பெற்றுக்கொள்' என்ன; அக்கடவுள் 'யான் உங்களைக் கொல்லவேண்டும்' என்று வரம்வேண்ட, அவர்களும் அதற்கு இணங்குகையில், திரு

மாலும் 'உங்கட்கு வேண்டும் வரம் கொண்மின்' என்ன; 'ஒருவரும் இறவாத இடத்தில் நாங்கள் இறக்கவேண்டும்' என்று அவர்கள் வேண்ட, திருமாலும் அங்ஙனமே வரமளித்துத் தனது துடையைக்கொண்டு அவர்களை இறுக்கிக் கொன்றிட்டனன். (இவ்வரலாறு சிறிது வேறுபடக் கூறப்படுதலுமுண்டு.) ... (92)

93. உலகமுண்டதும் ஆலிலைத் துயின்றதும்

முடிவில் மஹாப்ரளயப் பெருங்கடல்வெள்ளத்தில் உலகங்களெல்லாம் அழியப்புக, திருமால் அவற்றை யெல்லாம் தனது விசித்ர சக்திவிசேஷத்தாலே சிறிய திருவயிற்றிலே விசாலமாக இருத்தி, ஆதிசேஷாம்சமான சிறியதோர் ஆலந்தளிரிலே யோகநித்திரை புரிவதாக நூற்கொள்கை. ... ... (93)

94. "ஈசனைவென்ற சிலைகொண்ட" என்றவிடத்தடங்கிய வரலாறு

[திருமழிசைப்பிரானருளிய நான்முகன் திருவந்தாதியில்]

ஒரு ஸமயத்தில் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு ருத்ரனை ஒரு சிலையால் வென்றார்; அந்த வில் பரசுராமனிடத்தில் வந்து சேர்ந்திருந்தது; அதனை ஸ்ரீ ராமாவதாரத்தில் மிதிலையில்நின்று மீண்டெழுந்தருளும்போது அப்பரசுராமனிடத்திற் கொண்டார்; (இவ்வரலாற்றை விரித்துரைப்போம்.) முன்னொரு காலத்தில் தேவசில்பியான விச்வகர்மாவினால் நிருமிக்கப்பட்ட சிறந்த இரண்டு விற்களுள் ஒன்றைச் சிவபிரானும் மற்றொன்றைத் திருமாலும் எடுத்துக் கொண்டார்கள். பின்பு ஒரு காலத்தில் அவ்விற்களுள் சிறந்தது இன்னதென்பதை அறிய விரும்பிய தேவர்களின் வேண்டுகோளால் பிரமன் அரனுக்கும் அரிக்கும் போரை மூட்டிவிட அங்ஙனமே அவர்கள் அவ்விற்களைக்கொண்டு போர்புரிகையிற் சிவபிரானது வில் சிறிது முறிபட்டது; அவ்வாறு இற்றவில்லைச் சிவபிரான் ஜநககுலத்துத் தேவராதனென்னும் அரசனிடம் கொடுத்திட, அது வம்ச பரம்பரையாய் ஜநகமஹாராஜனளவும் வந்தது; இது நிற்க, இருதவ ரிய வில்லை விஷ்ணு ரிசீக முனிவனிடம் கொடுத்துச் செல்ல, அது அவன் குமாரனான ஜமதக்நியினிடத்தும் அவன் குமாரனான பரசுராமனிடத்தும் பரம்பரையாய் வந்தது. முற்கூறிய சிவதநுஸ்ஸை ஸீதைக்குக் கந்யா சுல்கமாக ஜநகன் வைத்திருந்தான்; இராமபிரான் அந்த வில்லை முறித்துத் தன் பேராற்றலை விளங்கச்செய்து பிராட்டியை மணந்துகொண்டு மிதிலாபுரியினின்றும் புறப்பட்டு அயோத்திக்கு வரும்போது வழியிடையே செருக்கிவந்த பரசுராமனது கையிலிருந்த விஷ்ணு தநுஸ்ஸை வாங்கி எளிதில் வளைத்து நாணேற்றிக் கணைதொடுத்து 'இவ்வம்புக்கு இலக்கு என்?' என்று வினவ, பரசுராமன் அதற்கு இலக்காகத் தனது தபோபலம் முழுவதையுங்கொடுக்க அவன் க்ஷத்ரிய வம்சத்தைக் கருவறுத்தவனாயிருந்தாலும் வேதவித்தும் தவவிரதம் பூண்டவனுமாயிருத்தல்பற்றி அவனைக்கொல்லாமல் அவனது தவத்தைக் கவர்ந்தமாத்திரத்தோடு ஸ்ரீராமன் விட்டருளினன் என்ற வரலாறு சுள் இதிஹாஸ ப்ரஸித்தம். ... ... (94)

95. பிரமனிடம் மறைந்து வந்த இராவணனைக் காட்டிக்கொடுத்தது

(முதல் திருவந்தாதியிலும் மூன்றாந் திருவந்தாதியிலும். நான்முகன் திருவந்தாதியிலும்)

முன்பு இராவணன் பத்துத் தலைகளை மறைத்துக்கொண்டு நான்முகனிடஞ் சென்று வரம் வேண்டிக்கொள்ளுமளவில் எம்பெருமான் ஒரு சிறு குழந்தை வடிவாய் அப்பிரமனுடைய மடியிலே உறங்குவான்போலே கிடந்து, 'இவன் பத்துத் தலைகளையுடைய இராவணன்; ஸ்வஸ்வரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு உன்னை வஞ்சித்து வரம் வேண்டிக்கொள்ள வந்திருக்கிறான்; இவனுக்கு நீ வரமளித்தால் பெருந் தீங்காக முடியும்,' என்று தெரிவிப்பவன்போன்று தன் திருவடியால் அவ்விராவணனுடைய பத்துத் தலைகளையும் எண்ணிக்காட்டினன். ... ... (95)

96. சிவபிரானுக்குத் திருமேனியில் கூறு கொடுத்தது

தாமஸதெய்வமான ருத்ரனுக்கும் தனது திருமேனியின் வலப்பக்கத்தில் இடங்கொடுத்து ஆதரிக்குமவனும் எம்பெருமான். திருவாய்மொழியில் "வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்" (1—3—9) என்ற பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் "பச்யைகாதச மே ருத்ராந் தக்ஷிணம் பார்ச்வமாச்ரிதாந்" என்ற மோக்ஷ தர்ம வசநத்தை எடுத்துக் காட்டியிருப்பது காணத்தக்கது. "தபஸா தோஷிதஸ் தேந விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா, ஸ்வபார்ச்வே தக்ஷிணே சம்போர் நிவாஸ: பரிகல்பித:" என்றொரு வசநமும் இருபத்திநாலாயிரப்படியிற் காண்பதுண்டு. [சிவன் பண்ணின தவத்தினால் திருவுள்ளமுவந்த திருமால் அவனுக்குத் தனது வலவருகிலே வாஸஸ்தானம் அமைத்துக் கொடுத்தருளினன்—என்பது இதன் பொருள்.]

"ஏறாளுமிறையோனும் திசைமுகனுந் திருமகளும் கூறாளுந்தனியுடம்பன்" என்றும், "அக்கும்புலியினதளுமுடையாரவரொருவர், பக்கம் நிற்க நின்ற பண்பர்" என்றும் ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி அருளிச்செய்கிறார்களே; சிவன் முதலானோர் எப்போதும் எம்பெருமானுடைய திருமேனியைப் பற்றியிருக்கிறார்களோ? என்றொரு சங்கை பிறக்கக்கூடும்; இந்த சங்கையும் இதற்குப் பரிஹாரமும் பூர்வர்களுரைத்த வியாக்கியானங்களிலேயே உள்ளன. கீழ் உதாஹரித்த திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் வியாக்கியானங்களிலேயே—"ஸர்வகாலமும் இவர்கள் எம்பெருமானுடைய திருமேனியிலே யிருப்பார்களோ வென்னில்; ஆபத்துக்களிலே திருமேனியில் இடங்கொடுத்தருளும்; அது மஹாகுணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போதுமொக்க அருளிச்செய்துகொண்டு போருவர்கள். ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கனக்கவுண்டாகிலும் மாளிகைக்குள்ளே செப்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு வரிசையாக நினைத்திருப்பர்களிறே; அப்படியே இவர்களும் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்களிறே. ஒரோ கலஹங்களிலே அடையவளைந்தானுக்குள்ளே குடிவாங்கியிருந்து கலஹந் தெளிந்தவாறே புறம்பே புறப்பட்டாலும் 'இவ்விடம் இன்னார் பற்று' என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லிவைக்குமா போலே', என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் அறிக. ... ... (96)

97. முதலாழ்வார்கட்குத் திருக்கோவலிடைகழியில் காட்சி தந்தது

(முதல் திருவந்தாதியில் "நீயுந்திருமகளும் நின்றாயால்" என்ற பாசுரத்தில் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது.]

ஸ்ரீராம பரத லக்ஷ்மணர்போல அடுத்தடுத்த நாள்களில் அவதரித்தவர்களும் அயோநிஜர்களுமாகிய முதலாழ்வார்களென்று ப்ரஸித்தர்களான பொய்

கையார் பூதத்தார் பேயார் என்கிற மூவர்க்கும், ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனுடைய திருவாசலில் ஸேனை முதலியார் இந்நிலத்திற் கெழுந்தருளிப் பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்து திருமந்திரப் பொருள்களையும் உபதேசித்தருளினர். அதனால் இவர்கள் "முக்குணத் திரண்டவையகற்றி, ஒன்றினிலொன்றி நின்று" என்றாற் போலே ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் சிறிதுமற்று சுத்த ஸாத்விகர்களாய் எம்பெருமானுக்குக் கைங்கரியம் செய்வதையே பெரும் பேருகக்கொண்டு ஞான பக்திவிரக்திகளுக்குப் பிறப்பிடமென்னலாம்படி விளங்கி, "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணன்", என்றாற்போல பகவத்குணாநுபவத்தையே தாரகமும் போஷகமும் போக்யமுமாகக்கொண்டு அந்த பாதாதிகளை யொழித்து உண்டியே உடையே உகந்தோடுகின்ற இம்மண்டலத்தாரோடு கூடகில்லாமல் ஒருநாளிருந்தவிடத்தில் மற்றொருநாளிராதபடி ஓடித்திரியும் யோகிகளாய், தம்மில் ஒருவரையொருவர் அறியாமல் தனித்தனியே ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இப்படி ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த இம்மூவரையும் ஓரிடத்திலே சேர்த்து ஆட்கொண்டு இவர்கள் மூலமாக உலகத்தை வாழ்விக்க வேணுமென்கிற குதூஹலம் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திலுண்டாயிற்று.

ஸத்யகாமனுய் ஸத்யஸங்கல்பனை எம்பெருமானுடைய மநோரதம் பழுதுபடுமோ? அவனுடைய திருவுள்ளம் நிறைவேறுதற்கு வழியுண்டாயிற்று. அதாவது—ஒருநாள் ஸூர்யன் அஸ்தமித்த பின்பு பொய்கையாழ்வார் திருக்கோவலூரையடைந்து அங்கு ம்ருகண்டு மஹர்ஷியின் திருமாளிகையிற்சென்று அதன் இடைகழியிற் பள்ளிகொண்டிருந்தார். பிறகு பூதத்தாழ்வாரும் அங்கே வந்துசேர, "வைஷ்ணவோ வைஷ்ணவம் த்ருஷ்ட்வா தண்டவத் ப்ரணமேத் புவி" என்ற சாஸ்திர முறைப்படி ஒருவரையொருவர் வந்தனை வழிபாடுகள் செய்தவுடன், "இவ்விடம் ஒருவர் படுக்கலாம், இருவர் உட்கார்ந்திருக்கலாம்" என்று பொய்கையார் விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவ்விதமே இருவரும் அங்கு உட்கார்ந்திருந்தனர். அதன்பிறகு பேயாழ்வாரும் அவ்விடத்திற்கே வந்துசேர, ஒருவரையொருவர் தண்டன் ஸமர்ப்பித்து உபசரித்துக்கொண்டபின் "இவ்விடம் ஒருவர் படுக்கலாம், இருவர் இருக்கலாம், மூவர் நிற்கலாம்" என்று பொய்கை பூதத்தாரிருவரும் சொல்ல, அவ்விதமே மூவரும் அவ்விடத்திலே நின்றுகொண்டு பரஸ்பரம் பகவத்குணங்களைச் சொல்லுதலும் கேட்டலுஞ்செய்து களித்திருந்தனர்.

அப்பொழுது உலகளந்த மூர்த்தி அவர்கள் திறத்திலே திருவருள் செய்யும் பொருட்டுப் பெருத்த இருளையும் கனத்த மழையையுமுண்டாக்கி, பெரிய வடிவத்தோடு அவர்களிடையே சென்று நின்று பொறுக்க முடியாத மிக்க நெருக்கத்தைச் செய்தருளினன். அதன்மேல் இவர்கள் 'இதுவரையிலும் இல்லாத நெருக்கம் இப்போது உண்டானதற்குக் காரணமென்கொல்! பிறரெவரேனும் இங்கு வந்து புகுந்தவருண்டோ?' என்று சங்கிக்கையில், பொய்கையாழ்வார் பூமியாகிய தகழியில் கடல் நீரையே நெய்யாகக்கொண்டு ஸூர்யனை விளக்காக ஏற்ற, பூதத்தாழ்வார் அன்பாகிய தகழியில் ஆர்வத்தை நெய்யாகவும் சிந்தை

யைத் திரியாகவுங்கொண்டு ஞானதீபத்தை ஏற்ற, இவ்விரண்டினுளியாலும் இருளற்றதனுல், பேயாழ்வார் எம்பெருமானைத் தாம் ஸேவித்தமை கூறியவளவில் மூவரும் பகவத் ஸ்வரூபத்தை நன்கறிந்து அநுபவித்து ஆநந்தப் பெருவெள்ள மெய்தி அதனுக்குப் போக்கு வீடாகப் பிரபந்தங்களருளிச்செய்து உலகத்தாரை உய்விக்கத் திருவுள்ளம்பற்றினர். ... ... (97)

98. சிவபிரான் திரிபுரமெரித்ததும் அப்போது திருமால் நிர்வாஹகராய் அமைந்ததும்

முற்காலத்தில் தாரகாஸுரனுடைய புத்திரர்களாகிய வித்யுந்மாலி, தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன் என்னும் மூவரும் மிக்க தவஞ்செய்து பிரமனிடம் பெருவரம் பெற்று வானத்துப் பறந்துசெல்லுந் தன்மைவாய்ந்த மூன்று பட்டணங்களையடைந்து மற்றும் பல அசுரர்களோடு அந்நகரங்களுடனே தாம் நினைத்தவிடங்களிற் பறந்துசென்று பலவிடங்களின் மேலும் இருந்து அவ்விடங்களைப் பாழாக்கி வருகையில் அத்துன்பத்தைப் பொறுக்கமாட்டாது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினுல் சிவபெருமான் பூமியைத் தேராகவும் சந்த்ரஸூர்யர்களைத் தேர்ச்சக்கரங்களாகவும் நான்கு வேதங்களை நான்கு குதிரைகளாகவும் பிரமனைச் சாரதியாகவும் மஹாமேருவை வில்லாகவும் ஆதிசேஷனை வில்நாணுகவுங் கொள்ள, வாயுவாகிய சிறகமைந்த, அக்நியை முனையாகவுடைய அம்பின் ஸ்தானத்திலே விஷ்ணு நிற்க, இவ்வளவு அமைப்புடனே யுத்தஸந்நத்தனுய்ச் சென்று போர் தொடங்கும்போது சிரித்து அச்சிரிப்பில் நின்று உண்டான நெருப்பினுல் அவ்வசுரர்களை அந்நகரங்களுடனே எரித்திட்டனன் — என்பது சிவபிரான் திரிபுரமெரித்த வரலாறு. இந்த த்ரிபுர ஸம்ஹாரம் செய்தது சிவனேயாகிலும் இது நிறைவேறியதற்கு முக்கிய காரணம் திருமாலேயென்க. மஹாபாரதத்தில் கர்ண பருவத்தில் இருபத்துநான்காமத்தியாயம் முதலாக நான்கு அத்தியாயங்களில் இவ்வரலாறு விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. எம்பெருமான் சிவனுக்கு அந்தராத்மாவாக இருந்ததனுலும் அம்பாக அமைந்ததினுலும் இக்காரியம் எளிதாகக் கைகூடிற்றென்றது. திருவாய்மொழியில் "புரமொரு மூன்றெரித்து" (1—1—8) என்று த்ரிபுரதஹநத்தை எம்பெருமானுடைய காரியமாகவே சொல்லிற்றும் இது பற்றியே. ... (98)

99. சிவபிரான் தக்கன் வேள்வி தகர்த்தது

[பெரிய திருமொழி 5—2—6 பாட்டில் காணும் கதை]

முன்பொருகால் தக்ஷப்ரஜாபதி யென்பவர் ஒரு யஜ்ஞஸதஸ்ஸிலே செல்ல, அப்போது அங்கிருந்த தேவர்களும் மஹர்ஷிகளு மெல்லாரும் சடக்கென எழுந்து கௌரவிக்க, பிரமனும் சிவனும் எழுந்திராமல் இருந்தபடியே யிருக்க, தக்ஷன் பிரமனை 'லோககுரு' என்னும் பிரதிபத்தியாலே நமஸ்கரித்துவிட்டு, தன்னுடைய பெருமை விளங்குமாறு சிவன் தன்னை வணங்கி வழிபாடுகளொன்றுஞ் செய்திலனென்று சீற்றங்கொண்டவனுய் 'இந்த ருத்ரன் எனக்கு மாப்பிள்ளையானபோதே எனக்கு சிஷ்யனுய்வைத்து இங்ஙனே ஸ்தப்தனுய்க் கிடக்கிருனே, இவனில் மிக்க பாபி உலகிலுமுண்டோ? க்ருத்யாக்ருத்ய விவேகசூந்யனுன இந்த மூர்க்கனுக்கு அந்

யாயமாய் அருமருந்தன்ன பெண்ணைக் கொடுத்துக் கெட்டேன்;' என்று பலவாறாக நிந்தித்து, "இந்த ருத்ரன் யாகங்களில் தேவதைகளோடுகூட ஹவிர்ப்பாகம் அடையக்கடவனல்லன்" என்று சபித்துவிட்டு மஹாகோபத்துடனே எழுந்து தன்னிருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தான். பிறகு நெடுநாளைக்கப்பால் அந்த தக்ஷன் ப்ருஹஸ்பதி ஸவமென்றொரு யஜ்ஞம் பண்ணத் தொடங்கின செய்தியைப் பார்வதி கேள்விப்பட்டு 'தந்தை நிகழ்த்தும் வேள்வியின் விபவங்களை நாமும் கண்டுவருவோம்' என விரும்பிப் புறப்பட, ருத்ரன் பழைய வைரத்தை நினைத்து 'அங்கே நீ போகலாகாது' என்று தடுத்தவளவிலும் அவள் கேளாதே குதூஹலாதிசயத்தினால் விரைந்து புறப்பட்டுத் தந்தையின் மாளிகையில் வந்துசேர அங்கே இவளைக்கண்டு தந்தை நல்வரவு கூறுதல், யோகக்ஷேமம் வினவுதல் ஒன்றுஞ்செய்யாது விமுகனாயிருக்கு மிருப்பையும் ருத்ர பாகமில்லாமல் யாகம் நடைபெறுவதையுங் கண்டு அளவுகடந்த கோபமடைந்தவளாய் 'இந்த மஹாபாபியான தக்ஷனிடத்தில் நின்றுமுண்டான இந்த சரீரம் இனி முடிந்துபோவதே நன்று' என்று அறுதியிட்டு யோகபலத்தினால் ஒரு அக்நியுண்டாக்கி அது தன்னிலே சரீர த்யாகம் பண்ணிவிட, இங்ஙனே பார்வதி அவமானம் பொறுக்ககில்லாமல் இறந்தொழிந்தாளென்றுணர்ந்த சடையான் மிகச்சினந்து தக்கன் வேள்வியைப் பலபடிகளாலும் தகர்த்துவிடக் கடவோமென்று நிச்சயித்துத் தனது சடையில் நின்றும் ஒரு மயிரையெடுத்துக் கீழே எறிய, அதில் நின்றும் கோர ரூபியான வீரபத்ரன் கிளம்பி, ருத்ரனுடைய ஆஜ்ஞையைப் பெற்று தக்ஷயாக பூமியிலே சென்று வாசாமகோசரமான க்ஷோபங்களை யுண்டுபண்ண, ருத்ரனும் கூடச்சென்று தக்ஷனைத் தலையறுத்து ஸ்வாஹாகாரங்களை யெல்லாம் ஹாஹாகாரமாக்கி, 'தக்ஷாத்வரத்வம்ஸீ' என்றும் 'தக்கன் வேள்விதகர்த்த தலைவன்' என்றும் பெயர்பெற்றானென்கிற வரலாறு ஸ்ரீபாகவதத்தில் நான்காம் ஸ்கந்தத்தின் ஆதியில் விவரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. ... ... *(99)*

100. சிவபிரான் நால்வர்க்கு உபதேசித்தது

[பொய்கையாழ்வாரும் திருமழிசையாழ்வாரும் தமது திருவந்தாதிகளில் அநுஸந்தித்த கதை இது]

சிவன் ஒரு காலத்திலே அகஸ்தியர் புலஸ்தியர் தக்ஷர் மார்க்கண்டேயர் என்கிற நான்கு முனிவர்களைச் சிஷ்யர்களாக அமைத்துக்கொண்டு ஆலமரத்தடியிலே ஸ்ரீமந்நாராயண தத்வோபதேசம் செய்தருளினன். ... (100)

101. மந்தேஹரென்னும் அசுரர் மாய்வது

[திருவிருத்தத்தில் "எரிகொள் செந்நாயிறு" என்னும் பாசுரத்தில் அநுஸந்தித்தது]

மந்தேஹாருண மென்னும் த்வீபத்தில் வாழும் மந்தேஹரென்னும் அசுரர்கள் உக்ரமான தவத்தைச்செய்து பிரமனிடத்து வரம்பெற்று அதனாற் செருக்கடைந்து எப்பொழுதும் ஸூர்யனை வளைந்து எதிர்த்துத் தடுத்துப்போர் செய்கின்றனர்: அந்தணர் முதலியோர் செலுத்தும் அர்க்கியத்தின் ஆற்றலால் ஸூர்ய மண்டலத்தினிடையே ஒரு செந்தீ எழுந்து ஜ்வலிக்க, (விளக்கில் விட்டில்போல்) அத்தீயில் அவ்வசுரர்கள் விழுந்து மாள்வர். ... ... (101)

102. வாசவதத்தை தனைக்காலன் பின்சென்றது

[சிறிய திருமடலில் காணும் கதை]

ஸுபந்து என்னுமொரு மஹாகவியால் இயற்றப்பட்ட வாஸவதத்தா என்று ப்ரஸித்தமான ஸம்ஸ்க்ருத-ஆக்க்யாயிகாப்ரபந்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட வாஸவதத்தையென்ற கதாநாயகிதான் சிறிய திருமடலில் உதாஹரிக்கப்பட்டவளென்று பலர் ப்ரமித்திருக்கின்றனர். அந்த வாஸவதத்தை கவியினுல் கல்பித்துக் கொள்ளப்பட்டவளேயன்றி ஒரு புராண நாயகியல்லள்; காதம்பரீ, மாலதீ, வஸந்தா என்று சில வ்யக்திகளைக் கவிகள் தாமே கல்பித்துக்கொண்டு நாவல் போன்ற க்ரந்தங்களை எழுதினுற்போல் ஸுபந்துகவியும் வாஸவதத்தையென்ற பெயரால் ஒரு வ்யக்தியைக் கல்பித்துக்கொண்டு தனது புத்தி சமத்காரத்தால் ஒரு கதை எழுதிவைத்தான்; அர்வாசீநமாகிய அந்த நூலில் வருணிக்கப்பட்ட வாஸவதத்தை திருமடலில் உதாஹரிக்கப்பட்டவளல்லள்; அந்த வாஸவதத்தையின் சரிதையே வேறு. அவள் ஒரு சாப விசேஷத்தால் கல்லுருவமடைந்ததாகவும் தனது காதலனுகிய கந்தர்ப்பகேதுவின் கரஸ்பர்சத்தாலே சாபம் நீங்கிப் பெண்ணுருவம் பெற்று அக்காதலனைக்கூடி மகிழ்ந்ததாகவும் அதிற் சொல்லப்பட்டுள்ளது. திருமடலில் ஆழ்வார் எடுத்துக்காட்டும் வாஸவதத்தையின் சரிதை அங்ஙனன்று; காதலனும் அப்பெயருடையனல்லன். ‘‘தோழிமாருடைய பெரிய திரளைக் கடுகவிட்டு, விலங்கிட்டிருக்கிற வத்ஸராஜன் பின்னே போனுள்’’ என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்துள்ளமையால், இவளது காதலனுடைய பெயர் வத்ஸராஜனென்றும், இவளது வரலாறே வேறு வகையானதென்றும் நன்கு விளங்கக் குறையில்லை.. இவளுடைய சரித்திரம் ஏதோ ஒரு புராணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கவேணும்; ஸ்ரீமஹாபாரதம் முதலிய சில புராண இதிஹாஸங்களை ஆராய்ந்து பார்த்ததில் அடியேனுடைய சிற்றறிவிற்கு இவளுடைய வரலாறு எட்டவில்லை. இவளது கணவனுன வத்ஸராஜனுடைய பெயர் மாத்திரம் மஹாபாரதத்தில் ஒரு மூலையில் படிக்கப்பட்டுள்ளது. எங்கேயெனில்; ஆதிபர்வத்தில் த்ரௌபதியின் ஸ்வயம்வரத்திற்காகத் திரண்ட அரசர்களின் பெயர்களைச் சொல்லிவரும் ப்ரகரணத்தில், இருநூற்ரேராமத்தியாயத்தில் இருபத்திரண்டாம் ச்லோகத்தில் [வத்ஸராஜச்ச மதிமாந்] என்றுள்ளது காண்க. அந்த வத்ஸராஜனே திருமடலில் ‘‘தாரார் தடந்தோள் தளைக்காலன்’’ என்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டானுகக் கொள்க. இந்த வரலாறு விரிவாக வந்தவிடத்தே கண்டுகொள்க. அரும்பதவுரைகாரரொருவர்—‘‘வாஸவதத்தையான ராஜபுத்ரி வத்ஸராஜனென்பானேடே ஸங்கதையாக, அவனை ராஜா சிறையிலே வைக்க, அவனையுங் கூட்டிக்கொண்டு அவன் பின்னே போனுளென்கிற கதை’’ என்றெழுதி வைத்திருக்கக் காண்கிறேமித்தனை. ஆனுல், ‘‘கதாஸரித் ஸாகரம்’’ என்கிற வடமொழிப் புத்தகமொன்றில் பன்னிரண்டாவது தரங்கத்தில் இந்த வாஸவதத்தையின் சரித்திரம் இவ்விடத்திற்குச் சிறிது பொருத்தமாக மிகவும் விரிவாகவெழுதப்பட்டுள்ளது; கண்டுகொள்க. அப்புத்தகத்திற்கு எந்தப் புராணம் மூலமென்று ஆராயவேண்டும். ... ... (102)

103. வேகவதி யென்பாள் தன் கணவனுடன் சேர்ந்தது

[பெரிய திருமடலில் காணும் கதை]

வேகவதி என்னும் தெய்வமாதின் சரிதையை எடுத்துக் காட்டுகிறார் பெரிய திருமடலில். சிறிய திருமடலிற் சொல்லப்பட்ட வாஸவதத்தையின் சரித்திரத்துக்கு மூலமாகிய புராணம் இன்னதென்று தெரியாதது போலவே இவ்வேகவதியின் சரிதைக்கு மூலமான புராணமும் இன்னதென்று தெரியவில்லை. தமிழ்நாடுகளில் ப்ரஸித்தமான பெருங்க(ா)தை என்ற தொகுதியில் உதயணன் சரித்திரப் பகுதியில் இத்தெய்வமாதுகளின் வரலாறு ஒரு விதமாக எழுதப்பட்டுள்ளது. வடமொழியிலும் கதாஸரித்ஸாகரம் என்ற கதைப் புத்தகத்தில் இவர்களின் சரித்திரம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. பிற்காலத்தவர்கள் எழுதிய அப்புத்தகங்களை ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகட்கு மூலமாகச் சொல்லவொண்ணாது. கதைப் போக்கிலும் வேறுபாடு உள்ளது போலும். ஆகையாலே இக்கதையை இங்கு விரித்துரைக்க விரும்புகின்றிலோம்.

அழகிற் சிறந்த வேகவதி என்னுமோர் தேவகன்னிகை தனது கணவன் முகத்திலே தான் விழிக்க வொண்ணாதபடி தன்னைத் தனது தமையன் தடைசெய்து இழுத்துக்கொண்டுபோக, அவள் அவனை லக்ஷியம் பண்ணாமல் திரஸ்கரித்து உதறித் தள்ளிவிட்டுத் தனது காதலன் ஒரு போர்க்களத்திலே யுத்தம்செய்துகொண்டிருப்பதாகத் தெரிந்து அங்கேபோய் 'இப்படித்தானா என்னை நீ கைவிட்டுத் திரிவது!' என்று தார்க்காணித்து அந்தப் போர்க்களத்திலே பலருமறிய அவன் கையைப் பிடித்திழுத்துத் தன்னூர்க்குக் கொண்டு சென்று இஷ்டமான போகங்களை அனுபவித்து வாழ்ந்தாள்—என்பதாக இவளது கதை ஏற்படுகிறது. இதன் விரிவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. ... ... *(103)*

104. பன்னகராயன் மடப்பாவை பார்த்தனைப் புணர்ந்தது

[இதுவும் பெரிய திருமடலில் காணும் கதை]

அர்ஜுனன் தீர்த்த யாத்திரையாகச் செல்லும்போது ஸ்நாநஞ்செய்யக் கங்கையில் இறங்கி நீராடிக் கரையேறப் புகும்போது உலூபி யென்னும் நாககன்னிகை அவனைக்கண்டு காமமோஹமடைந்து ரமிக்க இவனைத் தண்ணீரினுள்ளே இழுத்துக்கொண்டு செல்ல இவனும் உள்ளே சென்று 'நீ யார்? என்னை எதுக்காக இங்கே கொணர்ந்தாய்?' என்று கேட்க, அவ்வுலூபி 'ஐராவத குலத்திற் பிறந்த கௌரவ்யனென்னும் ஸர்ப்பராஜனுடைய பெண் நான். உன்னைக்கண்டவாறே மன்மத பாணங்களுக்கு இலக்கானேன்; எப்படியாவது நீ என்னைப் புணர்ந்து மகிழ்விக்க வேணும்' என்று வேண்ட, அதற்கு அர்ஜுனன் 'அம்மா! நான் இப்போது ஸம்வத்ஸர ப்ரஹ்மசர்ய வ்ரதத்தில் நிஷ்டனாயிருக்கிறேன்; ஆகையால் எங்ஙனே புணர்ச்சி செய்வேன்? உனது விருப்பை நிறைவேற்ற வேணுமென்கிற ஆசையும் எனக்கு உளது; என் செய்வேன்? என் விரதமும் கெடாமல் உன் விருப்பமும் பழுதுபடாமல் காரியமாகும்படியான உபாயத்தை நீயே சொல்' என்ன அதற்கு அவ்வுலூபியானவள் 'உன் விரதத்தின் வரலாறு எனக்குத் தெரியும்; நான் காம நோயைத் தாங்கமுடியாது உன்னைச் சரணமடைகிறேன்; அடைக்கலம் புகுந்தவர்களைக் கைவிடுதல் அதர்மமன்றோ? என்னை ரக்ஷிப்பதற்காக நீ புணர்ச்சி செய்வாயாகில் இது உன்

விரதத்தைக் கெடுக்கமாட்டாது; என்னைக் கைவிடுவாயாகில் இப்போதே என் உயிர் அற்றொழியும்படி பாராய்' என்று மிக்க ஆர்த்தியுடன் சொல்ல, அர்ஜுனன் அதற்கிணங்கி அன்றிரவு அவளோடே கலந்திருந்து இராவாந் என்கிற அழகிய ஒரு புத்திரனையும் அவளிடத்திற் பிறப்பித்து மீண்டுசென்றான்—என்கிற கதை மஹாபாரதத்தில் ஆதிபர்வத்தில் இருநூற்றுமுப்பத்துநான்காமத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. ... ... (104)

105. உஷை அநிருத்தனைப் புணர்ந்தது

[இதுவும் பெரிய திருமடலில் காணும் கதை]

பலிச்சக்ரவர்த்தியின் ஸந்ததியிற் பிறந்தவனான பாணாஸுரனுடைய பெண்ணாகிய உஷை யென்பவள், ஒரு நாள் ஒரு புருஷனோடு தான் கூடியதாகக்கனாக்கண்டு, அவனிடத்தில் மிக்க ஆசைபற்றியவளாய்த் தன் உயிர்த் தோழியான சித்ரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து, அவள் மூலமாய் அந்தப் புருஷன் க்ருஷ்ணனுடைய பௌத்திரனும் ப்ரத்யும்நனது புத்திரனுமாகிய அநிருத்தனென்று அறிந்துகொண்டு 'அவனைப் பெறுதற்கு உபாயஞ் செய்யவேண்டும்' என்று அத்தோழியை வேண்ட, அவள் தன் யோகவித்தை மஹிமையினால் த்வாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து அந்தப்புரத்திலே விட, உஷை அவனோடு போகங்களை அநுபவித்து வந்தாள் என்கிற கதை அறியத்தக்கது. (இதற்குமேல் நடந்த வரலாறு வாணனைத் தோள்துணித்த வரலாற்றில் காணத் தக்கது.) ... (105)

106. பார்வதி பரமசிவனைத் தவஞ்செய்து பெற்றது

[இதுவும் பெரிய திருமடலில் காணும் கதை]

"சிவபிரான் தக்கன் வேள்வி தகர்த்தது" என்னுங் கதையிற் கண்ட விவரணத்தின்படி ருத்ரபத்நியானவள் அக்நியிலே சரீரத்யாகம் பண்ணிவிட்ட பிறகு மலையரசனான ஹிமவானுக்குப் பெண்ணாய்ப் பிறந்து [பர்வத புத்ரீ என்னுங் காரணத்தால்] பார்வதியென்று பெயர்பெற்று அப்பிறப்பிலும் அந்தப் பரமசிவனையே கணவனாகப் பெறவேணுமென்று ஆசைகொண்டு கடுந்தவம் புரிந்து அத்தவத்தின் பயனாக அங்ஙனமே மனோரதம் நிறைவேறி மகிழ்ந்தாள்.

மற்றொரு ஸமயத்திலும் பார்வதி தவம் புரிந்ததுண்டு; முன்னொரு காலத்தில் கைலாஸ மலையிலே சிவபிரானும் தானும் ஏகாஸநத்தில் நெருக்கமாக வீற்றிருந்தபொழுது ப்ருங்கி யென்னும் மாமுனி சிவனை மாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யவிரும்பி ஒரு வண்டின் வடிவமெடுத்து அந்த ஆஸனத்தை இடையிலே துளைத்துக்கொண்டு அதன் வழியாய் நுழைந்து சென்று அம்பிகையை விட்டுச் சிவனை மாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்ய, அது கண்ட பார்வதிதேவி தன் பதியை நோக்கி 'முனிவன் என்னைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யாமைக்குக் காரணம் என்ன?' என்று கேட்க, அதற்குச் சிவன் 'இம்மை மறுமைகளில் இஷ்டஸித்திபெற விரும்புமவர்கள் உன்னை வழிபடுவார்கள்; முக்திபெற விரும்புமவர்கள் என்னை வழிபடுவார்கள்; இது நூல் துணிபு' என்று சொல்ல, அது கேட்ட பார்வதி 'இறைவன் வடிவத்தைப் பிரிந்து தனியே யிருந்தத

ளுலன்றோ எனக்கு இவ்விழிவு நேர்ந்தது' என்று வருந்தி, தான் சிவபிரானை விட்டுப் பிரியாதிருக்குமாறு கருதி, புண்ணிய க்ஷேத்திரமான கேதாரத்திற் சென்று தவம் புரிந்து வரம்பெற்று அப்பிரானது வடிவத்திலே வாமபாகத்தைத் தனக்கு இடமாக அடைந்து அவ்வடிவிலேயே தான் ஒற்றுமைப்பட்டு நின்றவள் என்று சைவபுராணங்களிற் சொல்லிப் போரும் கதையுமுண்டு. ... ... (106)

107. பாண்டியநாடன் மேருமலை முடியில் மகரகேது நாட்டியது

[பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 5—4—7 பாட்டிலுள்ள கதை]

பாண்டியகுலத்துத் தலைவனுயிருந்த ஒரு அரசன் தனது நாட்டில் நின்றும் மஹாமேருகிரியளவும் வழியிலுள்ள காடுகளைக் களைந்து, பகைவர்களைப் பாற்றித் தனக்கும் தனது பரிஜநங்களுக்கும் நடை எளிதாம்படி பெருவழியாக்கிக் கொண்டு சென்று தனது வெற்றி தோற்றும்படி அம்மேருகிரியின் சிகரத்தில் தனது மகர கேதுவை நாட்டிப்போயினன். ... ... (107)

108. மலயத்வஜராஜன் திருமாலிருஞ்சோலையில் மண்டியது

[பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 4—2—7 பாட்டின் பிற்பாதியிலுள்ள கதை இது]

அகஸ்தியமுனிவன் விற்றிருக்கும் மலய பர்வதத்திற்சென்று 'தர்மமே நடத்தக் கடவேன்' என்று மலயபர்வதத்தை யெழுதிக் கொடியெடுத்த 'மலயத்வஜன்' என்ற அரசன் தேரேறிக் கங்கை நீராடப் போகாநிற்கச் செய்தே, *மதிதவழ் குடுமி மாலிருஞ்சோலை யளவிலே சென்றவாறே தேர் வடக்கு ஓடாமல் நிற்க, அவ்வரசன் அவ்விடத்திலே தேரை நிறுத்தி, 'இங்கே தீர்த்த விசேஷமும் எம்பெருமானும் ஸந்நிதிபண்ணியிருக்கவேணும்' என்று நினைத்து இறங்கி ஆராய்ந்து பார்க்க அவ்விடத்தில் நித்யஸந்நிஹிதரான அழகர் அவ்வரசனை நோக்கி, 'இவ்வாற்றிலே நீராடு' என்று நியமித்தருள, நாமங்கேட்டுணர்ந்து நீராட வேண்டுகையால் 'இவ்வாற்றுக்குப் பெயர் என்?' என்று அரசன் கேட்க, "முன்பு நாம் உலகளந்தபோது பிரமன் திருவடி விளக்கின காலத்தில் நம் பாதச்சிலம்பில் நீர் இதிலே தெறித்துச் 'சிலம்பாறு' என்று பெயர் பெற்றது" என்று அழகர் அருளிச்செய்ய, அதுகேட்ட அரசன் அவ்வாற்றில் நீராடி, கங்காஸ்நாந விருப்பத்தையும் தவிர்ந்து அத்திருமாலிருஞ்சோலை மலையிற்றுனே பேரன்பு பூண்டிருந்தனன். ... ... (108)

109. மல்லிகை மாமாலையால் பிராட்டி பெருமாளைக் கட்டியது

(பெரியாழ்வார் திருமொழியில் 3—10—2 பாட்டில் மட்டும் அநுஸந்திக்கப்பட்ட கதை)

அயோத்தியிலிருந்த காலத்தில் பிராட்டியும் பெருமாளும் ராத்ரி வேளையில் ஏகாந்தமான இடத்தில் உல்லாஸமாக இருக்கையில் ப்ரணய ரோஷத்தினுல் பிராட்டி பெருமாளை மல்லிகை மாலையைக்கொண்டு கட்டியதை அநுமான் அடையாளமாகக் கூறுவதாகப் பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்கிருர். இந்த வ்ருத்தாந்தம் இதிஹாஸ புராணங்களில் இல்லையென்றும் ஆழ்வார் தாமே ஸாக்ஷாத்கரித்ததென்றும் பெரியோர் கூறுவர். ... ... (109)

110. க்ஷத்ரபந்து பரகதி கண்டது

(திருமாலையில் நான்காவது பாட்டில் மட்டும் அநுஸந்திக்கப்பட்ட கதை இது)

மிகக்கொடிய நடத்தைகளையுடையவனாய், பல்வகைப் பாவங்களும் உருவெடுத்து வந்தனவென்னும்படி மஹாபாபியான க்ஷத்ரபந்து என்பானொருவன் இருந்தான்; அவன் தனது கொடுமையினால் தாய் தந்தை மக்கள் மித்திரர் அனைவராலும் கைவிடப்பட்டவனாய், காட்டிலே திரிந்துகொண்டு ஜீவஹிம்ஸையினால் வயிறுவளர்த்து வந்தான். இங்ஙனம் நெடுநாள் சென்றவளவில், ஒரு நாள் ஒரு மாமுனிவர் கொடிய வெயில் வேளையில் வழிபோகா நிற்கையில் வழி தப்பி இப்பாவி திரியுங் கானகத்திலே புகுந்து இவனது கண்ணுக்கு இலக்காயினர். அவரைக் கண்டதும் அவருடைய பரிதாபத்தைக் கண்ட இவனுக்குத் தன்னையுமறியாமல் அம்முனிவர் விஷயத்தில் காருண்யமுண்டாகி, 'மாமுனிவரே! இஃது உம்முடைய வழியன்றே; வழிதப்பி வந்தீர் போலும்; உற்று நோக்கிப்பாரும்' என்று முனிவரை நோக்கிக்கூற, அவரும் உணர்ந்து பொறுக்கமுடியாத தாஹத்தையுடையராய் ஒரு தடாகத்தைத் தேடிச் செல்லுகையில் அருகே ஒரு அழகிய பொய்கையைக்கண்டு, தாபமிகுதியால் சடக்கென அக்குளத்திற்போய் விழுந்திட்டார். அப்போது அங்கிருந்த க்ஷத்ரபந்து தனது கையிலிருந்த வில்லையும் அம்புகளையும் எறிந்துவிட்டு, அம்முனிவரைப் பிடித்துத் தூக்கித் தேற்றித் தாமரைக் கிழங்குகளை உணவாகக்கொடுத்து விடாயைப் போக்கி மகிழ்வித்தான். பிறகு அவர் கரைமீதேறி ஒரு மரத்தடியில் உட்கார, அவரது கால்களின் நோவுதீர நன்றாகப் பிடித்து உபசாரங்களைச் செய்த க்ஷத்ரபந்துவை நோக்கி அம் முனிவர், 'பேருபகாரம் புரிந்த பெரியோனே! யாருடைய சிறந்த குலத்திற் பிறந்தவன் நீ? உனது வரலாறுகளைக் கேட்க விரும்புகிறேன்' என்ன; அது கேட்ட அவனும் 'முனிவர் கோமானே! நான் ஸூர்யவம்சத்தில் விச்வரதன் என்பவற்கு மகனாய்த் தோன்றியவன்' என்று தொடங்கித் தனது கொடுமைகளை யெல்லாம் ஒன்றும் ஒளிக்காமல் உள்ளபடி சொல்ல; அவற்றைச் செவியுற்ற முனிவர் இவனை நல்வழியிற் செலுத்தவேணுமென்ற கருத்துக்கொண்டு 'அப்பா! இனி இத்தீய குணங்களையெல்லாம் விட்டிட்டு ஜீவகாருண்யத்தையே பரமதர்மமாகக் கடைப்பிடிக்க உன்னாலாகாதோ?' என்று கேட்க; அதற்கு அவன் 'காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மாத்ஸர்யம் என்னும் தீக்குணங்கட்குப் பிறப்பிடமான நான் அவற்றைவிட்டுப் பிரிந்து ஒரு க்ஷணகாலமும் இருக்ககில்லேன்; என் மனம் என் வசமன்று; இது தவிர வேறு நியமநமுண்டாகில் சிரமேற்கொள்ளக் காத்திருக்கிறேன்' என்ன; எப்படியாவது இவனை வழிப்படுத்த வேணுமென்னும் பேரவாக் கொண்டமுனிவர், 'இது மாட்டாயாகில், எப்போதும் கோவிந்த! கோவிந்த! என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கவாவது உன்னால் முடியுமோ? இருமினாலும் தும்மினாலும் கோவிந்த! என்றே சொல்லிக்கொண்டிருப்பாயாகில் உனக்கு மிக்க நன்மையுண்டாம்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போயினர். அது முதலாக க்ஷத்ரபந்து கோவிந்த நாமத்தை இடைவிடாது ஸங்கீர்த்தநம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். சிலகாலங் கழித்து அவன் மரணமடைந்து அந்தணர் குலத்தில் பூர்வஜந்ம ஸ்மரணத்துடன் பிறந்தான். உடனே அவனுக்கு இக்கொடிய ஸம்ஸாரத்தில் மிக்க நிர்வேதம் உண்டாயிற்று. இப்படிப்பட்ட உத்தமோத்தமமான ப்ராஹ்மண குலத்தில் எனக்குப் பிறவி நேர்ந்ததும் பூர்வஜந்ம ஸ்மரணமுண்டானதும் நான் முன்பு பண்ணின கோவிந்தநாமஸங்கீர்த்தநத்தின் பயனன்றோ? ஆகவே எனக்கு மேலான நன்மையை

விளைந்த அந்த ஸ்ரீகோவிந்தனையே நான் ஆராதனஞ்செய்து, *தீண்டாவழும்புஞ் செந்நீரும், சீயுநரம்புஞ் செறிதசையும் வேண்டா நாற்றமிகு முடலைவிட்டு * மாய வன்சேற்றள்ளற்பொய்ந்நிலத்தைக் கடந்து "நலமந்தமில்லதோர் நாடாகிய பரம பதத்தை அடையக் கடவேன் என்பதாகத் துணிந்து அங்ஙனமே செய்து பரம பாகவதனுகி வீடு பெற்றனன். ... ... (110)

111. நமனும் முற்கலனும் பேசினது

(திருமாலையில் 12–ஆவது பாட்டில் மட்டும் அநுஸந்திக்கப்பட்ட கதை இது)

முத்கலோபாக்யாநம் ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்திலே தொண்ணூருவது அத்யா யத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. அதன் சுருக்கம் வருமாறு. முத்கலனென்பவன் பெரும்பாவிகளில் தலைவன்; அவன் ஒருநாள் கோதானம் பண்ணும்போது, 'க்ருஷ்ணய' என்று சொல்லி தாநஞ் செய்தான். பின்பு அவன் மாண்ட பிறகு யமகிங்கரர் வந்து நெருக்கி அவனை யமன் பக்கலிலே கொண்டுசெல்ல, யமன் இவனை எதிர்கொண்டு ஸம்பாவனை செய்தான் அதுகண்ட முத்கலன், 'உன் னுடைய படர்கள் என்னை நெருக்கிக் கொண்டுவாராநிற்க, நீ கௌரவிப் பதற்கு என்ன காரணம்?' என்று கேட்க; 'உன்னுடைய மேன்மையை அவர் களுமறிந்திலர். நீயுமறிந்திலை; க்ருஷ்ண நாமத்தை நீ ஒருகால் சொன்னுய் காண்!' என்று யமன் அதனைப் புகழ்ந்துகூற, இப்படி ப்ரஸத்தாநுப்ரஸக்தமான இந்த ஸம்வாதம் நரகாநுபவம் பண்ணுகிறவர்களுடைய காதிலே விழுந்தவாறே அந்த நரகந்தானே துக்காநுபவத்திற்குரிய நிலமாயிருந்த நிலை மாறி ஆநந்தாநு பவநிலமாய்விட்டதென்றல் இத்திருநாமத்தின் வைபவம் எப்படிப்பட்டதா யிருக்கவேணும்? 'என்னை நீ ஸத்கரிப்பதற்குக் காரணமென்ன?' என்று முத்கலன் கேட்க, 'முன்பு க்ருஷ்ணநாமம் சொன்னுய்' என்று யமன் உத்தர முரைத்த இவ்வளவேயாய்த்துப் பிறந்தது; யமன் தனக்குப் பாவநமாக அத்திரு நாமத்தை உச்சரித்தவனல்லன்; முத்கலன் ப்ரார்த்திக்க அவனுக்கு உபதேசித் தவனுமல்லன்; நரகாநுபவம் செய்கிறவர்களின் காதிலே இது விழுந்து அவர்கள் உய்வுபெறவேணுமென்று நினைத்துச் சொன்னவனுமல்லன்; இனி இதனைக் கேட்டவர்களோ பாபம் பண்ணுகிற ஸமயத்திலே அநுதபித்து மீண்டு ப்ராயச் சித்தம் செய்துகொள்ளக்கூடிய காலத்திலே கேட்டவர்களல்லர்; பாபத்தினு டைய பலன்களை அநுபவிக்கும்பே தாயிற்றுக் கேட்டது. அப்போதுதானும் இச்சையோடு கேட்டாருமல்லர்; யாத்ருச்சிகமாகத் திருநாமம் செவிப்பட்ட வித்தனையே; இப்படிப்பட்ட திருநாமமே இவ்வளவு பெருமையுடைத்தானல், பின்னை என் சொல்லவேண்டும்? ... ...

ஜகதாசார்ய ஸிம்ஹாஸநாதிபதி, மஹாமஹோபாத்யாய
ஸ்ரீ காஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய
திவ்யப்ரபந்த பகவத்கதாம்ருதம்
முற்றுப்பெற்றது.

ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.